SLOVENSKI ALPINIZEM 2009 – 2010

ZBORNIK KOMISIJE ZA ALPINIZEM PZS

Slovenski alpinizem 2009 – 2010

Zbornik
Komisije za alpinizem

Planinska založba Slovenije

Slovenski alpinizem 2009 – 2010
Zbornik komisije za alpinizem

Glavna in odgovorna urednica 2009:	Anja Peternelj
Glavni in odgovorni urednik 2010:	Miha Habjan
Skice:	Urban Ažman
Slikovno gradivo:	Anja Peternelj
Lektoriranje:	Matevž Kersnik, Aleksandra Boj
Oblikovanje in prelom:	Anja Peternelj
Tisk:	Medium d.o.o., Žirovnica
Izdala in založila:	Planinska zveza Slovenije, Ljubljana, 2011; zap. št. zal. 355
Za založbo:	Božidar Lavrič
Naklada:	1100 izvodov
Fotografija na naslovnici:	V družbi himalajskih velikanov, foto: Urban Novak
Avtorji člankov 2009:	Peter Mežnar Marko Prezelj Urban Novak Aljaž Anderle Andrej Grmovšek Jurij Hladnik
Avtorji člankov 2010:	Matej Kladnik Andrej Grmovšek Luka Krajnc Nastja Davidova David Debeljak Matjaž Jeran

ISSN 1408-0230

VSEBINA

2009

Peter Mežnar: Ocena alpinistične sezone 2009 10

Marko Prezelj: Bhagirathi 2009 13

Urban Novak: Phari Lapcha 2009 19

Aljaž Anderle: Mokrotna belina z vetrom: zimsko plezanje na Škotskem 25

Andrej Grmovšek: Taghia. Plezanje v osrčju Visokega Atlasa 35

Jurij Hladnik: Pa ta gonja! 42

ALPINISTIČNI VZPONI - SLOVENIJA

Kamniško Savinjske Alpe: Prvenstveni vzponi 50

Kamniško Savinjske Alpe: Pomembnejše ponovitve 62

Julijske Alpe: Prvenstveni vzponi 63

Julijske Alpe: Pomembnejše ponovitve 88

Slovenija - druga območja: Prvenstveni vzponi 90

Slovenija - druga območja: Pomembnejše ponovitve 98

ALPINISTIČNO SMUČANJE

Prvenstveni spusti 98

Pomembnejše ponovitve 103

TEKMOVALNO LEDNO PLEZANJE 105

ALPINISTIČNI VZPONI - EVROPA

Avstrija 106

Francija 106

Hrvaška 109

Italija 112

Kavkaz 116

Norveška 117

Poljska 119

Škotska 121

Švica 121

ALPINISTIČNI VZPONI - SVET

Severna Amerika

Aljaska 122

ZDA 123

Južna Amerika

Argentina 126

Bolivija 128

Čile 132

Peru 133

Azija

Bhagirathi 137

Everest 138

Garhwal 139

Langtang Lirung 141

Manaslu 141

Phari Lapcha 142

Afrika

Maroko 145

Uganda 148

IZBOR NAJUSPEŠNEJŠIH ALPINISTOV 2009 149

V SPOMIN 156

2010

Matej Kladnik: Ocena alpinistične sezone 2010 168

Andrej Grmovšek: Cirque of the Unclimbables 170

Luka Krajnc: Moja sezona 2010 176

Nastja Davidova: Moja sezona 2010 181

David Debeljak: Sezona 2010 185

Matjaž Jeran: Take a walk on a wild side 188

ALPINISTIČNI VZPONI - SLOVENIJA

Kamniško Savinjske Alpe: Prvenstveni vzponi 194

Kamniško Savinjske Alpe: Pomembnejše ponovitve 209

Julijske Alpe: Prvenstveni vzponi 211

Julijske Alpe: Pomembnejše ponovitve 237

Slovenija - druga območja: Prvenstveni vzponi 242

ALPINISTIČNO SMUČANJE

Prvenstveni spusti 245

TEKMOVALNO LEDNO PLEZANJE 246

ALPINISTIČNI VZPONI - EVROPA

Avstrija 248

Črna Gora 248

Francija 251

Hrvaška 254

Italija 255

Norveška 259

Švica 260

Velika Britanija 261

ALPINISTIČNI VZPONI - SVET

Severna Amerika

Alpske stene Severne Amerike 262

Cirque of the Unclimbables 264

Južna Amerika

Peru 266

Azija

Cho Oyu 269

Gasherbrum 1 269

Gaurishankar 275

Hardeol 278

Iran 282

Južna Koreja 284

Mustagh Ata 284

Pakistan 285

Parchamo 292

Shisa Pangma 292

Afrika

Maroko 294

IZBOR NAJUSPEŠNEJŠIH ALPINISTOV 2010 297

V SPOMIN 305

SLOVENIAN MOUNTAINEERING AND CLIMBING 307

Aljaž Anderle v prvem raztežaju smeri The Secret.

foto: Tony Lamiche

2009

Ocena alpinistične sezone 2009

Peter Mežnar

Pisati oceno sezone 2009 je po eni plati veselje, po drugi pa velik napor. Pa bom začel najprej s tistim drugim.

Zdi se mi, da se že leta ponavljam, ko govorim, da imajo vse niti bogate alpinistične tradicije v rokah odseki. Če se tam dela dobro, bodo tudi kasneje ob podpori KA in KOTG perspektivni alpinisti našli svojo pot do največjih dosežkov. Če tam škripa, je ves napor osrednje organizacije zaman. Še prevečkrat se dogaja, da na odsekih ni prave klime za vzgojo vrhunskih alpinistov, pa čeprav so letos vsej alpinistični javnosti največ veselja prinesli prav vzponi perspektivnih fantov. In tega si vsi želimo še več, zato se velja malo potruditi. Prav dokončna uveljavitev kar nekaj mladih je namreč eden največjih razlogov za zadovoljstvo z letošnjo sezono. Če je lani pri delovanju KA prišlo do kar nekaj novosti, je bilo v letu 2009 glede pomembnih sprememb zatišje. Področje vzgoje in izobraževanja je prevzel Tomo Česen.

Stalnica mednarodnih sodelovanj sta postali srečanji BMC ter mednarodno srečanje lednih plezalcev v Furnelu. V letu 2009 smo vrnili obisk Poljakom v Tatrah v okviru izmenjave s poljskimi alpinisti, ki so leta 2008 prišli k nam. Čeprav razmere niso bile najbolj ugodne, so alpinisti preplezali lepo število zahtevnih lednih in kombiniranih smeri. Tabor za mlade alpiniste v Chamonixu je bil ponovno izveden in je ob dobrem vremenu postregel z nekaj dobrimi vzponi. Gre za eno najbolje sprejetih akcij KA in v bodoče bo treba ponovno poskusiti še z drugimi tabori za mlade, ki v preteklosti niso bili dobro sprejeti. Slovenski alpinisti so ponovno zaznamovali dogajanje nad Chamonixom. Najprej je bila takoj po novem letu opravljena tretja prosta ponovitev Severnega ozebnika (VI, 6+, M8, 700 m) v Druju (Luka Krajnc s soplezalcem), proti koncu zime pa še druga prosta ponovitev No Sieste (VI+, M8, AI5, 1100 m) v Grandess Jorasses (Andrej Grmovšek-Marko Lukić) – vzpon, ki bi po vseh pravilih vrednotenja dosežkov moral biti zapisan v zgodovino slovenskega alpinizma z zlatimi črkami. Med pomembnejšimi zimskimi vzponi velja omeniti še ponovitev smeri AC/DC v Mlinarci, zlasti pa ponovitev ene najtežjih večraztežajnih kombiniranih smeri Iluminati (M11, WI6+, 170 m). Zima je bila zelo bogata s snegom, kar

je prenekateremu alpinistu prekrižalo načrte za zimske vzpone, smučarjem pa je postregla z spusti, ki jih že dolgo nismo bili vajeni. Težko bi glede na nivo prejšnjih let izpostavljal moške predstavnike, a gotovo sta ženska spusta po Marinellijevem (V, S5, 2500 m) in Pallavicinijevem ozebniku (V, S5, 700 m) dobra dosežka.

Poletno vplezavanje se je začelo z precej odmevnimi ponovitvami smeri Življenje (VIII, 250 m), Tango vertikal (VIII, 250 m) in Mjesečina (7c+, 350 m). Smer Obraz Sfinge (IX) v Triglavu je očitno dobila primat med mejniki za odlične proste plezalce (Blagus, Koren – slednji samo Obraz), saj z vzponom iz vznožja predstavlja eno večjih in tehnično zahtevnih tur pri nas. A to je le za uvod, saj so si proste ponovitve mladih alpinistov sledile kot po tekočem traku. Najprej pri nas Orlovska smer (VIII-) in Mali princ (IX-) v Golarjevi peči, Joška je njen svet (7b+) v Skuti, Peklenska cedevita (VIII+/-IX) v Rzeniku … pa do prvenstvene Via Montura (VIII, 450 m) v Travniku in Smeri norcev (XI+/X-, 350 m) v Šitah. Glavni akterji omenjenih vzponov so bili mladi alpinisti: Krišelj, zlasti pa Krajnc in Lindič. Je pa v spomin na prijatelja v Triglavu nastala nova in zahtevna spominska smer Mihe Valiča (VIII+/VI-VII, 650 m). Podobno velja za Dolomite, le da se je letos nabrala tako zavidljiva serija ponovitev, da morda kakšna izmed smeri, ki bi lani prinesla nazive najuspešnejših, letos sploh ne bo omenjena. Doživeli smo celo vrsto ponovitev najtežjih smeri, ki jih delimo na opremljene s svedrovci in smeri s klasičnim varovanjem, med katerimi pa včasih glede na izpostavljenost in obvezne težave težko potegnemo ločnico. Začelo se je s smerjo Via Italia 61 (VI+/X-, 470 m), sledile pa so Donnafugata (8a, 750 m), Akut (8a, 500 m), Camillotto Pellesier (X, 500 m), če pa dodamo še smer Never give up (VIII+/IX-, 500 m), Scalet-Biasin (XI, 500 m) in ponovitve bolj standardnih smeri, kot so Švicarska smer (VIII+/IX-, 500 m), Da Pazzo vecchio pazzo (7c, 7 obv., 350 m), Perlen vor die Säue (IX-, 290 m) in La voci del coro (7c, 380 m), je slika v omenjenem gorovju vrhunska. Tudi tu so večino vzponov opravili perspektivni alpinisti, kjer ponovno prednjači Krajnc, a so svoje pristavili tudi Debeljak in izkušeni Grmovšek, Blagus, Koren in Jakofčič. Tudi letos so »Alpe« poleti ostale skoraj nepopisan list papirja, saj bi z izjemo ponovitve Bonatijeve smeri (VIII+/IX-, 400 m) v Capucinu, Nero su Bianco (VIII+/IX-, 950 m) in Les intouchables (IX+, 250 m) le težko izpostavili ali našli kak pomembnejši vzpon. Nekoliko manjše število dobrih vzponov v Dolomitih in Alpah lahko pripišemo kar močni zasedbi alpinistov, ki so na plezanju po Maroku v visokih stenah Taghije opravili vrsto zahtevnih prostih vzponov do IX- ter 7c. Težko bi izpostavljal ženske vzpone, a na Aljaski so alpinistke preplezale dva dobra vzpona:

Goldfinger (IV/5.11a, 600 m) v The Stumpu in Dream in the spirit of Mugs (V/5.10c, 1000 m) v Eye Toothu. Začelo se je obetavno, z odličnim vzponom v smeri Tehuelche (VII+, A2, 1300 m) v Fitz Royu, potem pa sta odpadli dve načrtovani odpravi v Patagonijo in alpinisti so reševali odpravarsko bero z uspehi na povsem klasičnih toriščih alpinizma. A tudi tam se ni začelo najbolje. Najprej so v Meruju odnehali najbolj izkušeni alpinisti, pozneje pa je starostno pestra družba Blagus-Lindič-Prezelj navdušila z vzponi na Bagiratije IV (D+, 1000 m), III (ED, 6b, M5, WI5, 1300 m) in II (ED+/ABO, 6b+, M8, WI6+, A0, 1300 m) vse tri po novih zahtevnih smereh. Da sta alpinista s karakterjem, pa sta v Nepalu pokazala Bajde in Novak, saj sta po odhodu prijateljev vztrajala in bila nagrajena z dvema lepima vzponoma v Phari Lapchi: Snotty gully (ED+/M5+, WI5, 1000 m) in prvenstvena Kje si luna? (TD+/do 5b in 90°).

Žal se bomo tega leta spomnili tudi po tragični nesreči Franca Oderlapa na Manasluju, Filipa Benceta v domačem Storžiču in Tomaža Humarja na Langtang Lirungu. Vsi preveč izkušeni, tihi in polni akcije. Znali pa so tudi, vsaj za nekatere, boleče usekati.

Ob takih izgubah se vedno vprašam, kako naprej. Delati še bolje in še več je samo ena plat medalje. Počasi nam mora postati jasno, da le skupaj, z nekaj prostovoljnega in nekaj honorarnega dela, lahko poskrbimo, da se bodo izkušnje rodov pred nami preko nas pretakale zanamcem. To je naša največja prednost – majhnost, ki omogoča, da lahko dobitnika zlatega cepina skoraj vsakdo sreča na ulici, v plezališču ali pod steno.

Luka Lindič v baznem taboru pod Bhagirathiji.

foto: Marko Prezelj

Bhagirathi 2009

Marko Prezelj

Tri smeri na tri vrhove v alpskem slogu

Po več letih razmišljanja je želja dozorela v odločitev, da letos poskusimo uresničiti plezanje v skupini Rimo v vzhodnem Karakorumu. Izrazita prisotnost vojske na področju mejnega spora med Indijo in Pakistanom je obetala veliko truda pri urejanju dovoljenj, a nas to ni odvrnilo. Po polletnem delu, ko je že kazalo, da nam bo uspelo preplezati birokratske ovire, smo tri tedne pred nameravanim odhodom izvedeli, da indijska vojska alpinistične odprave na Rimo ne dovoli.

Izbira novega cilja

Prvotno ekipo smo sestavljali Rok Blagus, Luka Lindič, Steve House in jaz. Steve se je že pred zapletom z dovoljenjem odpovedal udeležbi, ker je imel delo s promocijo svojega knjižnega prvenca Beyond the Mountains. Ostali trije smo se odločili, da energije, vložene v celotni projekt, ne bomo zavrgli. Kupljene letalske vozovnice so le utrdile našo odločenost, da poiščemo zanimiv alpinistični cilj, kjer se bomo lahko ustrezno preizkusili. Glede na kratek časovni rok in grenko birokratsko izkušnjo je bila skupina Bhagirathi še najbližje našim željam. Razmeroma kratek dostop, precejšna obljudenost ter visoke in strme stene, ki so obetale možnost prostega plezanja, so bila prepričljiva dejstva. Sam se nisem veliko ukvarjal z raziskovanjem novo izbranega cilja. Zanašal sem se na izkušnje in na intuicijo, ki jo najmočneje aktiviram, kadar se nečesa lotim »na pogled«. Občutki me niso prevarali.

Tridesetega avgusta smo odleteli v Delhi, kjer smo naslednji dan uredili še zadnje birokratske zadeve, kupili nekaj hrane in spakirali opremo. Sledila sta dva dneva vožnje prek Uttarkashija do Gangotrija, romarskega izhodišča za predane hindujce in alpiniste, ki želijo plezati na Thalay Sagar, Shivling, Bhagirathi, Satopanth … Iz Gangotrija smo s petindvajsetimi nosači dva dni hodili do baze na Nandanvanu (~4350 m), kamor smo prispeli 4. septembra – za natanko mesec dni.

Rok in Luka v amfiteatru pod Bhagirathiji 2, 4 in 3 (od leve proti desni).

foto: Marko Prezelj

Bhagirathi 4

Prvi teden dni nam vreme ni bilo naklonjeno. Velika količina novozapadlega snega je že prvo noč podrla šotor, v katerem smo imeli jedilnico. Popravili smo ga, a se je po treh dneh ponovno sesedel pod težo ponoči zapadlega snega. Tokrat so bile poškodbe tako velike, da so morali iz doline prinesti nadomestni šotor. Po tednu dni slabega vremena se je zjasnilo, zato smo lahko začeli s pripravami na plezanje. Razmere v gorah je skrojilo več kot pol metra novozapadlega snega, zato smo morali svoje cilje prilagoditi. Najprej smo utrli gaz v amfiteater na zahodni strani Bhagiratijev in do primernega mesta za šotor prinesli hrano ter opremo za bivak in plezanje. Vreme se še ni stabiliziralo, bili smo utrujeni od gaženja, zato smo en dan počivali v šotoru pod steno, nato pa v enem dnevu opravili vzpon na Bhagirathi 4. Za vzpon in sestop smo potrebovali 13 ur.

15. september 2009: Bhagirathi 4 (~6200 m), Z stena v levem delu, višina smeri 1000 m. Kombinirana smer – prva polovica sneg in led, v sredini led in skala, zgoraj pa sneg in skala na dolgem in ostrem grebenu, splošna ocena D. Vreme dopoldan jasno, popoldan sneženje, v zgornji polovici smeri veliko nepredelanega snega. Sestop po smeri vzpona (4-krat spust z dvojno vrvjo v osrednjem delu).

Bhagirathi 3

Po treh dneh počitka v bazi smo zopet odšli do šotora pod Bhagiratiji. Ker je bilo v levem delu zahodne stene Bhagirathija 3 še veliko snega na strmih skalnih odstavkih, smo se odločili, da poskusimo v območju Škotske smeri. Tam smo se nadejali sprejemljivih razmer. Najprej smo poskusili v strmem začetnem delu desno od Nemške smeri, a smo po polovici raztežaja ugotovili, da sneg ni dovolj predelan za varno napredovanje. Zato smo preplezali logičen prehod proti desni, kjer razmere niso bile dosti boljše, vendar je bil teren tam manj strm, a kljub temu z nekaj zahtevnimi odstavki. Dosegli smo greben, ki ločuje zahodni in jugozahodni del stene, ter se z njega spustili po vrvi do snežišča, prek katerega poteka Škotska smer. Od tam smo sledili logičnim prehodom (Škotska smer kmalu zavije levo na skalnat raz, ki je bil še zasnežen in ni obetal dobrega plezanja) pretežno v ledu in snegu vse do sredine stene, kjer se začne skalni del. Pozno popoldne smo preplezali tri raztežaje prek skalnega dela in bivakirali na obli in neudobni polici. Razmere za plezanje sta začinila voda, ki je tekla prek skalnih plošč, in požled v počeh.

Rok in Luka tik pred vzhodnim vrhom Bhagirathija 3 (levo Satopanth, desno Rimo 1).

foto: Marko Prezelj

Zjutraj so bili prehodi nad bivakom močno poledeneli, zato smo najprej opravili en diagonalni spust po vrvi, da smo dosegli sistem razčlemb, po katerih smo priplezali do stika s Škotsko smerjo (vrh skalne tvorbe, imenovane Flake Pillar). Od tam smo vijugali po najbolj logičnih skalnih in mešanih prehodih in popoldne dosegli vršni snežni del. Sneg je bil le delno predelan, pogosto na gladkih kamnih. V napredovanje smo vložili veliko energije in časa. Tik pred sončnim zahodom smo dosegli vrh – najprej severnega, nato pa smo prečili še na južni vrh. Z vrha smo na vzhodno stran gore v temi opravili pet dolgih spustov po vrvi ter bivakirali na ozki snežni polici v zavetju manjše skale. Naslednje jutro smo se še dvakrat spustili po vrvi in sestopili v vznožje. Sledilo je naporno gaženje skorjastega snega do doline Vasuki, od koder smo po kopnem prišli do baznega tabora.

21. in 22. september 2009: Bhagirathi 3 (6454 m), Z stena, višina smeri 1300 m. Kombinirana smer – začetek desno od Nemške, nadaljevanje med Škotsko in Češko, v zgornjem delu pa v območju Škotske smeri, splošna ocena smeri ED (6b, M5, WI5, 2-krat spust z vrvjo). Vreme je bilo pretežno jasno. V spodnjem delu je bil nepredelan sneg na strmih in nerazčlenjenih skalah, v srednjem delu predelan trd sneg, led in skale, preko katerih je popoldne tekla voda, dopoldne pa je bil na njih požled. V zgornjem delu je bilo veliko nepredelanega snega. Sestop na vzhodno stran gore – najprej pet spustov in bivak, nato pa še dva spusta in sestop prek skorjastih pobočij okrog gore nazaj v bazo.

Bhagirathi 2

Luka in Rok na grebenu Bhagirathija 2 (drugi dan vzpona).

foto: Marko Prezelj

Po štirih dneh počitka smo ponovno odšli do šotora pod Bhagirathiji. Popoldne po prihodu v šotor je dve uri snežilo, vendar smo verjeli vremenski napovedi Jureta Jermana – pretežno jasno s popoldanskimi nevihtami. Zgodaj naslednjega jutra smo začeli s plezanjem v Bhagirathiju 2 v vpadnici izrazitega lednega slapu, ki je obetal logičen prehod preko strme stene. Sprva je šlo pretežno za plezanje v skali, kmalu pa so se razmere spremenile v resen kombiniran teren, kjer smo morali spretno uporabljati cepine. Ključni del smeri je bil prehod preko lednega slapu. Vanj je že svetilo sonce, zato je bil led moker in je odstopal od skale.

Nad lednim raztežajem smo preplezali še en kombiniran raztežaj do bivaka – Rok in Luka sta se drenjala v ozki škrbini, jaz pa sem slonel na nagnjeni polici deset metrov nad njima.

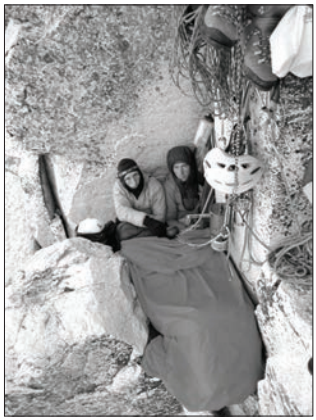

Jutro po prvem bivaku, Bhagirathi 2.

foto: Marko Prezelj

Zjutraj naslednjega dne smo začeli s skalnim plezanjem in tako napredovali do zadnjega raztežaja pred bivakom, kjer smo se ponovno obuli v čevlje in nataknili dereze. Skalno plezanje je bilo ves čas strmo in zanimivo, granit je bil prvovrsten. Bivak smo si uredili na razu pod vršno piramido, kjer je bil teren nekoliko manj strm in je obetal možnost prehodov v snegu. Zjutraj smo prek stene v smeri našega šotora v vznožju odvrgli transportno vrečo z opremo, ki je za plezanje nismo več potrebovali. Naslednje jutro smo našli logičen prehod preko skalne stopnje, nato pa nadaljevali preko strmih snežnih prehodov vse do zahodnega grebena, od koder smo prečili na severno stran. Tam nas je presenetil nepredelan sneg, ki je pokrival strm in trd led. V dveh raztežajih smo dosegli vršno snežišče, prek katerega smo okrog poldneva priplezali na vrh. Sestopili smo na vzhodno stran gore do gazi, ki smo jo utrli ob sestopu z Bhagirathija 3, in naprej do baze.

29. september–1. oktober 2009: Bhagirathi 2 (6512 m), JJZ stena in Z greben, višina smeri 1300 m. Kombinirana smer, splošna ocena smeri ED+/ABO (6b+, M8, WI6+, 5 m v tegu vrvi v zgornjem delu, ostalo prosto na pogled). Vreme je bilo pretežno jasno, v spodnji polovici smeri skalno in kombinirano plezanje v navpični steni (~800 m), nad drugim bivakom pretežno nepredelan sneg in led. Sestop na vzhodno stran gore preko skorjastih pobočij okrog gore nazaj v bazo.

Naslednji dan smo pod steno pobrali odvrženo transportno vrečo in v bazo odnesli vso opremo, ki je še ostala v šotoru pod Bhagirathiji. Po dnevu pospravljanja in pakiranja smo zapustili bazo in v štirih dneh prišli 8. oktobra domov. Celotna odprava je bila zelo uspešna tako po človeški kot po plezalski plati. V alpskem stilu smo preplezali tri smeri na tri vrhove in se vrnili domov kot prijatelji.

Na vrhu Bhagirathija 2.

foto: Marko Prezelj

Phari Lapcha 2009

Šesttisočak v družbi himalajskih velikanov

Urban Novak

V začetku oktobra smo Tine Cuder, Matevž Jerman, Blaž Ortar, Ambrož Bajde in Urban Novak odleteli v Nepal. Naš cilj je bil šesttisočak Phari Lapcha (6017 m), ki leži nad svetimi jezeri doline Gokyo.

Po prihodu v Katmandu smo želeli čim prej odleteti proti Lukli, vendar smo morali na svoj kargo zaradi stavke letaliških uslužbencev v Beogradu počakati še dva dni. Ko smo dobili vso opremo, smo lahko poleteli proti hribom. Let proti Lukli je posebno doživetje, njegov vrhunec pa je zagotovo pristanek na majhnem letališču. Po srečnem poletu smo nameravali še isti dan nadaljevati pot proti našemu cilju. Najeli smo človeka s tremi jaki za naše tovore (7-krat 30 kg) in pot proti Gokyu se je lahko začela. Naslednje tri dni smo hodili v družbi raznovrstnih pohodnikov, domačinov in seveda zanimivih pogledov na številne himalajske hribe. Toda korak nam je najbolj zastal, ko smo malo nad Namče Bazarjem prvič zagledali mogočen zid – južni steni Lhotseja in Nuptseja. Pogled, ki nobenega alpinista ne more pustiti ravnodušnega.

Pod vrhom Dawa Peaka. V ozadju vrh Phari Lapche.

foto: Urban Novak

V Gokyu, kjer smo imeli bazo, nam ni bilo treba postaviti baznih šotorov, kot je to na odpravah v navadi, temveč smo se nastanili kar v enem izmed lodžev. Letos smo lahko spali v posteljah, jedli v nekakšni hribovski restavraciji in se tuširali v dokaj spodobni kopalnici. V prihodnjih dveh dneh smo se za aklimatizacijo povzpeli na priljubljen pohodniški cilj – Gokyo Ri (5360 m), od koder se odpre nor pogled na himalajske velikane, kot so Čo Oju, Gjačung Kang, Everest, Lhotse, Nuptse, Makalu itd., ter raziskali dostop pod vzhodno in severno steno Phari Lapche.

Na vrhu Dawa Peaka.

foto: Ambrož Bajde

Kje si, luna?

Ker je bilo vreme lepo, smo se tretji dan po prihodu v bazo odločili, da je čas, da poskusimo v našem hribu. Ambrož in Urban sva popoldne odšla pod vzhodno steno, kjer sva na moreni postavila šotorček in v njem prespala. Pri ravnanju prostora za šotorček nama je preglavice povzročala skala, ki je nikakor nisva morala izkopati. Ko sem želel del skale odstraniti z drugo skalo, se je zadeva končala z nekaj povitimi prsti na obeh rokah. Po tem naju skala sploh ni več tako motila. Zjutraj sva od šotora do stene potrebovala še dobro uro hoje. Ko sva dosegla vznožje stene, naju je že ogrelo sonce. Ker sva želela smer preplezati hitro, sva poleg plezalne opreme s seboj vzela le en nahrbtnik, v katerem sva imela liter in pol čaja, rezervne rokavice, dve lahki puhovki ter čelni svetilki. V spodnjem delu, kjer sva plezala v skali, naju je grelo sonce, tako da je bilo plezanje prav prijetno. Skali je sledil sistem snežnih polic z ledenimi odseki, ki je pripeljal na vrh seraka.

Po snegu je bilo treba gaziti, velikokrat kar do kolen, tako da so bili ledeni odseki za pljuča in srce manj naporni. Z vrha seraka sva preplezala še štiri lažje skalne raztežaje do roba stene, od koder naju je do vrha ločil še krajši greben, kjer pa zaradi južne lege k sreči ni bilo treba gaziti. Vrh je bil lep, razgled neverjeten, občutki po preplezani smeri pa dobri. S seboj nisva imela opreme za bivakiranje, zato sva kmalu začela sestopati. Sestopala sva po smeri Oracle, večinoma s spuščanjem ob vrvi, ki se je zavleklo pozno v noč. V nočnem mrazu so nama baterije v čelnih svetilkah hitro opešale, zato sva čakala na pomoč lune, ki pa je ni bilo – bil je mlaj. Tako je na tem sestopu nova smer dobila tudi ime: Kje si, luna?

Plezanje v smeri Kje si luna?

foto: Ambrož Bajde

Tine, Matevž in Blaž so ta dan poskusili v severni steni, vendar so se zaradi velike količine nepredelanega snega obrnili. Čez dva dni so znova poskusili v desnem delu Dawa Peaka in po zanimivem terenu priplezali sto metrov pod vrh grebena, kjer pa jih je ponovno ustavil globok pršič. V naslednjih dneh je zapihal dokaj močan veter, zato smo se zadrževali bolj v okolici Gokya in iskali nov cilj. Žal je bila severna stena letos polna nepredelanega snega, kar je bila verjetno posledica bornih padavin v monsunskem obdobju. Ker

je bilo snega malo, ni bilo plazov, ki bi predelali sneg v steni (takšna je bila vsaj naša teorija ...). Zaradi prej omenjenih razmer sva z Ambrožem začela opazovati smer Snotty's Gully, ki naj bi bila po besedah Jona Braceyja ter Nicka Bullocka, ki sta smer preplezala prva, vredna plezanja. Smer poteka po največjem grabnu v steni – če so kje ugodne razmere, bi lahko bile tu. Tine, Matevž in Blaž so v teh dneh zaradi bolezni zapustili Gokyo in se odpravili proti Katmanduju.

Snotty's Gully

Prvi poskus v smeri Snotty's Gully se je končal že na samem vstopu v smer. Ambrož je imel zaradi slabega počutja ta dan dovolj dela že s samim dostopom. Ker sva imela v tej dolini na voljo še nekaj dni, sva se odločila, da pod steno pustiva vso tehnično opremo in ponovno poskusiva čez nekaj dni. Čez tri dni sva z lahkimi nahrbtniki in supergami na nogah hitro opravila z dostopom. Tudi plezanje je steklo hitro, razmere pa so bile z izjemo dveh ali treh raztežajev kar solidne. Večino smeri sva plezala hkrati (v našem žargonu bi rekli štajerc). Na vrhu naju je pričakal močan veter, ki naju je spremljal tudi na sestopu. Sestopila sva čez zahodno steno Dawa Peaka proti poti, ki vodi čez Renjo Pass. Na poti sva se preobula v superge, težke čevlje pa skupaj z ostalo robo pospravila v nahrbtnik. Čez eno uro sva v lodžu že pila čaj.

Spodnji del smeri Snotty's gully.

foto: Urban Novak

Po tem vzponu pa se je najin kratek čas bivanja v tej zares lepi dolini počasi iztekel. V naslednjih dneh sva spakirala opremo, se poslovila od nepalskih prijateljev v lodžu in se odpravila nazaj proti Lukli, skupaj z nosačem, ki je sam nesel oba najina tovora (dobrih 60 kg). Po 23 dneh hribov sva zopet pristala v Katmanduju, kjer sva se srečala s prijatelji, ki so Gokyo zapustili nekaj dni pred nama. Naslednje štiri dni smo preživeli ob dobrotah, ki jih nepalska prestolnica nudi zahodnemu turistu, in se 10. oziroma 11. novembra vrnili v Slovenijo, medtem ko je Ambrož do 18. decembra raziskoval še Indijo. Domov smo prinesli polno lepih vtisov in spominov na številne vrhove z neverjetnimi stenami, ki nas kličejo, da se ponovno vrnemo v Nepal. Zagotovo se bomo.

Na vrhu Phari Lapche.

foto: Urban Novak

KJE SI, LUNA?: TD+/skala do V+, led do 90°, 750 m, 9 h, cela tura 18 h, prvenstvena smer.

V spodnjem delu skala do V+, nato smer sledi snežno-lednim rampam z odstavki ledu z naklonino do 90°. Sneg večinoma nepredelan pršič, gaženje do kolen. Z vrha seraka še štirje raztežaji skale (III/IV). Z vrha smeri še približno 150 m prečenja na glavni vrh (6017 m). Vreme čez dan sončno in razmeroma toplo, zvečer in ponoči hladno in vetrovno. Sestopila sva po smeri Oracle (okoli 15 spustov). Iz šotora sva štartala malo po 5.00 zjutraj, plezati začela ob 7.00, vrh dosegla ob 16.00 ter bila nazaj pri šotoru ob 23.00.

SNOTTY'S GULLY: M5+,Wi 5, 1000 m, 6,5 h, cela tura 15 h, ponovitev smeri.

Vstop po tankem ledu (dobrih 85°), sledi plezanje po kotu, kjer prevladuje led. V rampi, ki vodi proti levi, so razmere slabe – steklen led in pršič. Sledi kombinirana prečka z izrazito grapo. Tu deloma predelan sneg z lednimi odstavki z naklonino do 90°. Z grebena na vrh vodi raztežaj dolg skalnat greben. Vreme večinoma jasno z zmernim, pri sestopu pa dokaj močnim vetrom. Sestopila sva po Z steni proti Renjo Passu, v zgornjem delu večinoma s spusti ob vrvi (približno 8 spustov), spodaj pa sva sestopala. Iz Gokya sva štartala ob 4.30, plezati začela ob 7.00, vrh dosegla ob 13.30, Gokyo malo čez 19.00.

V družbi himalajskih velikanov.

foto: Urban Novak

Mokrotna belina z vetrom:

zimsko plezanje na Škotskem

Aljaž Anderle

Prilet

Poostrene varnostne razmere na letališčih postajajo vse bolj nevarne za same potnike, kot se je izkazalo pri pregledu na Gatwicku, ko mi je varnostnik ukazal, naj razširim roke. Stransko posledico tega ukaza je občutila gospa, ki si je ravno tisti trenutek izbrala za to, da je prišla v doseg moje desnice. Zaradi močne klofute, ki jo je doletela, je malce omamljeno in brez besed odtavala proč, midva z varnostnikom pa sva v zadregi naredila še en krog »friskinga«.

V Invernessu sta me pobrala Memé in Loic, člana Petzlove ekipe, ki je prišla plezat na Škotsko. Prav z veseljem sem se stlačil na zadnji sedež Berlinga (zakaj morajo Francozi najemati francoske avtomobile, ali jih niso že doma siti?), da se mi ni bilo treba ukvarjati z obrnjenimi cestnoprometnimi pravili in navigacijo. Edina intervencija je bila potrebna, ko je bilo treba zaviti z avtoceste za Aviemore, kar sta oba navigatorja spregledala, in med lovljenjem prtljage po prtljažniku, katerega vrata so se odprla med kroženjem v krožišču. Z malo sreče bi tovornjak za nami najprej sploščil dve transportni vreči, potem pa še mene, ki sem ju držal, da nista padli ven. In potem pravijo, kako je prima, če prtljažnik nima roba. Oui, oui.

Zimske nerazmere

Etapa prvega dne se je končala v mestecu Aviemore, ki služi kot izhodišče za ture, smučanje in plezanje v parku Cairngorms. Glavni vrhovi na tem področju so visoki do 1100 m in nudijo tudi dobre možnosti za zimske vzpone. Zaradi toplega vremena so bile stene Cairngorma gole, črne. Tam nimamo kaj iskati, pravi etika škotskih plezalcev, ki natančno govori, kdaj se pozimi lahko pleza. Dokler so stene suhe, vzponi ne veljajo za zimske; takoj ko prvi snegec pobeli steno, pa se vsi zapodijo vanje.

Nam je z nasveti in družbo pomagal Andy Turner, eden boljših plezalcev

v teh krajih in avtor najtežje na pogled splezane smeri v Ben Nevisu – The Secret (X, 9). Andy nas potolaži, da se razmere tu naredijo čez noč. Ko sneži, se gre pač plezat. Da bi lažje počakali na slabo vreme, smo šli z izposojenimi plezalniki, v gojzerjih in goreteksih plezat na škotsko riviero. Precej mirno vreme je bilo naklonjeno plezanju v skali, tako da so se lahko najbolj nestrpni pošteno naplezali.

Ben Nevis prvič

»Če sploh kam, potem pojdite plezat v Ben Nevis,« smo poslušali lokalce, ki so tako kot mi zelo navdušeno spremljali razpoloženje vremena. Dve uri vožnje in dve uri dostopa za dva raztežaja plezarije se je zdela dobitna kombinacija. Zato smo jo naslednje jutro kidnili na zahodno obalo. Malce je rosilo, malce je pralo, seveda tudi lilo, ko smo sekali ovinke proti Fort Williamu. Erwan je sukal volan, mi pa smo mižali. Samo občasni »Daj, po levi vozi!« se je slišal, če se pilot po kakem sekanju ovinka ni dovolj hitro spravil na nam nekam tuji levi vozni pas.

Ben Nevis v snegu.

foto: Tony Lamiche

Cesta od spodnje postaje žičnice Ben Nevis za eno uro skrajša dostop, če imaš seveda ključ zapornice. Andy ga ima in smejalo se nam je. Pot sprva vodi čez razmočene in blatne travnike proti krnici pod severno steno Ben Nevisa, kjer se postavi pokonci. Glede na razmere nismo bili edini, ki smo računali na plezarijo, tako da se je s parkirišča vsula pisana množica zatesnjenih goreteksarjev, ki smo v dežju in vetru stopicljali proti hribu. Na pol poti, po kaki uri hoje, smo dosegli kočo in se lepo premočeni srečevali s tistimi, ki so že zgodaj ugotovili, da bo bolje iti na kapučino in gledat delfine.

Mi smo stoično pričofotali do snega, kjer smo si nadeli opremo in ugotavljali, da nimamo več nobene suhe stvari, tako da se bo najbolje sprijazniti s tistimi, ki jih imamo pač na sebi. Pod vstopom nam je bilo že povsem vseeno, katero smer bomo plezali, samo da bo čimprej konec. Na steno je bila nalepljena plast plundre, pod popularno Thompsonovo smerjo pa se je drenjalo pet navez. Ueli je poletel čez prvi raztežaj sosednjega Gremlina, pri tem prehitel štiri od petih navez, meni pa se je potem pridružil še kamerman. Do vrha smo skupaj s snemanjem prehiteli vse in sestopili, še preden je Erwan v sosednji smeri sploh prišel na vrsto za plezanje. Da bi ohranili kak suh košček kože, recimo noge, smo jo podurhali v kočo, da bi lepo v miru počakali preostale. Večina stanovalcev je bila še zunaj, tako da smo se podrenjali okrog kamina, obesili vse mokre cunje in začeli gledati na dan še z lepše strani. Ali pa vsaj z bolj suhe. Po kaki urici se nam je pridružil dolgin, poklicni picajzel, premočen, kot se za škotski četrtek spodobi, in nas po kratkem zaslišanju, med katerim je ugotovil, da v koči sploh ne bivamo, lepo postavil ven na dež. Pa je minila še ena prijetna urica močenja pravkar na pol posušenih oblačilc, nakar smo se stisnili v kombi in med žvečenjem preostanka malice čakali na preostale. In na dveurno vožnjo po levi do doma. Bil je … nepozaben dan.

Fish and chips

Prišel je čas za marš na zahod. Apartma v Pine Bank Chaletsu si je oddahnil, potem ko smo vse dopoldne spravljali v red nastali nered. Celo posesali smo. Pa pomili. In pometli. Da na poti ne bi trpeli lakote in pomanjkanja treninga, smo v načrtu poti morali narediti nekaj sprememb. Prva se je glasila »fish and chips«, druga pa »drytooling«. Kombinacija se je izkazala za smrtonosno, saj je drytooling trajal do teme in so zadnji atomi ocvrte energije izpuhtevali v soju najnovejših Petzlovih svetilk.

Najprej je bilo treba najti ravno pravšnjo vasico, z mirnim trgom,

brez narkomanov in dovolj blizu plezališča, da energijski naboj ne bi izpuhtel. In seveda, tam je morala biti še »ribokrompirnica« oziroma »fishandchipsarnica«. To smo našli v vasi Dundalk. Najprej smo spravili kamermana za pult, da je posnel sijoče obraze lačnih plezalcev, nato smo škatle s sveže pečenimi iz z mastjo prepojenimi ribami in pomfrijem nesli na trg in se pod spomenikom oblizovali, dokler je trajalo. Plezališče je bilo zelo blizu, vendar smo v prevelikem zanosu zgrešili pravi odcep in prehodili pol hriba, preden smo, resda z manjšo navigacijsko pomočjo preko telefona, našli tako iskani kamnolom. Ko se je plezanja željna ekipa prikazala pod položnimi, deset metrov visokimi ploščami, je bilo spet slišati veliko o nekih putanah. Po raziskanju bližnje okolice smo odkrili par težjih smeri, ki smo jih takoj napadli in nekajkrat splezali samo na ribe in krompir. Ko smo bili že malce utrujeni, je izvidniški oddelek poročal nekaj zmedenega o M12 in takšnih čudesih, slabi dve minuti proč. Ker pomfri še ni dobro prijel, smo se odpravili tja in v previsni luknji potem pustili še tatarsko omako, majonezo in petico desno zgoraj.

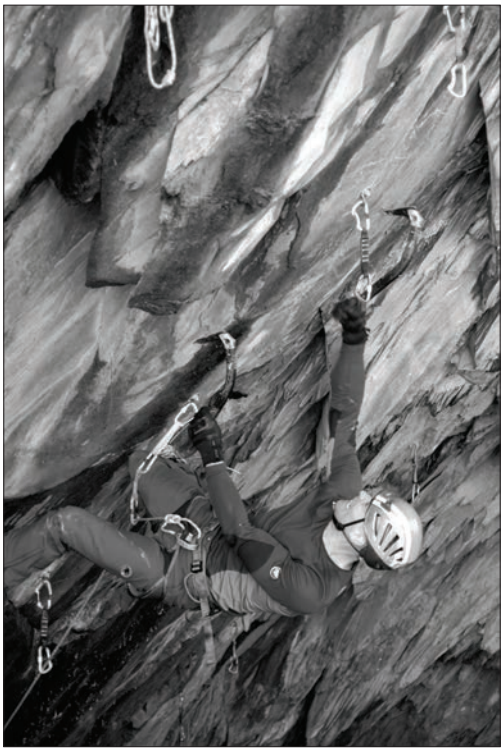

Suhi trening na Škotskem!?

foto: Tony Lamiche

Hladilnik.

Podaljšanje poljubnega letnega časa je mogoče tako, da ga pravočasno zapreš in shraniš za kasneje. To recimo počno razni atlantisi, toplice in plezalni centri. Tu na Škotskem pa zimske razmere zaprejo v hladilnik, tako da jih lahko nejeverni tuji plezalci (ali pa domači, ki jih še niso povsem naveličani), doživljajo v (skoraj) neokrnjeni podobi.

Ker tudi mi sodimo v prvo od zgornjih kategorij, smo šli pogledat največji plezalni hladilnik na svetu in se na lastne oči prepričali o tem in onem. Po dveh urah smo se lepo ohlajeni okrepčali še z največjim »kofijem« in poslušali škotsko pridigo o tem, kako v telovadnici ne smemo jesti prinešene hrane.

Ohlajenost je pripomogla k temu, da je Erwan sprejel ponujeno glavno vlogo v filmskem dokumentarcu o jezerski pošasti. Loch Ness je sicer blizu, mi pa smo bili ob morju, a to ni bila prehuda ovira, da ne bi pred kamero, nag, v čeladi ter s cepini v roki, zaplaval kakor Nessie v zimskem Atlantiku. Brez trikov. Dokumentarec je posnet in bo seveda kmalu predvajan.

Nato smo šli po opravkih v pristen škotski pub, kjer te točaj pozdravi po škotsko (nekaj na »feshkermah«), na kar so Francozi malce poblinkali in rekli »no we only like to drink«. Sledil je obisk lokalne plezalne trgovine, kjer smo nenadoma vsi, ki smo tja prišli po razne karte, vodničke in umetne podplate, začeli konvergirati proti nekemu stojalu, kjer so se prodajale nepremočljive vreče in pokrivala za nahrbtnike. Četrtek nam ni dal toliko vetra, kolikor nam je dal vode.

The Secret – Ben Nevis drugič

Nedelja se je začela že v soboto, ko je Ueli objavil, da hoče splezati The Secret. Smer vrste »uf, to pa je«, ki jo je Andy preplezal pred dobrim letom in je ocenjena z X, 9. Odprtih ust smo ga poslušali, kako jo je tri leta gledal in treniral zanjo. Ker je bil to Uelijev zadnji dan, je seveda moral preplezati nekaj pametnega. Jaz sem bil glede na svoj status škotskega zelenca do ideje, da bi se vplezaval v najtežji smeri, skeptičen, toda firbec je bil močnejši.

Vsi smo veliko pričakovali od obljubljenega dobrega vremena. Vso noč je lilo, kot je le moglo, in tudi zjutraj si moral imeti oblečen goreteks, da si prišel do avta. Ampak tokrat smo bili vsi petkrat vodozatesnjeni, da se ne bi ponovila četrtkova kalvarija. V nahrbtniku sem imel vodotesno podlogo, pa v njej še eno, pa še eno posebej za rokavice. Da o sendviču ne govorim.

Na mokrem so ostale le nepomembnosti, kot so GPS, fotoaparat in kladivo. Med polurno vožnjo do parkirišča me je obkrožalo devet dolgih obrazov, ki so samo putanarili. Kamerman si je lepil lepilni trak po vseh luknjah na čevljih, dokler mu na ovinkasti cesti ni postalo slabo, Andy pa je kazal na sonce nad obzorjem in povedal, da je to le past za turiste. Domov sem poslal obupan SMS in ga pospremil s tiho molitvijo za suh dostop, in ko smo parkirali, je dež veselo ponehal. Najbrž so bile tega dne takšne molitve v visokem porastu. Stopicljanje po blatu nas je spet popolnoma prevzelo in naenkrat sva se z Uelijem znašla pri koči, ki nama je tako všeč, in ugotovila, da so šli ostali po bližnjici. Pa je spet naneslo tako, da je nekdo imel trening, drugi pa se je malce zafrknil in pod steno prišel zadnji. V vršnem delu Bena je snežilo, a skoraj brez vetra, tako da je bilo razpoloženje hudo dobro. Če je bila v četrtek morala malce pod Ben Nevisom, je bila danes, ma … vsaj na Dobrči.

Z Uelijem sva vstopila v The Secret. Pogled nanjo me je malce pomiril, tako da sem se z veseljem spravil v prvi raztežaj, ki pa se je zaradi nekaterih dejavnikov zdel težji, kot je. Eden izmed teh dejavnikov je bilo usipavanje snega za vrat, ki sta ga povzročala Toni in Bertrand, ki sta bingljala na fiksih z vrha stene, da bo bolje zgledalo na filmu; drugi dejavnik pa je bil, da se mi je potem zanohtalo in sem komaj izstopil na rampo, kjer je varovališče. Najtežji raztežaj je bil videti predvsem čuden, ne težak, kar se je pokazalo tudi, ko ga je Ueli preplezal. V široko zaledenelo razpoko se prilegajo le hexentriki pa kak friend, če je dobre volje. Ueli je suvereno preplezal, predstava pa mi je dala misliti, da bo bolje, če stvar lepo preplezam kot drugi in se imam fajn, kot pa da se pretresem čez kot belček, ki je ponoči zataval v Bronx, in imam od tega bolj malo. Raztežaj je bil res super, nekje okrog naše M6-M7, in kmalu sem videl, da smo že marsikdaj prej preplezali kaj bolj skrivnostnega. Nato sem krenil na vrh Ben Nevisa, da bi videl, ali brez kompasa in GPS res ni mogoče najti poti navzdol, Ueli pa je šel na popravni izpit v prvi raztežaj, kjer je prej cuknil, tako da bo lahko mirno spal.

Dve uri, ki sta nama ostali, sva izkoristila za zgodnejši sestop, saj so ostali še plezali. Za las sva prehitela pošteno popoldansko ploho, nato pa zasegla en avto in trpeč v brbotajočih mehurčkih pričakala preostalih devet petzlpalčkov.

Glen Coe? Ne

Po vseh radiatorjih razobešena oprema se je do jutra za silo posušila in ko

sem odprl oči, sem po škropotanju po strehi sklepal, da ne bo več dolgo tako. Spet je lilo kot za stavo. Počakali smo na pozni zajtrk, ki prinese ocvrto jajce, šunko, fižol, toast, klobaso in paradižnik. Že tretji dan mi je uspelo vztrajati le pri kosmičih in banani, saj bi v nasprotnem primeru počasi moral naročiti DHL-paket s številko večjimi oblačili.

Ueli, Bertrand in Jon so odpotovali domov in po obrazih ostalih in nekaterih iz francoščine izluščenih komentarjih je bilo razbrati, da se nihče ne bi branil iti z njimi gledat stevardese. Doublé depréssion (vreme + razpoloženje) je otoplilo dejstvo, da so šli še najbolj zagreti zamenjat goretex za kavbojke in da se je dnevno povelje glasilo: pojdite še malo spat. Glen Coe bo počakal.

Jutri je torek … Bog ve, kaj prinaša, lokalci vseskozi obljubljajo samo sneg …

Zdaj pa na Mulholland Drive pa bližnja srečanja tretje vrste iz prve vrste. Da se malo ogrejem in okrepim vero v vesoljce. Pa še en liter čaja se bo prilegel. Ne bi pa o tem, kaj bi zdajle najraje … Ça va, ça va!

Dan velike beline

Pogled skozi oškropljeno okno je veliko obetal. Nad trdo, hribovito pokrajino se je dvigal dan. Nevihte in plohe, ki so v prejšnjih dneh dodobra napolnile potoke, okrepile slapove in razmočile že tako blatne poti, se še vedno niso unesle. Precej navihan zahodnik, ki jih rad spremlja, je postal še bolj zagnan, saj se je temperatura tako spotaknila, da je precej nizko začel naletavati sneg.

Naš cilj v Glen Coeu, smeri Unicorn in Central Grooves, je bil oddaljen dve uri hoje in niti na pamet mu ni padlo, da bi iz megle in gostih snežink pokazal kak greben. Vrh. Škrbino. Vse, kar smo videli, medtem ko smo se po spolzki travi spuščali proti potoku na dnu doline, je bilo nekaj pikic na presneto dolgem belem pobočju pred nami. Danes osvojeni besedni zaklad je obsegal nekaj o »fišjejih« in »merdah« pa »mojenih«, zraven je bilo pa zaznati tudi kar precej že uveljavljenih putan. Sklepal sem, da se vse skupaj nanaša na lepoto pokrajine, globino gazi, ki jo je bilo treba utirati, na enakomernost naklonine in na lepi razgled tik pred očmi. Počasi so začeli odpadati vsi gazeči in prej kot ne smo se na čelu gazi pojavili mi. Med približevanjem steni, v zadnji izmed ne prav številnih strmin, sem moral zaradi dejstva, da sem hodil brez gamaš, prav po francosko zdrkniti nekam nazaj, da me ne bi čast gaženja doletela docela nepripravljenega. Nato pa sem, zaščiten in zatesnjen, razočaran ugotovil, da ni več kam gaziti, ker so

bili vsi že pod steno.

Pršič in poči v smeri Central Grooves, VII, 7. Glencoe.

foto: Tony Lamiche

V Central Grooves (VII, 7) se nama je v navezi z Andyjem pridružil Erwan, na statiku pa smo s seboj vlekli še Tonyja. Za dobrih sto metrov dolgo smer smo porabili malo časa, samo pet ur. Šlo je gladko, težko tako ali tako ni bilo, zraven pa nam je pomagal še prijazen veter, ki je sproti pometal steno, da se na njej ni nabiralo preveč snega, ki bi lahko zakril kak oprimek, razpoko ali klin, ali pa se nam, na primer, usipal na glavo. Da pa ne bi bili prehitri in s tem žalili čustev lokalnih plezalcev, je bilo treba kak posebno lep raztežaj splezati še enkrat. Po sestopu smo ugotovili, da smo ostali povsem sami in da so se drugi očitno požvižgali na čustva lokalnih plezalcev.

Ko se je pot bližala koncu in je sneg ponovno zamenjal dež, hlače pa so močno začele obteževati naramnice, me je prijetna, topla omočenost spomnila na namakanje v jakuzziju. Brbotajoči lavor s skrivnostno močjo sugestije pripravi vsakega, ki je bil še eno uro prej prepričan, kako ima škotske mokrotne terapije dovolj za nekaj predsedniških mandatov, da gre naslednji dan s še ne povsem suho opremo ob sedmih zjutraj ponovno na

Ben Nevis.

Life is good. Včasih še posebej.

Ben Nevis, tretjič

Po obilnih snežnih padavinah, ki so dosegle samo obalo, je bilo plezalskih ciljev bolj malo. Obetale so najnižje stene v Ben Nevisu, ki ne ležijo ob strmih snežiščih. Dostop nam je ponovno ponudil nekaj novega, saj je sneg padel tako nizko, da smo s kombijem veselo obtičali na pol poti do sicer praznega parkirišča. Kaže, da je sporočilo o nevarnosti snežnih plazov četrte stopnje zaustavilo celo neustavljive Britance, saj je parkirišče samevalo. Osem gorskih vodnikov je med hojo pod hrib poslušalo opozorila in nasvete, da ne rečem graje, številnih sestopajočih, ki so se na lastne oči prepričali, da na Ben Nevisu nimaš česa iskati. Naši načrti sicer niso vsebovali gaženja po grapah, vseeno pa smo si priznali, da bi doma v takih razmerah lepo uživali v kegljanju, pikadu ali kakem podobnem pred plazovi varnem športu. Kolegi so ponovno demonstrirali svojo pripravljenost tako, da so po sveži strmini potegnili čudovito gaz, ki je tekla preko naključnih zametov in zapihanih grap samo zato, da je tekla lepo naravnost. Najbolj pa sem občudoval njihove obraze, ko jih je z leve presenetila že potegnjena gaz, ki je tekla natanko tja, kamor smo hoteli mi.

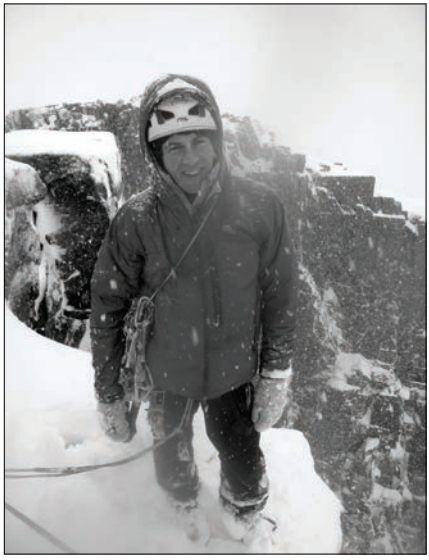

Andy Turner. Razmere izvabljajo nasmehe lokalcem.

foto: Aljaž Anderle

Ker je Guillaume moral posneti še nekaj kadrov filma, smo naročili oblak posebnih efektov z vetrom in snegom, medtem ko so se tri naveze do mraka izmenjavale v prvih raztežajih naključno izbranih smeri.

Škotske razmere na cestah

Za konec je Erwan dobil nenavadno darilo: zasnežene ceste po vsej Škotski, saj je sneg padel do morja, mi pa smo se morali ponovno premakniti na vzhodno obalo. Na prvem križišču smo si vsi pripeli varnostne pasove, celo tisti, ki Erwanovim vozniškim sposobnostim popolnoma zaupamo že od časov, ko je v Äreju na Švedskem preoblikoval najetega volva do te mere, da je vozil postrani kot rakovica.

V dveh urah smo se skozi številne ovinke in mimo manj srečnih avtov v obcestnih jarkih ponovno prebili v Aviemore. Tako kot so postopno kopnele ceste, je izginjal tudi zagon za zadnji plezalni dan, ki je predvideval plezanje v Cairngormu. Celo Andy je začel spati za mizo v baru in začel govoriti nekaj o dveh urah dostopa, večina deloholikov je odprla svoje prenosnike, ura je odbila poldne, za plezanje pa je ostala zagreta le še ena naveza, ki smo jo nato ekspresno dostavili na izhodišče. Potem smo se ponovno prestavili v doseg WiFi-omrežja v baru Mamba in preizkusili, kako se polna gore-tex oprema obnese pri degustiranju ultra pekočih mehiških jedi in občasnih partijah bilijarda.

Zadnji podvig po poznovečernem povratku v Inverness sem prespal, po pričevanju udeležencev pa je šlo za dokončno degustacijsko evalvacijo produktov regionalnih destilirnic in varilnic, ki se ni končala kaj dosti pred jutranjim odhodom na letališče. Dan, ki je spremljal naš odhod, je bil tako pretirano lep, da je moral biti rezultat tajnega projekta meteoroloških prevar škotskega ministrstva za privabljanje turistov. Sem bo res še treba priti.

Sončni zahod nad Loch Linnhe.

foto: Aljaž Anderle

Taghia

Plezanje v osrčju Visokega Atlasa

Andrej Grmovšek

Kozmična streha

Plezam v ogromni previsni strehi, ki štrli kar dvajset metrov iz mogočnega ostenja gore nenavadnega imena – Tagoujimt N'Tsoiant. Dobrih petsto metrov nižje se v opečno rdeče površje zajeda deroča reka in s svojo neutrudno silo gloda tesnobno globoka korita. Le v široko razpoko zagozdene roke in ob steno prislonjene noge me držijo v strehi in kljubujejo pravilom gravitacije. Moja borba traja že predolgo! Roke in telo so tako izčrpani, da se kar tresem. Skala ni najboljša in mnogi stopi in oprimki pod mojo težo nesramno odfrčijo v globino divjega kanjona. Za povrh mi je zmanjkalo še »frendov«, ki bi bili primerni za tako široko poč in ki bi omogočali vsaj za silo varno igro z gravitacijo!

Andrej »stiska« v kaminih pod Kozmično streho.

foto: Luka Krajnc

Z Lukcem (Luko Krajncem) že od zgodnje zore nabirava plezalne metre v liniji, ki sva jo izbrala po dolgotrajnem opazovanju te osemsto metrov visoke stene. Najina prvenstvena smer se ves čas vije po počeh in kotih, le na sredini stene jo preseka ogromna kvadratna streha. Že v dolini sva vedela, da bo to ključni del smeri. Pravzaprav si skoraj nisva upala želeti, da bi jo bilo mogoče preplezati tudi prosto. Kljub temu sva se že pred vzponom odločila, da bova smer poskusila preplezati izključno s premičnim, tradicionalnim varovanjem, za uspeh pri tovrstnem vzponu pa mora ob naporu in iznajdljivosti plezalcev sodelovati tudi narava. Stena oziroma linija plezalne smeri mora biti ustrezno razčlenjena, razpokana, tako da je vsaj tu in tam mogoče zatikanje frendov in zatičev ter s tem varovanje plezalcev.

Do strehe je skala kljub nekaj nesramno krušljivim mestom omogočala ustrezno varovanje ter ne pretežko prosto plezanje. In skoraj neverjetno, tudi prek ogromne strehe se je vlekla bolj in manj široka poč, kjer sva se lahko spodobno varovala.

Brezkompromisen »fajt« do konca

Toda zdaj, ko se že dobre četrt ure borim, da me streha ne izpljune v globino, nisem naravi za to poč prav nič hvaležen! Z njo me je le »zvlekla« v to zares divjo in nepredvidljivo borbo! Hitro se moram odločiti, ali naj poskušam z gvozdenjem po poči napredovati še nekaj metrov, dokler strmina strehe vsaj malo ne popusti, in ob tem tvegam globok padec v praznino ali pa naj se kar na mestu predam in pozabim na »kozmični« prosti vzpon.

Andrej in Luka na vrhu Tagoujimt N'Tsoiant po uspešno opravljenem prvenstvenem vzponu v Kozmični strehi.

foto: Andrej Grmovšek

Pravzaprav mi sploh ni treba razmišljati. Brezkompromisen »fajt« do konca je verjetno lastnost, ki mi je bila položena v zibelko. Počasi in previdno gvozdim naprej, odmetavam krušljivo kamenje in upam, da bo vsaj velik zagozden kamen, ki me čaka v poči čez nekaj metrov, omogočil nekaj provizoričnega varovanja. Ko sem končno pri kamnu in okoli njega napeljem zanko, spet lažje zadiham. Do konca strehe in udobne police nad njo me čaka le še zadnja, nekajmetrska previsna zapora. Uspešno se spopadem še s tem zadnjim krušljivim stražarjem »kozmične strehe« in iz grla se mi izvije gromozanski krik. Krik sprostitve in radosti! Za mano je nepredvidljiv in zares zahteven prvenstven raztežaj, kakršnega še nisem plezal!

Taghia – barviti kolaž sten, kanjonov in zelenih polj

Ko se malce umirim in začnem varovati Lukca, ki sopiha v praznini pod mano, imam čas za uživanje v veličastnem razgledu. Pod seboj opazujem pokrajino brez primere. Svetlo zelena žitna polja so posuta z rdečimi drobci cvetočega maku. Obdajajo jih ponekod vijoličasta, drugod rdečkasta pobočja, ki se zaključujejo ob vznožjih navpičnih škrlatnih sten. Na pobočjih se tu in tam bohotijo ogromni brini, ki že tisočletja kljubujejo suhemu

Taghia.

foto: Tanja Grmovšek

podnebju in neprizanesljivi paši. Ostenja režejo ozki kanjoni, iz katerih bučijo deroče reke. Sredi tega z visokimi stenami obdanega amfiteatra stoji gruča kakih petdesetih iz kamna in blata sezidanih oglatih hiš. Drobna vasica Taghia v osrčju maroškega Visokega Atlasa, nad katero nastaja najina prvenstvena smer, leži v zares neverjetnem barvitem kolažu sten, kanjonov in polj.

Ko smo Tanja, Alenka, Milena, Miha, Luka in Andrej pred tednom dni prvič ugledali to neverjetno vasico, kar nismo verjeli svojim očem. Pod še zasneženimi vrhovi, sredi zelene rečne doline, do katere ne vodi nobena cesta, transport pa je mogoč le na lastnih nogah ali z mulo, in med domačini, ki še vedno živijo brez večine »navlake« moderne družbe, smo se počutili, kot bi bili nekje sredi Himalaje in ne v Afriki.

Med Berberi, kozami in ovcami

Prav tako kot nad pokrajino smo bili navdušeni nad domačini. Hribovski Berberi, ki že stoletja vztrajajo v tej na pogled idilični, dejansko pa za preživetje dokaj neprijazni pokrajini, so nas razveselili tako s svojo nevsiljivostjo kot tudi gostoljubnostjo. Glede na to, da število plezalcev, alpinistov in pohodnikov, ki »vdirajo« v njihovo mirno dolino, pravzaprav sploh ni majhno, tukaj (še!) ni čutiti odbijajočih vplivov turizma. Še največja ovira za pristnejši stik z domačini je bil jezik. Le zelo redki govorijo francosko, kaj šele angleško.

Večina atlaških Berberov se še vedno preživlja predvsem s pašo drobnice in z namakalnim poljedelstvom, in čeprav je pokrajina Visokega Atlasa videti precej prvobitna, so rečne doline zelene le zaradi skrbno vzdrževane mreže namakalnih kanalov. Po drugi strani so gola pobočja in prostrani kamniti platoji nad dolinami skoraj brez rastja, predvsem zaradi intenzivne paše koz in ovac.

Alpinizem in športno plezanje

Iz zasanjanega opazovanja pokrajine me prebudijo pikre kletvice in globoko sopihanje izpod strehe pod mano. Tudi Luka bije svoj krvavi boj. Čeprav pleza kot drugi, mu ni kaj prida lažje kot meni. V primeru padca bi se zaradi previsnosti strehe in redkega varovanja prav tako znašel v praznini, globoko nad kanjonom. Na srečo tudi on, popolnoma »navit«, a brez padca, pripleza preko strehe. Sledi še en gromozanski krik sprostitve, potem pa že razmišljava o preostanku smeri.

Nad nama je še slabih štiristo metrov stene, vendar niso tako strmi. Nameravala sva bivakirati v steni, vendar sva s spodnjo, težjo polovico stene opravila tako hitro, da lahko poskusiva izplezati še isti dan. Zato se prav nič ne obirava in že »letiva« čez lažje raztežaje, ki naju združijo z izstopno rampo, po kateri poteka že obstoječa smer.

Luka v Fantasiji.
foto: Andrej Grmovšek

Čeprav so bili Taghia in njeni plezalni zakladi do pred kratkim širši plezalni javnosti dokaj nepoznani, so bile prve smeri tukaj preplezane že pred več kot tridesetimi leti. V več desetih, do osemsto metrov visokih gladkih ostenjih iz ostrega in kompaktnega apnenca je do danes nastalo že več kot sto smeri. Najprej predvsem alpinističnih, preplezanih s klini in premičnim varovanjem, v zadnjem desetletju pa tudi kopica bolj ali manj zahtevnih športnoplezalnih smeri, opremljenih s svedrovci. Pravzaprav je Taghia s plezalskega vidika dokaj podobna hrvaški Paklenici, le da je apnenec v Taghiji rdečkast, število sten in njihove višine bistveno večje, vrhovi pa dosegajo višine do tri tisoč metrov nad morjem.

Tik pred mrakom, v močnem hladnem vetru, uspešno izplezava iz stene. Z vzponom sva resnično zadovoljna. V več kilometrov širokem severnem ostenju Tagoujimt N'Tsoiant je sicer že več kot dvajset smeri, večinoma preplezanih tehnično, z uporabo svedrovcev, v »big wall« stilu, v več dneh ali celo tednih. Najina tri četrt kilometra dolga prvenstvena smer, preplezana prosto na pogled, le s premičnim varovanjem in celo v enem samem dnevu, pa je zagotovo dokaz, da je mogoče tudi to steno preplezati v drugačnem, boljšem in »čistejšem« slogu!

Sestop po »berberski ferati«

Čaka naju še večurni zapleten sestop z vrha. Samo upava, da bova v temi našla vrtoglavo »berbersko ferato« – z vejevjem in kamenjem nadelano »zelo zahtevno pot«, speljano prek ostenj v dolino. Domačini, ki so takšne poti uredili in jih uporabljajo predvsem za dostop do najbolj odročnih pašnikov, zagotovo ne poznajo vrtoglavice. Predvsem pa očitno popolnoma zaupajo svojim drznim gradbenim podvigom!

Iskanje poti čez prepadne stene nama v temi nikakor ne gre od rok. Tavava sem ter tja, najdeva pot, jo spet izgubiva in se na koncu v brezpotju nad globokimi prepadi utrujena odločiva, da z nadaljevanjem počakava do jutra.

Kljub temu, da temperature padejo pod ledišče, skromni bivak pod zvezdnim nebom sploh ni neprijeten. Utrujeno telo in »prečiščen« um hitro preplavijo radostne misli. Komaj teden dni smo v raznolikem afriškem Maroku, pa je za nami že obilica nepozabnih doživetij. Niti najmanj ne dvomim, da bomo v naslednjih tednih preplezali še več zares odličnih in zahtevnih smeri ter uživali v pravljični pokrajini z brezskrbno glavo. Navsezadnje je to glavni razlog, zakaj smo sploh šli na to odpravo!

Nekaj težavnejših in lepših smeri, ki smo jih preplezali:

- Kozmična streha, 7b, 350 + 400 m, Tagoujimt N'Tsoiant, Luka Krajnc, Andrej Grmovšek, prvenstvena, oba NP oz. flash;
- Fantasia, 7c, 450 m, Tagoujimt N'Tsoiant, Luka Krajnc, Andrej Grmovšek, Andrej RP;
- Les rivieres pourpres, 7b+, 545 m, Taoujdad, Luka Krajnc, Andrej Grmovšek, oba NP oz. flash;
- L' ax du Mal, 7c, 500 m, Tadrarate, Luka Krajnc, Andrej Grmovšek, oba RP;
- Zebda, 7b+, 260 m, Paroi des Sources, Andrej in Tanja Grmovšek, Andrej NP, Miha in Milena Praprotnik, Miha RP;
- Princes de Msmrir, 7a, 200 m, Timrazine, Andrej in Tanja Grmovšek, oba NP oz. flash;
- Canyon apache, 6c+, 355 m, Timrazine, Tanja Grmovšek-Alenka Lukić, Tanja NP, Miha in Milena Praprotnik, Miha NP;
- Au nom de la Reforme, 6c, 340 m, Taoujdad, Tanja Grmovšek-Alenka Lukić, Tanja NP, Miha in Milena Praprotnik, Miha NP;

- Bele et Berbere, 6b+, 330 m, Paroi des Sources, Tanja Grmovšek-Alenka Lukić, Tanja NP, Miha in Milena Praprotnik, Miha NP.

Andrej Grmovšek.

foto: Luka Krajnc

Pa ta gonja!

Jurij Hladnik

Plezalni dnevi v deželi vetra

Končno imam malo časa, da strnem dogodke, ki so se v zadnjem tednu pripetili v Patagoniji. Včeraj sva z Mitjem prišla z neuspešnega poskusa v Casarottovem stebru in sedaj celiva rane ter se regenerirava. Zunaj piha veter, tako kot je bilo napovedano, Urbi in Lori pa sta še vedno nekje na terenu. Upam, da kmalu prideta in da je z njima vse v redu ...

V Patagonijo sem odšel 6. januarja 2009 z Urbanom Ažmanom in Borisom Lorenčičem. Moj soplezalec na odpravi Mitja Šorn je odšel na pot že dan prej v družbi treh Primorcev, ki jih takrat še nisem poznal. To so bili Rok Stubelj, Jernej Arčon in Dejan Koren.

Nizki štart

V Buenos Aires smo prišli šele ponoči po kakih 20 urah letenja. Tu je bilo poletje in kljub pozni uri še vedno zelo vroče, doma pa mraz, led in sneg. Prav dober občutek je, ko prideš iz zime v poletje. V glavnem mestu Argentine smo imeli dober dan časa za oglede, nato pa smo že leteli naprej na jug države do mesta El Calafate. Od tam nas je čakalo še nekaj ur vožnje z avtobusom do naše ciljne destinacije – El Chaltena.

Fitz Roy s Casarottovim stebrom ob drugem poskusu.

foto: Jurij Hladnik

Ko smo prispeli v El Chalten, je Šorn ves naspidiran skakal okoli šotora z vremensko napovedjo v rokah. Goričani so se že zagnali pod Fitz Roy, saj naj bi sledili trije dnevi lepega vremena. Cel mesec je bilo vreme slabo, ko pa pridemo mi, se takoj naredi okno lepega vremena. Šorn je neučakan in bi se najraje še isti dan odpravil naprej, vendar sem sam še preutrujen od poti, pa tudi časa je premalo, da bi vse v miru pripravila. Odhod prestaviva na naslednje jutro. Odločiva se kar za najin glavni cilj – Casarottov steber v Fitz Royu. Goričani so se podali v smer Supercanaleta, za katero so izvedeli, da so v njej dobre razmere, saj jo je neki Američan odsoliral v devetih urah. Lori in Urbi se istega jutra kot midva odpravita v smer Tehuelche, prav tako v Fitz Royu. Vse se mi zdi prehitro. Prej smo se želeli vsaj malo vplezati, naštudirati smeri in znositi robo pod steno. A v tem lepem vremenu nimamo kaj odlašati.

S Šornom naju strašijo, kako daleč imava do stene, in predlagajo lagoden dostop. Morda pa najin načrt, da vstopiva v steno še isti dan, ni ravno najboljši. Pred nama je najprej devet kilometrov hoje do Ria Blanca, kjer so včasih imeli plezalci bazo, nato pa še vzpon do Passa Superior, ki je od stene oddaljen slabi dve uri. Do prelaza naj bi naju čakalo približno osem ur hoje.

Maraton pod Fitz Royem

Pot, po kateri hodiva, je zelo slikovita in polna turistov. Večkrat pomislim, da bi bila primerna za tek, kar sem imel kmalu priložnost izkusiti. Fitz Roy je ves čas pred nama in z vsakim korakom postaja večji in bohotnejši. Po štirih urah hoje se znajdeva na začetku ledenika, po katerem naj bi se vzpela do sedla pod steno. Tu se malo ustaviva in si odpočijeva. Želiva si nadeti plezalne pasove za ledeniško navezo, a svojega v nahrbtniku ne najdem. »Sranje!« Noge so se mi začele kar tresti. Vse še enkrat pregledava, a pasu ni. Trije lepi dnevi so lahko najina edina priložnost na odpravi in še to zapravim zaradi take neumnosti. Ne morem si oprostiti, da bom tako prikrajšal prijatelja in sebe. Razmišljava o raznih možnostih, kako bi lahko pas nadomestila, a druge rešitve ni, kot da stečem ponj v Chalten, Šorn je medtem znosil večino bremena na Passo Superior, kjer naj bi prespala.

Lahek, brez vsega zdrvim proti Chaltenu. Vmes sprašujem ljudi, ali mi kdo slučajno lahko posodi kakšen pas. Nič, saj kako pa naj bi ga imeli, le kdo nosi s seboj dvoje pasov? V kampu ga najdem med ostalo plezalno robo. Na hitro nekaj popijem in pojem ter odidem nazaj. Po ravninah tečem, v klanec pa hodim, da varčujem z močmi. Po štirih urah sem spet nazaj na mestu, kjer sva se s Šornom ločila. Naložim si še preostalo robo in krenem naprej

proti sedlu. Ob osmih zvečer sem pri Mitju na sedlu, za mano pa je 40 km poti in približno 2800 m premagane višinske razlike. Nič preveč obetavno izhodišče za Fitz Roy. Vseeno se polna optimizma najeva, napijeva in odpraviva spat.

Cassarottov steber prvič

Po treh urah spanja vstaneva. Noč je še, a luna sveti tako močno, da svetilk ne potrebujeva. Po trdem snegu prečiva ledenik do najine smeri. Prvih tristo metrov poteka po zasneženem žlebu, na vrhu katerega je zagozden velik balvan. Do tja naj bi prejšnji večer splezala že dva Novozelandca. Tega sva vesela, saj bova tako imela sled in se ne bova lovila v temi.

Čakanje na vrhu ozebnika v Casarottovem stebru.

foto: Mitja Šorn

V žlebu vodim jaz, ker imam boljše dereze in čevlje. Po štirih urah pri balvanu ujameva Novozelandca, ki sta ravno pričela plezati. Tu se začne skala in zamenjava se v vodstvu. Nahrbtniki so težki in napredovanje zahteva veliko napora. Utrujenost se povečuje in pozna se napaka prejšnjega dne. Ves čas se prehitevamo, enkrat sva v vodstvu midva, drugič onadva. Veter je vedno močnejši in ozračje postane mračno. Malo nad sredino stebra se odločimo za vrnitev. Poči pred nami so zalite z ledom in plezanje bi bilo prepočasno, vreme pa se očitno slabša. Če bi prekipevala od moči, bi se verjetno odločila drugače, a v dani situaciji je bil to edini trezen sklep. Pa še patagonskega vremena nisva poznala.

Šele ob štirih zjutraj se po 26 urah neprenehnega dela utrujeni uležemo v spalke na sedlu Superior. Zaspimo kot ubiti, onadva v svoji snežni luknji, midva z Mitjem pa na svoji polici. Čez slabe tri ure naju zbudi sonce. Vroče je, čeprav imava samo eno spalko. Šorn zleze ven in že zaslišim glasove: »Hej, Slovenci, kaj je, a ste zlezli?« Bili so Goričani, ki so sestopali s Fitz Roya. Supercanaleta je padla. So prvi Slovenci, ki so jo preplezali!

Vreme noče sodelovati

S Šornom sva zapravila prvo priložnost. Sedaj je zopet napočilo obdobje slabega vremena. Zunaj lije kot iz škafa. Vseh sedem nas je zbranih v skupni sobi – tudi Urbi in Lori, ki sta uspešno preplezala svojo smer. Šorn se je vrnil z obhoda okoli šotorov in poroča, da so zaenkrat še vsi na varnem, luže jih še niso dosegle. Sicer ne počnemo nič drugega, kot da skrbimo za svojo prebavo in zabavo ...

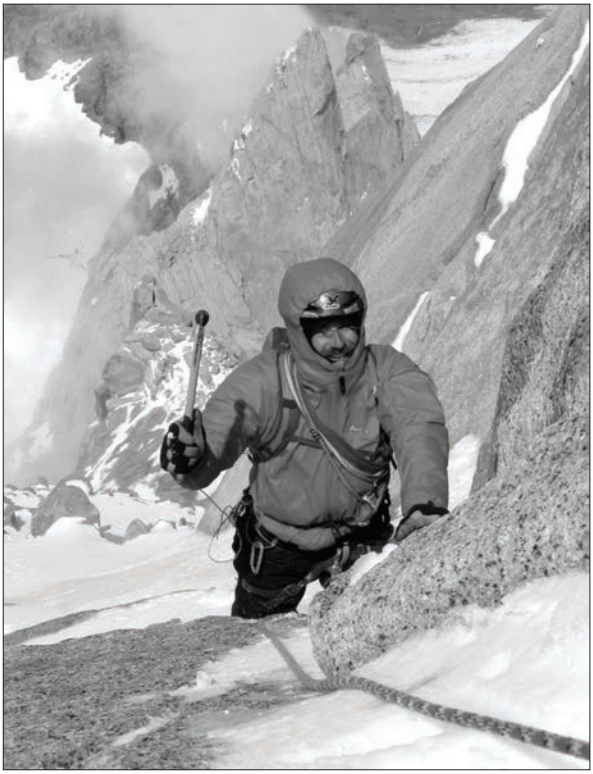

Mitja pod vrhom Poincenota.

foto: Jurij Hladnik

V naslednjih dneh je prenehalo deževati, a vremena za v hribe vseeno ni bilo. Večino dni smo plezali v okoliških plezališčih, tekali po gričih in se zabavali. Z Mitjem sva izkoristila dva lepša dneva in preplezala Brennerjev raz v Guillaumetu in smer Williams-Cochrane v Poincenotu. Drugo smer sva preplezala v orkanskem vetru, kakršnega še nisva doživela, in si s tem malo pogasila žejo po plezanju.

Proti koncu našega bivanja v Patagoniji se je le pojavilo krajše obdobje lepega vremena in vsi smo evforično kovali načrte. Goričani so se zapičili v Cerro Torre, Urban in Lori v smer Mate y poro, midva z Mitjem pa sva želela poravnati račune s Casarottovim stebrom.

Test psihe

Pripravila sva vse potrebno in se podala na pot na sedlo, kjer sva imela shranjeno preostalo opremo. Ko so se prvič po sneženju pokazali hribi, naju je vse minilo. Stene so bile čisto bele, takšnih tu še nisva videla. Nadaljevala sva s potjo, varčevala z energijo in se ves čas pridno krmila. Na Passu je bilo že kar nekaj ljudi, vendar za naslednji dan nihče ni imel načrtov. Niti za v smer Franco-Argentina, ki je najlažja smer na gori. Vsi so čakali, da se stene malce očistijo snega, midva pa sva zaradi stiske s časom ponoči vseeno začela plezati po žlebu – bova že pri balvanu videla, kako naprej.

Zalomilo se nama je že v prvem raztežaju. Tokrat sva imela s seboj le dva cepina, lednega kladiva pa nisva vzela. Za prvi raztežaj sva nameravala uporabiti vsak enega, saj sva ga imela v spominu kot precej nezahtevnega. Snežno-ledne razmere pa so bile tokrat čisto drugačne kot prvič. Vse je bilo belo in okovano v trd sneg in led, skale skoraj ni bilo videti. Steno z naklonom šestdeset stopinj začnem plezati z enim cepinom. Še vedno je noč. Spočetka plezam brez težav, ko pa iščem primerno mesto za namestitev varovanja, ugotovim, da je vsa skala zalita in da ni nič primernega. Zaradi teže s seboj nisva vzela niti lednih vijakov. Z enim cepinom lezem višje in višje, stena pa postaja vedno bolj strma. Vrvi bo kmalu zmanjkalo, pa še vedno ne vidim, kje bi lahko napravil sidrišče. Začne me psihirati in prekolnem vse nas »loco Eslovenote«[1]. Psiho načenja tudi skrb zaradi Šornovega slabega sidrišča na dveh zasilnih zatičih. Počasi prestavljam cepin in previdno držim ravnotežje na nogah. Zdrs roke ali noge bi pomenil padec za dve dolžini vrvi. Kaj, če zares ničesar ne najdem in obtičim sredi navpične poledenele stene? Šorn podaljša vrv z 10-metrskim prusikom. S svetilko se razgledujem naokoli, a še vedno ne vidim ničesar uporabnega.

1 Nore Slovence.

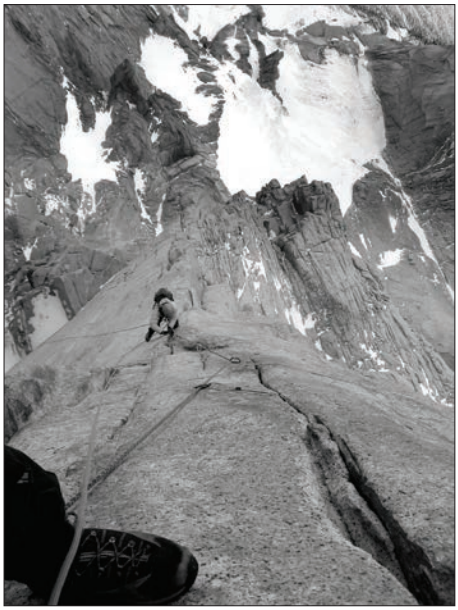

Strmo plezanje drugega dne v Casarottovem stebru.

foto: Mitja Šorn

Stena se bo vsak čas postavila v vertikalo. Cmok v grlu je vedno večji. Kaj nisem imel že dovolj tega v življenju? Srh me spreleti, ko se spominjam teh občutkov. Na strmem ledu se zopet ustavim. Na enem cepinu ne morem varovati kolega, ne, tega res ne morem. Ne preostane mi drugega, kot da snamem nahrbtnik, iz njega potegnem polovico dvojne vrvi ter še sam podaljšam vrv. Skrajno sem previden. Po nadaljnjih 20 metrih priplezam do mesta, kjer se stena zares postavi pokonci. Z živci sem na robu in psihičnemu pritisku se komaj še upiram. V dnu zajede najdem nekoliko mehkejši sneg in posreči se mi izkopati luknjo do skale in namestiti frenda. Olajšanje je nepopisno, obenem pa začutim utrujenost. In to že po prvem raztežaju. Šorn pripleza za mano. Najraje bi mu rekel, naj se vrneva. Nočem se več izpostavljati, dovolj sem se že. Samo dva vijaka bi potrebovala, pa bi bilo vse stokrat lažje.

Med ledenimi počmi

Nadaljujeva. Plezam naprej, teren je čisto drugačen kot pri prvem poskusu, zdaj je vse veliko bolj zalito s snegom. Za plezanje s cepini je morda celo boljše, le varovanje je teže namestiti. Po kakih osmih raztežajih priplezava do balvana. Dve uri počivava in opazujeva steno. Težko jo je oceniti – niti

ni tako bela kot na ostalih straneh gore. Tokrat sva precej bolje pripravljena kot prvič, a razmere so toliko slabše, da sva vseeno počasnejša. S stene ves čas letijo ledene in snežene kepe. Prvih pet skalnih raztežajev je Šornovih, nato se zamenjava. Naletim na težavno poč, ki je znotraj poledenela. Po njej plezam gotovo celo uro in popije mi ogromno moči. Nad njo se začneva pomikati proti desni, proti smeri Mate y poro. Tako so nama svetovali domačini, češ da je to najprimernejša varianta. Dan počasi umira in zagrne naju senca. Vodeni potočki, ki so prej tekli po skali, v trenutku zaledenijo. Plezam drugi raztežaj prečke, ko mi na lepem zmanjka opore pod nogami in padem. Nevede sem namreč stopil na led in se takoj znašel dva metra nižje. K sreči sem prej namestil frenda, ki je prestregel padec. Poč nad mano je videti preveč zaledenela, zato poskusim bolj proti desni. Najdem šibko mesto in se privlečem do velike police, čez katero gre smer Mate y poro, po kateri naj bi nadaljevala.

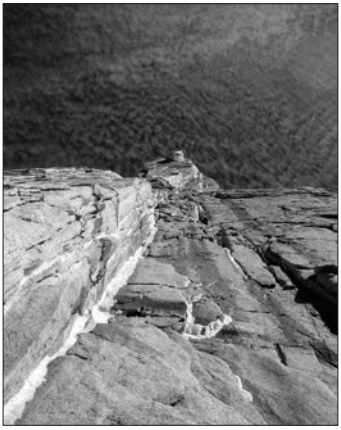

Poledenele poči v Casarottovem stebru.

foto: Jurij Hladnik

Čeprav imava še kakšno uro časa, tu zaključiva. Skuhava si skromno večerjo in navlečeva nase vse, kar imava. Oprezava za prijateljema Urbijem in Lorijem, ki naj bi bila nekje v tej smeri. Pojma nimava, ali sta že pred nama ali še pod nama oziroma ali sta v smer sploh vstopila. Dokler je še dan, opazujeva ledenik pod steno in iščeva stopinje, a je vse tako daleč, da ne razločiva ničesar. Stemni se in zlezeva v bivak vrečo. Zunaj je gotovo kakih pet stopinj pod ničlo. Celo noč se stiskava kot dva ljubimca, a še vedno ne moreva ukrotiti šklepetanja zob. Le nekajkrat bežno zatisneva oči in malo podremava, sicer pa komaj čakava, da se zdani. K sreči so noči v Patagoniji v tem času kratke.

Pozajtrkujeva kar v vreči. Nekam megleno je okoli naju. »Saj, taka je bila napoved,« pravi Mitja, »kasneje pa se bo zjasnilo, tako kot včeraj.« Vsa trda navlečeva nase plezalno opremo in pričneva plezati. K sreči je na vrsti Mitja in med tresenjem na stojišču mu tega prav nič ne zavidam. Znakov o prijateljih še vedno ni. Originalna smer poteka po zajedi po sredini, midva pa sva se zaradi obilice ledu v počeh prisiljena umakniti desno na raz. Kar na lepem se znajdeva v previsni steni nad Poljsko smerjo. Vrvi so toge in okorne, tako kot midva. Hrepeniva po soncu, ki ga ni in ni. Plezarija postane podobna tehnikam v El Capitanu. Da bi prišla nazaj v prvotno smer, se morava spustiti prečno po vrvi. Le s težavo nama uspe. Po šestih urah plezanja sva šele kakih sto metrov nad polico, kjer sva spala. Nad nama je vse skupaj videti še bolj belo. V naslednjem raztežaju se odločiva za vrnitev. Pred nama je poč z ledom, ki bi nama vzela preveč časa. Povratek je edina pametna odločitev. Če se ne bova obrnila zdaj, bova čez nekaj ur še 60 metrov višje. Težko se je sprijazniti, a z glavo skozi zid ne gre. Za sestop potrebujeva pol dneva.

Mi gremo, Fitz Roy ostane

V Riu Blancu se prebudiva v lepo sončno jutro. Prst na roki mi smrdi in hudo boli – med plezanjem sem se ranil in ga obvezal, a se je pod obližem začel gnojiti. Prestaviva se za nekaj metrov do studenčka in se za silo očediva. Samo še enkrat morava prehoditi pot od Ria Blanca do Chaltena.

V Chaltenu presenečena najdeva vse prijatelje. Nihče ni šel plezat, samo midva sva bila tako neumna. Veseli smo drug drugega. Napovedanih je še nekaj lepih dni, a žal moramo domov, naše poglavje Patagonije se je končalo. Upam, da naslednjič ne bom pozabil pasu.

Smeri naveze Šorn-Hladnik:

- Fitz Roy (3445 m): Casarottov steber (6b, M5, A1, 1200 m – prvič preplezala 700 m, drugič 900 m);

- Poincenot (3002 m): Whilliams-Cochrane (60°, 5, 650 m);

- Guillaumet (2579 m): Brennerjev raz (6a+, 500 m).

ALPINISTIČNI VZPONI - SLOVENIJA

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE

Prvenstveni vzponi

Logarska dolina

KFK PROJECT

10. 1. 2009, Janko Opрešnik in Viki Matičič

M6, IV/5, Wi 90°/70°–85°, 250 m, 4 ure

Dostop: Slap leži visoko nad dolino, v južnem pobočju grebena, ki deli Matkov kot in Logarsko dolino. Je dobro viden, čeprav ne v celoti, od hotela Plesnik. Dostop poteka po strmem pobočju gozda ob grapi, ki je prekinjena s krajšimi skalnimi skoki. Tem se z malo truda lahko ognemo ali pa jih preplezamo (dobra ura hoje).

Opis: Vstop iz velike votline in s tehniko drytoolinga čez strop. Zatem prečenje v zajedo do položnega trdega snežišča, ki pripelje do prve skalne plošče – skoka z visečimi svečkami. Obidemo ga po desni strani. Znajdemo se pod ogromnim sistemom strmega ledu, ledenih kaminov in tankih ozkih požlejenih trakov. Četrti in peti raztežaj sta najtežja in potekata po strmem, tankem ledu. Varovanja načeloma ni ali pa ga je zelo težko narediti. Zadnji, šesti raztežaj, je spet lažji in poteka po snežišču in krajših ledenih skokih med previsno ploščo in ledeno zaveso, izstopi pa za stolpom desno od velike skalne zapore, ki je dobro vidna iz doline.

Sestop: Pri sestopu je dobro imeti smisel za orientacijo, saj je poleg spustov po vrvi treba najti še prehode po strmem pobočju med osamelimi ploščami in žlebovi.

Brana, J stena

KAMNIŠKA SMER Z VARIANTAMI

16. 2. 2009, Tine Marenče, Matevž in Jernej Vukotič

IV/4, M4-M5, 650 m

Ob ugodnih snežnih razmerah je direktni vstop v Kamniško smer lahko najti. Začne se na najnižji točki stene – tako kot originalni vstop v Domžalsko smer. Ko se Domžalska po 100 višinskih metrih usmeri v levo, nadaljujemo rahlo v desno pod strm snežni žleb in po njem naravnost navzgor. Sledimo logičnim snežnim prehodom do točke, ko se na slabi tretjini stene direktni varianti z leve priključi originalni vstop v Kamniško smer. Nadaljujemo po snežnih žlebovih in vesinah Kamniške smeri. Zadnjih 150 višinskih metrov ne sledimo originalnima izstopoma v levo, ampak po snežnih prehodih plezamo po logičnih prehodih v desno. Izstopni raztežaj začnemo plezati po logičnem kaminu, ki mu sledi manjši previs, preko katerega priplezamo v žleb, po njem pa na vrh stene.

V dobrih razmerah gre za zelo lepo snežno smer. Spodnja prvenstvena direktna varianta doseže naklonino tudi do 90 stopinj. Osrednji del smeri je položnejši in lažji. Zgornja izstopna prvenstvena varianta je zopet nekoliko bolj strma, vendar postreže z lepim kombiniranim plezanjem ter z dobrimi možnostmi za varovanje. Orientacijsko smer ni zahtevna, saj sledi logičnim prehodom. Tudi umik iz stene ni pretežak.

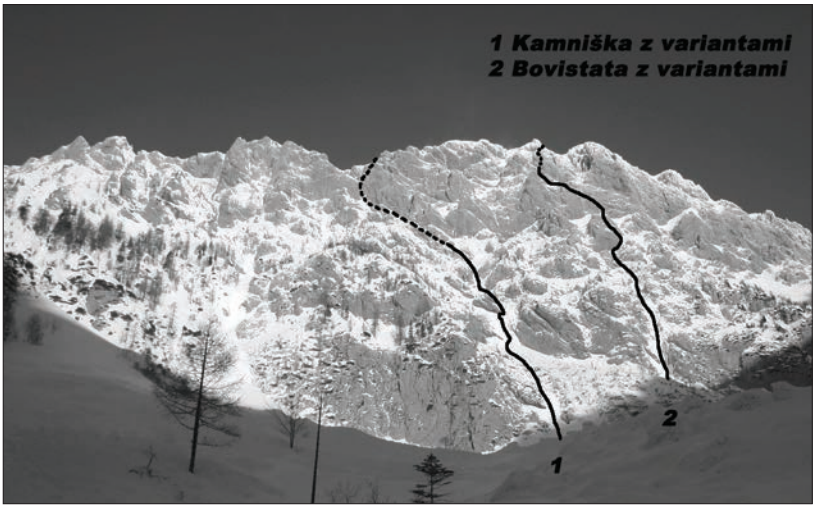

KAMNIŠKA SMER Z VARIANTAMI

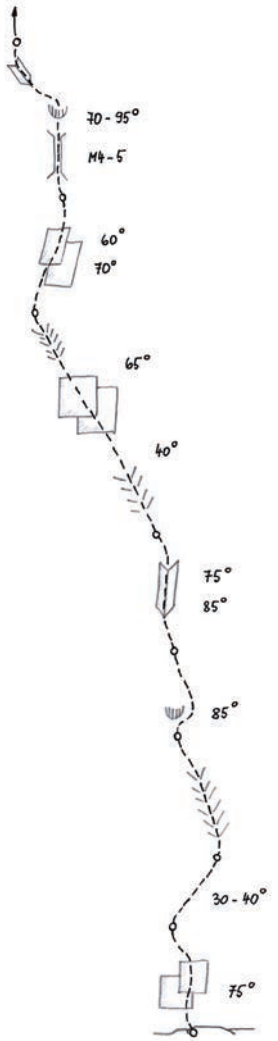

BOVISTATA Z VARIANTAMI

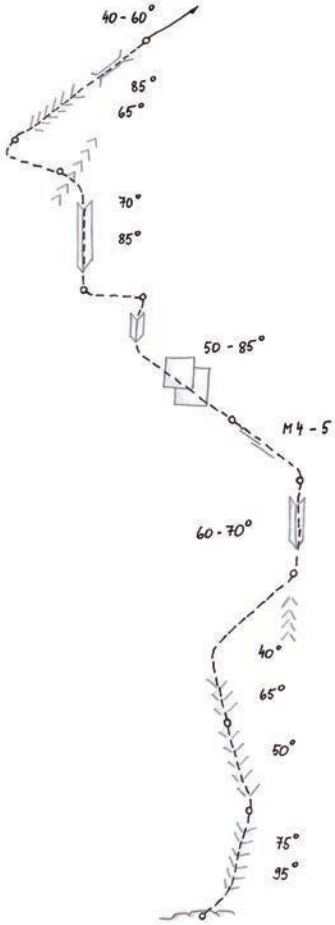

Brana, J stena

BOVISTATA Z VARIANTAMI

19. 2. 2009, Tine Marenče in Miha Triler

IV/5, M4-M5, 700 m

Vstopna prvenstvena varianta je v dobrih snežnih razmerah dobro vidna – gre za strm snežen žleb slabih 100 metrov desno od vstopa v Domžalsko smer. Prvemu res strmemu snežnemu raztežaju sledi nekoliko položnejši, kmalu zatem pa se varianti z leve priključi originalni vstop v smer Bovistata. Nadaljujemo po tej smeri, vse do izrazite skalne pregrade, ki žleb, po katerem poteka originalna smer, preusmeri nekoliko v levo. Tu po snežiščih pod skalami prečimo kakšnih 200 m diagonalno v desno, na izrazit raz. Z raza plezamo naprej po lepih snežnih prehodih – po nekakšnem žlebu (levo od poteka smeri V kulminaciji), ki nas pripelje na manjše snežišče. S snežišča zaplezamo kakih pet metrov preko skal naravnost navzgor, nato pa po izraziti rampi (večinoma snežni prehodi, nekaj kombiniranega terena) diagonalno levo preko izrazite skalne zapore (sredi rampe je ostal en klin). Nato z neizrazitega raza prečimo kakšnih 20 m v levo pod snežno-skalni žleb. Po njem splezamo na izrazit greben (sredi njega je ostal en klin). Z grebena prečimo kakšnih 30 m v levo in zaplezamo v dokaj globok snežni žleb (tu se zopet priključimo smeri Bovistata, na ključnem mestu star klin), ki nas preko strmih snežnih skokov pripelje na snežišče pod vrhom Brane.

V dobrih razmerah gre za zelo lepo in težko snežno smer. Logična spodnja prvenstvena varianta postreže z resnim in strmim plezanjem v snegu – 3 metri 95°. V osrednjem (prvenstvenem) delu je smer orientacijsko nekoliko zahtevnejša, izkorišča pa zares lepe in nekoliko težje snežne prehode. Lepo plezanje v zgornjem delu nas pripelje direktno na vrh Brane. Umik iz stene je nekoliko zahtevnejši kot v sosednjih smereh (Kamniški ali Domžalski).

Kokrska Kočna, Z stena

ODMEV TIŠINE

21. 2. 2009, Luka Plut in Anže Šavs

IV/4, M, 800 m, 85°/50°–70°

Dostop: Z glavne ceste v Spodnjih Fužinah namesto levo v dolino Koritnice zavijemo desno čez most. Dobro urejena makadamska cesta, ki ostro zavije nazaj proti jugu, pelje proti stari Povšni. Prečimo Trnovčev graben in naenkrat se pred nami razkrije mogočno ostenje zahodne stene Kokrske Kočne in hudournik Strah grabna, po katerem poteka naša pot do vznožja stene. Hodimo približno pol ure, preden pridemo do ogromne skalne pregrade, ki ločuje zgornje snežišče od spodnjega. Tu gremo levo okoli in po kozji stezici na zgornje snežišče. Če smo hitri, bomo pod steno že v dveh urah.

Opis: Vstop v smer je ravno v vpadnici izrazite zajede, ki ločuje osrednji del stene. Prvih sto metrov plezamo po nekakšni strmi grapi proti snežišču pod ogromno zajedo. Na tem mestu prečimo levo do kompaktnega monolita sredi stene, za katerim poteka naša smer. Če je snega malo oz. je ta nepredelan, utegne biti ta del smeri kar zanimiv. Plezamo približno raztežaj za monolitom in nato levo diagonalno navzgor po snežišču. Od zgornjega izstopnega snežišča nas tu loči skalna pregrada, ki jo je najlaže premagati v skrajnem desnem delu snežišča, po manjšem kaminu, kjer je ostal tudi klin. Ko premagamo ta skok, smo približno na polovici smeri, in če je ura že pozna, kar hitrih nog preko zgornjega snežišča na greben.

Sestop: Desno proti vrhu nato v Povnovo dolino ali v eno izmed južnih grap.

Kokrska Kočna, Z stena

LEVA SMER

27. 2. 2009, Tine Marenče in Anže Šavs

IV/2-3, M, 600 m, 85°/50°–65°

Dostop in sestop: Kot pri Odmevu tišine.

Opis: V smer vstopimo na najvišjem delu snežišča, čez zaledeneli skok, navzgor po snežišču na raz in nato levo v prečnico. Na vrhu te prečnice vstopimo v levo grapo, ki nas pripelje na SZ greben.

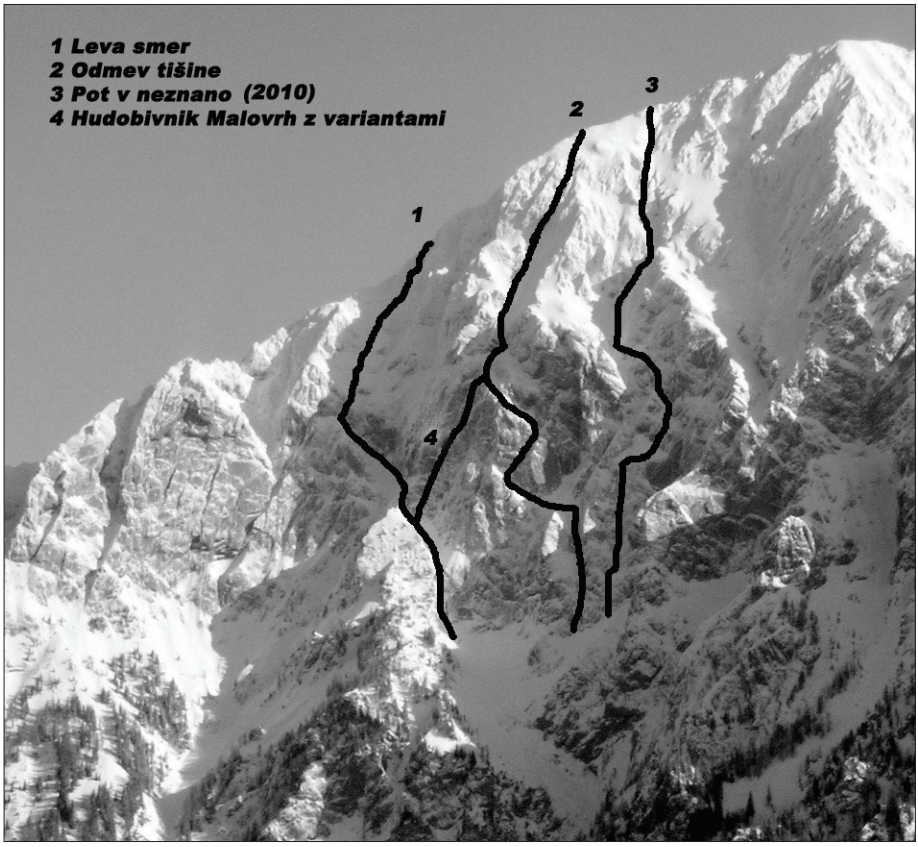
1 Leva smer
2 Odmev tišine
3 Pot v neznano (2010)
4 Hudobivnik Malovrh z variantami
1
2
3
4

Kokrska Kočna, Z stena

HUDOBIVNIK – MALOVRH Z VARIANTAMI

1. 3. 2009, Tine Marenče in Matej Bolka

IV/4+, M, 800 m

Dostop in sestop: Kot pri Odmevu tišine.

Opis: V smer vstopimo na najvišjem skrajnem levem delu snežišča oziroma krnice. Nato čez zaledeneli skok, navzgor po snežišču, do ozkega žlebu, ki se začenja kakšnih 10 m pod izrazitim snežnim razom. Zaplezamo v ta žleb (tu se ločimo od Leve smeri), ki nas po logičnih prehodih pripelje na izpostavljen travni balkon. Nadaljujemo desno navzgor po zajedi v izrazit snežno-ledni kamin (ključ smeri), ki nas pripelje na snežni raz. Z njega desno po nakazanih žlebovih na manjše snežišče. S snežišča prečimo v levo, sledi nekoliko zoprn prestop na ravno rampo, ki nas pripelje v nekoliko položnejši svet – manjše snežišče. Z njega na zgornja snežišča splezamo preko izrazitega lednega kamina. Po snežiščih se sprva držimo nekoliko desno, na izrazit snežni greben, nato pa naravnost proti SZ grebenu. Od tod še 100 višinskih metrov do vrha. Lepa in zahtevna snežno-ledna smer, z lepimi in logičnimi prehodi, vendar z zahtevnejšim dostopom in sestopom.

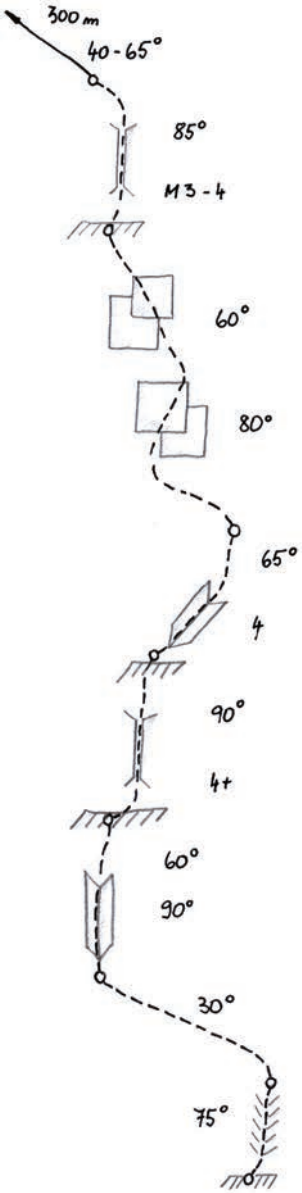

Peca (stena nad rudnikom)

SMER ČEZ ŠODRASTI KER

21. 2. 2009, Igor Radovič

III, 40°–60°, 420 m

Dostop: Kot za ostale smeri v tem delu stene.

Opis: Vstop je nekaj metrov desno od vstopa v Desni žlih čez strm rušnati skok. Nato po snežišču in med borovci 200 m naravnost pod Šodrasti ker. Po žlebu na njegov vrh (120 m, III/II, 55°), nato po ozkem grebenčku in na rob stene.

Sestop: Najbolje po Desnem žlihu.

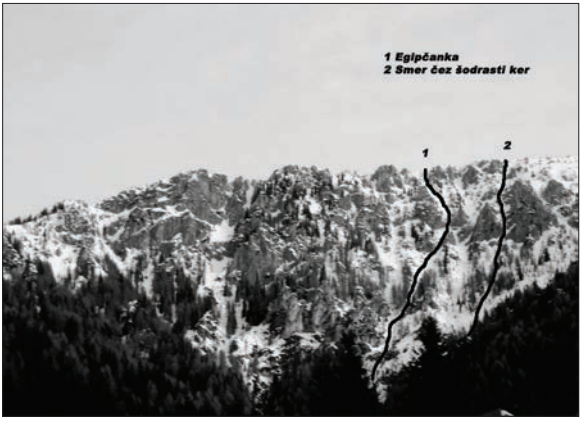

Peca (stena nad rudnikom)

EGIPČANKA

22. 2. 2009, Igor Radovič

III, 40°–55°, 330 m, skupaj z Levim žlihom 520 m

Dostop: Kot za ostale smeri v tem delu stene.

Opis: Po Levem žlihu 190 m do razcepa. Po desnem žlebu in zgoraj čez dva skoka, (prvi 20 m, drugi 15 m) ter na rob stene. Smer se imenuje po skalni tvorbi na robu stene.

Sestop: Po Levem žlihu ali kaki drugi smeri.

Matkova kopa, Z stena

RPIČEVA RAJŽA in FRDAMANE COKLE

28. 2. 2009, Blaž Penec in Igor Radovič

70°/50°–65°, 700 m

60°/30°–50°, 700 m

Dostop: Od parkirišča v dolini Belske Kočne po markirani planinski poti proti Savinjskemu sedlu. Ko pot zavije v skalni del, zavijemo levo pod stenami v širok žleb pod rjavo previsno brečo (45 minut).

Opis: Pod brečo prečimo levo čez greben in še naprej diagonalno proti levi navzgor pod levo stran gladkih plati nad nami. Po zaobljenem in strmem grebenu, poraslim z rušjem, naravnost navzgor, nekaj metrov desno v grapo in po njej preko skalne zapore. Desno od širokega kamina po izpostavljenem pobočju, kjer ni mogoče urediti varovanja, naravnost navzgor na greben z drevesom. Po grebenu do naslednje skalne zapore, ki jo obidemo z dvajsetmetrsko prečnico po desni, in naravnost na greben. Kak raztežaj po tem grebenu, nato pa sledi dolga, a lahka prečnica diagonalno proti levi pod vršno gmoto, ki jo preplezamo čez skok v grapi, in levo po skalah na vrh.

Sestop: Sestop poteka po desni strani (gledano v smeri sestopa) opisane smeri. Skalnim skokom se dvakrat izognemo desno čez greben, na koncu opravimo še dva spusta po vrvi, ker tam stena sega še nižje v dolino. Plezalca sta med sestopom naletela na številne poledenele jezike, zasipali in premikali so ju tudi manjši plazovi. Najbolj zoprno je bilo nenehno otrkavanje cokel z derez, zato sta sestop poimenovala Frdamane cokle (60°/30°–50°, 700 m).

Kalški greben, Z stena

CIKLA

14. 3. 2009, Matej Zorko in Marko Levičar

III/3, M6, 750 m

Opis: Smer poteka med Rudijevo smerjo in zahodnim grebenom.

Dolgi hrbet

LASTOVKA (VARIANTA)

17. 8. 2009, Tine in Anže Marenče

VI+, 450 m

Prva ponovitev smeri s prvenstveno varianto. Anže in Tine sta najtežji raztežaj obšla po desni strani v dveh raztežajih – en raztežaj po Troji (III), nato po novi varianti, preko kompaktnih plati prečila v levo, nazaj v Lastovko (IV-V).

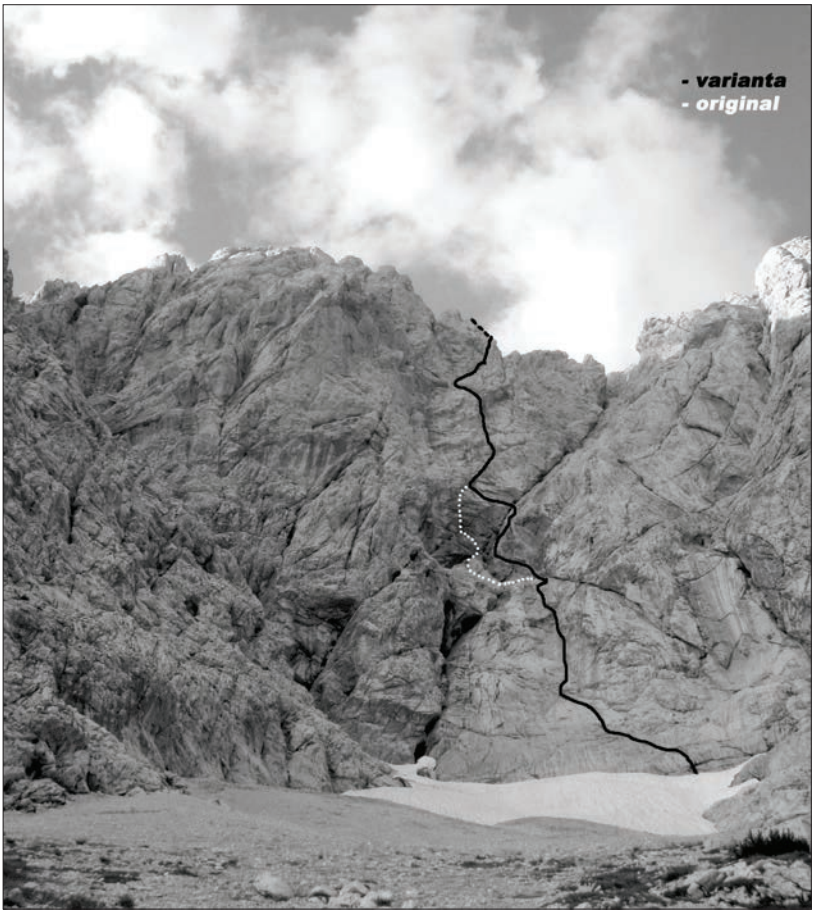

Križevnik

PTIČJA PESEM (VARIANTA)

19. 8. 2009, Luka Lindič in Rok Šeško

VIII, 150 m

V drugem raztežaju sta Luka in Rok po pomoti plezala bolj direktno in nastala je zelo lepa varianta, ki je glede na oceno lažja od originalne linije.

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE

Pomembnejše ponovitve

Rzenik

PEKLENSKA CEDEVITA

21. 9. 2009, Tadej Krišelj in David Debeljak

Tadeju je uspela prosta ponovitev smeri. Predlagane ocene v težjem delu so: 7b+, 6c+, 7a, 6b.

Mala Raduha

DD

12. 12. 2009, Marko Lukić in Andrej Grmovšek

M7, 185 m, (poleti VI+)

Prva M prosta ponovitev smeri.

Izstop iz previsa po zamrznjenih travah.

foto: Andrej Grmovšek

JULIJSKE ALPE

Prvenstveni vzponi

Bohinj

SLAPOVI NAD SAVICO

Januar 2009, Goran Turudič, Miha Arh in Franci Peterman

3–4, 100 m, skupaj s slapom Savica 180 m

1. P: Borut Gogala, Mark Bernjak, januar 2009

Dostop: Od koče Savica je do slapu speljana udobna pot, 20 min.

Opis: Problem predstavlja vstop v slap, saj velik in globok tolmun pod njim nikoli ne zamrzne. Najlaže se je priplaziti po levem robu tolmuna. Vstopiti je treba zgodaj, saj je spodnji del izpostavljen padajočemu ledu in plazovom snega od zgoraj.

Slapovi nad Savico so podaljšek Savice, ki se nadaljuje daleč naprej. Goran, Miha in Franci so plezali še sto metrov višje, nato pa so se zaradi padajočega ledu obrnili. Plezati bi se dalo še naprej.

Sestop: Spusti po vrvi.

Srednja Trenta

ČOTOV SLAP

5. 1. 2009, Tine Cuder in Jure Črnič

WI 4, 85° (60°–80°), 150 m, 3 ure

1. P: Blaž Konec, Marko Gruden, januar 2009.

Čotov slap se nahaja dvesto metrov dlje od Končarjevega žleba v smeri proti Vršiču. Do slapu pridemo mimo stare žage v Trenti po Soški poti čez Sočo v smeri Bovca. Smer poteka po desnem delu ledne zavese, mogoče pa je tudi direkten vzpon preko sistema sveč (ob ugodnih razmerah).

Kožljak, Z stena

SKRIVNOST

10. 1. 2009, Andrej Smrekar, David Kapitan in Boštjan Sovdat

WI 4+, 90°/70°–80°, 200 m + 200 m, 3–4 ure

Dostop: Po planinski poti proti Kožljaku. Preden se pot ustromi, zavijemo po slabo vidni stezi desno navzdol. Ko pridemo do potoka, mu sledimo v grapo. Slap je predzadnji v grapi.

Opis: Prvi raztežaj preplezamo čez široko zaveso, nato se slap položi. Naprej sta dva raztežaja ledu 60°–70°. Smer se nadaljuje po snegu, do visoke navpične stene, kjer prečimo desno čez greben v sosednjo grapo. Nadaljujemo čez 30 m visok, strm skok (90°) in nato še 150 m po snežni grapi do steze.

Sestop: Na vrhu po stezi levo, nato poiščemo planinsko pot s Kožljaka.

Kožljak, Z stena

JASLICE

13. 1. 2009, Andrej Smrekar, David Kapitan in Gregor Brešan

WI 3+, 80°/60°–70°, 100 m, 1 ura

Dostop: Po planinski poti proti Kožljaku. Preden se pot ustromi, zavijemo po slabo vidni stezi desno navzdol. Ko pridemo do potoka, mu sledimo v grapo. Slap je prvi na desno v grapi.

Opis: Prvi raztežaj 60°–70°, konstantne naklonine. Nadaljevanje je podobno, le nekoliko manjša količina ledu, ki ga nadomestijo zmrznjene trave.

Sestop: Spust po vrvi, po drevesih nazaj v grapo.

Kožljak, Z stena

STEKLENJAK

13. 1. 2009, Andrej Smrekar, David Kapitan in Gregor Brešan

WI 3+, 80°/60°–70°, 70 m, 30 min

Dostop: Po planinski poti proti Kožljaku. Preden se pot ustromi, zavijemo po slabo vidni stezi desno navzdol. Ko pridemo do potoka, mu sledimo v grapo. Slap je drugi na desno v grapi.

Opis: Začnemo s 5 m visokim skokom (80°), po desni strani prečimo čez globok tolmunček, nato še 3 m ledu in po potoku zavijemo desno, kjer je še raztežaj visok slap (60°–80°).

Sestop: Spust po vrvi, po drevesih nazaj v grapo.

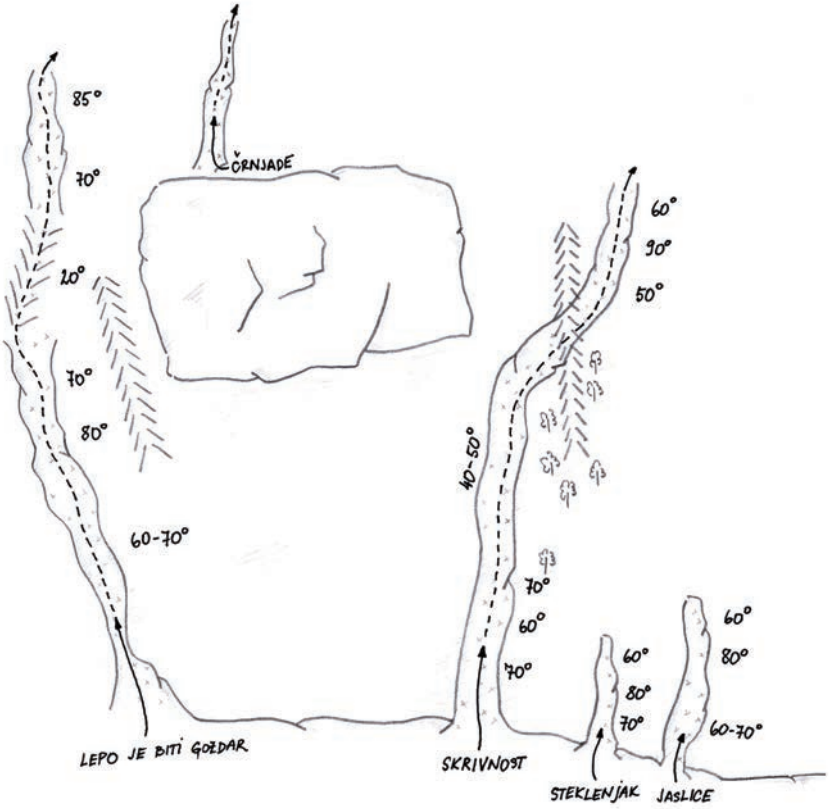

Krn, Z stena

LASSIE SE VRAČA

13. 1. 2009, Aljaž Tratnik, Nejc Lužnik in Sebastjan Domenih

V/5+, 90°+, 85°–70°, 700 m, 12 ur

Dostop: Iz Drežnice se v eni uri povzpnemo po markirani poti do razcepa, od koder zavijemo levo po Zahodni drežniški poti (zavarovana plezalna pot, ki vodi prek zahodne stene) do vznožja. Skupaj dve uri.

Opis: Smer se začne nekaj metrov levo od najnižje točke raza, ki ga tvori steber desno od smeri Zagon. Prva dva raztežaja plezamo rahlo proti levi, nato naravnost navzgor in prečimo desno pod previs, kjer si uredimo sidrišče. Sledi psihično najtežji raztežaj naklonine 80° (en skok tudi 90°), v katerem si lahko edino varovanje uredimo šele po 30 metrih. Stojišče v skali na levi (dva klina). Nato navzgor in po strmi rampi rahlo proti desni (skalno uho) in čez strm skok do začetka strme previsne zajede (dva klina). Po previsni zajedi 15 metrov (če ni ledu, je težavnost okoli M6), sledi prestop v strm led in proti levi po položnejšem terenu do začetka skalne zapore. Od tu plezamo desno, najprej po strmih travah, nato pa po krušljivem stebričku do manjše police. Sledi prečka v levo, ki nas pripelje v položno grapo, po kateri splezamo do roba stene.

Sestop: S krnske plošče se po robu spustimo do izrazitega sedla nad planino Zaslap in nadaljujemo po mulatjeri navzdol v Drežnico, 2 uri. *Oprema:* 5–8 klinov, 4 ledni vijaki, set zatičev in metuljev.

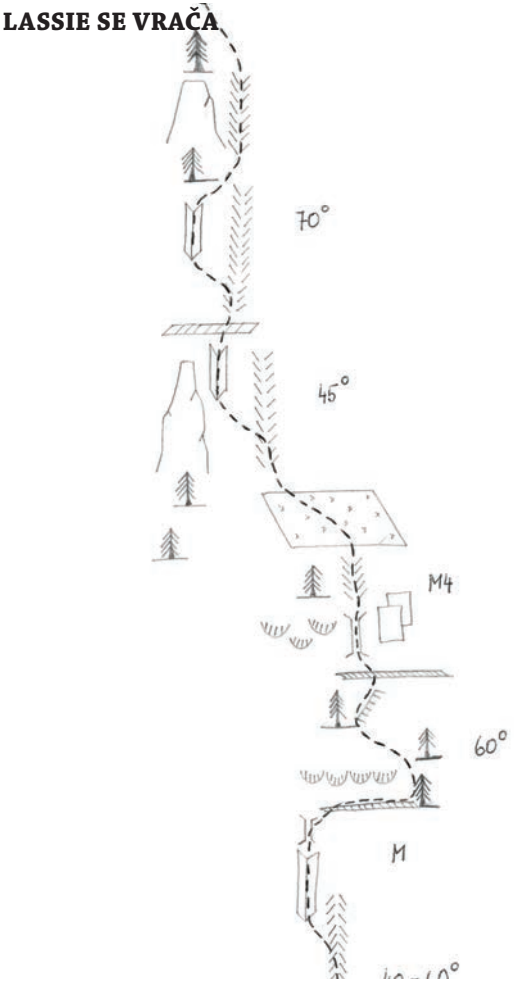

Baška grapa, Kneža

LOBODIKA

17. 1. 2009, Jože Makuc in Toni Groblar

4, 200 m

Slap leži dobrih 100 metrov iz vasi Kneže v smeri Kneških Raven.

Tamar, stena Sračnika

DURHFAL

19. 2. 2009, Nejc Šter in Andrej Pečjak

Wi 4+, M4, 30°–90°, 380 m, 3 ure

1. P: Drago Frelih, Janez Špik, 28. 2. 2009

Dostop: Po cesti v Tamar malo več kot pol poti do koče. Cesta se malo spusti, potem sledi edini desni ovinek. Od tam naravnost gor do vrha snežišča pod iztek grape.

Opis: Smer poteka z vrha plazovine v skalo in gre skozi okno ter po rahlo delikatnem snegu in ledu navzgor (M). Drugi raztežaj poteka čez malo zaveso in naprej po ledu, sledi grapa, pod vrhom pa preseneti kar zajeten (kakih 20 m) navpičen slap (Wi 4+), ki je v sredini snežen, zato se je bolje držati skalnega kamina (IV) na levi strani. Ponavljalca (Drago Frelih in Janez Špik) sta plezala po slapu, ki se je do tedaj dobro utrdil. Od tam po grapi še 100 m do grebena.

Sestop: Po smeri (pet spustov po vrvi in sestop po grapi). Spusti oz. stojišča so narejeni: prvi od spodaj na skali nad oknom (k,k), drugi takoj desno nad ledno zavesico (ročno zabit spit), tretji v sredini grape na klinu v skali in malem ruševju, četrti desno v skali (k,k), peti na drevesu. Vmes je grapa, kjer varovanje ni potrebno.

Opombe: V plazovitih razmerah postane smer pravi »durhfal« za sneg iz levega in desnega pobočja!

Matajurski vrh, JZ stena

SPOMINSKA SMER PETRA BEVKA

15. 3. 2009, Marko Leban in Elvis Pavšič

IV, 80°, 350 m

Matajurski vrh, JZ stena

ENAKONOČJE

20. 3. 2009, Marko Leban in Rado Lapanja

III+, 80°/45°–60°, 350 m

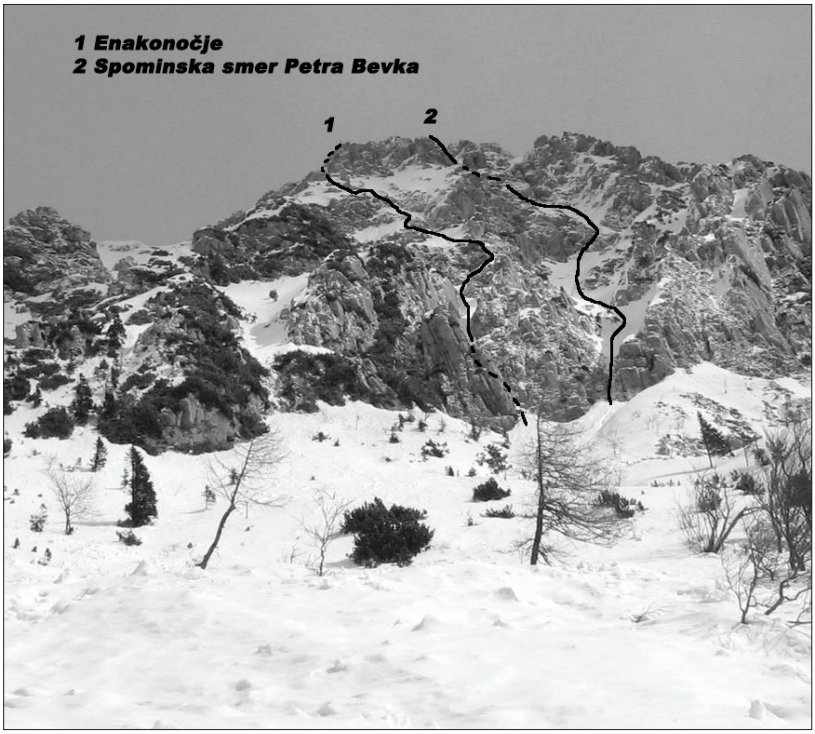

Travnik, S stena

VIA MONTURA

22. 7. 2009, Silvo Karo in Luka Lindič

VIII, 450 m, 10 ur

Dostop: Kot za Črni biser, kjer se na prvi veliki polici preči na desno do izrazite zajede (40 m, III–IV).

Opis:

1. R: Sledi zajedi, na vrhu preči proti levi, kjer se konča na polici točno pod vpadnico velikega kamina.
2. R: Čez rahlo krušljiv previs (k,k) navzgor pod streho, nato levo in naravnost po ploščah ter desno pod vznožje Ashenbrenerjevega kamina.
3. R: 5 m po kaminu, nato proti levi po značilnih prehodih na raz, kjer se smer na vrhu zajede križa s Črnim biserom.
4. R: Po značilni rampi proti levi (k,k; našla kline, ki so verjetno od ponavljalcev Črnega bisera, ki so zgrešili). Navzgor po ploščah (k,k), desno ob votlini in pod velikim odlomom desno in navzgor na stolp, kjer ponovno preseka smer Biser in se priključi Varianti.
5. R: Kakih 30 m po Varianti Ashenbrenerja, nato pa po levi varianti Variante mimo velike krušljive luske (k,k,k). Stojiče je levo le kakih 5 m od detajla v Varianti (previs VI+).
6. R: Desno in navzgor v zajedo ter pod mogočno lusko desno na stojišče. Tu edini svedrovec.
7. R: Desno po ploščah, nato prečka levo, sledi v desno in navzgor po rahli zajedi na rampo, ki te pripelje levo pod zajedo na razu; po njem do vrha in desno na polico.
8. R: Navzgor čez previs in lepo razčlenjeno ploščo do značilne rampe, ki vodi proti levi. Pod previsi prečka proti desni in po zajedi ob strehi navzgor v lažji svet do stika z Aschenbrenerjem.

Spust: Po rampi plezanje navzdol do previsa. Potem sledi pet spustov (60 m) do pod vznožja stene. Spusti z vponkami so ostali v steni (večinoma so stari klini na stojiščih).

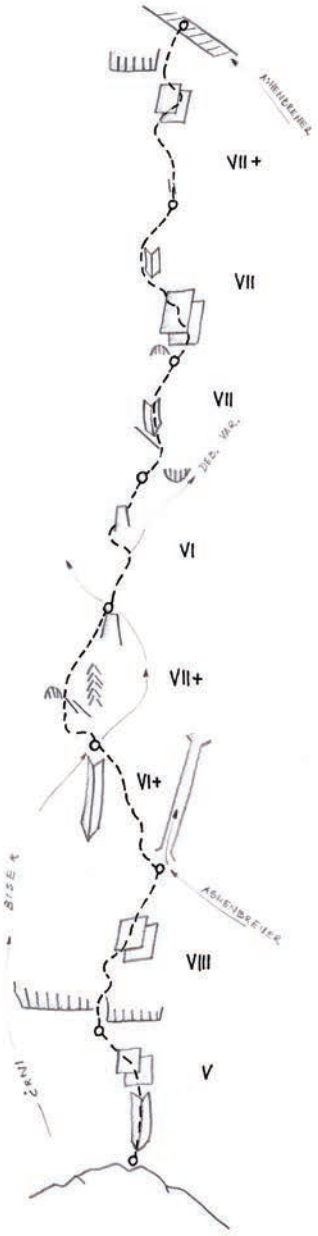

VIA MONTURA

Škrlatica, S stena

SMER OB ZVONIKU

2. 8. 2009, Jurij Hladnik in Jure Mihelčič

VI-/IV-V, 100 m + 400 m prvenstvenih

Prvih sto metrov poteka po Spominski smeri Barbare Perčič (VII-).

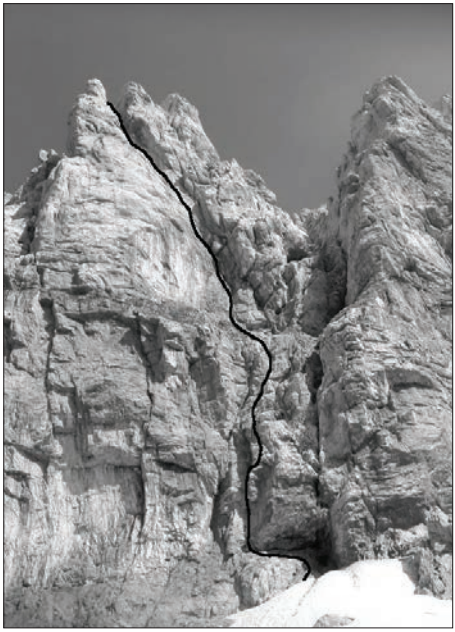

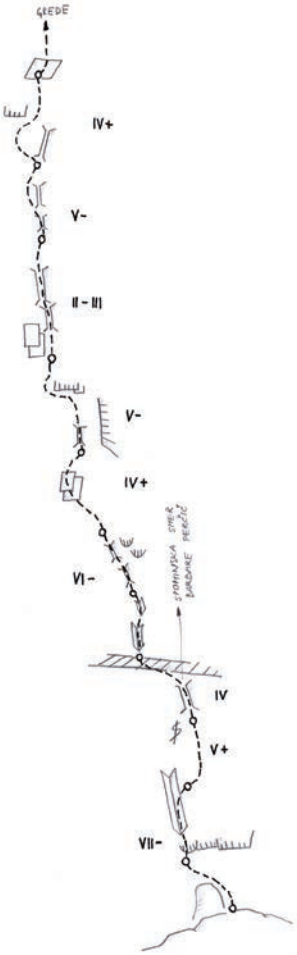

Steber med Batognico in Srednjim vrhom, J stena

PETNAJSTARCA

2. 8. 2009, Gregor Brešan in David Kapitan

Spodaj II–III, zgoraj IV/V-, 180 m, 3 ure

Dostop: S planine Kašina pod stene med Batognico in Srednjim vrhom. Začnemo levo od izrazitega stolpa.

Opis: Smer poteka po grapi/kaminu, levo ob izrazitem stolpu med Batognico in Srednjim vrhom. V spodnjem delu plezamo po zajedasti grapi, poraščeni s travami (II–III). Sledi kamin z dvema previsnima mestoma. Prvi previs preplezamo nekoliko levo od nosu (V-), drugemu pa se izognemo po desni strani. Kamin se nadaljuje v zajedo, ki je sprva še precej strma (IV), proti vrhu pa se položi in razširi v grapo. *Sestop:* Po planinski poti skozi Lužnico ali čez Batognico. Mogoče je tudi spust po vrvi po smeri Kapitan-Koren. Urejena sidrišča.

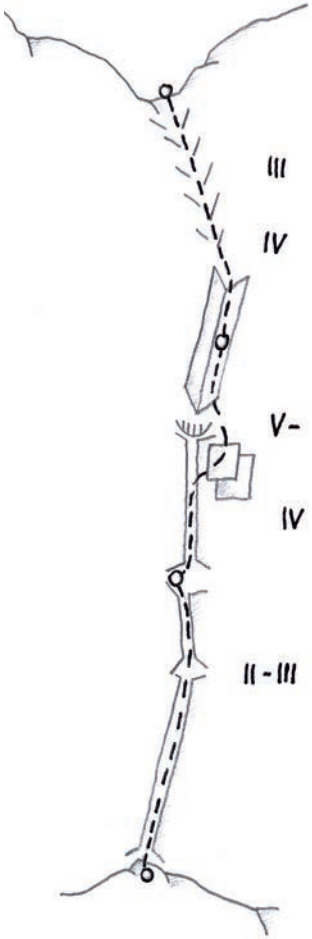

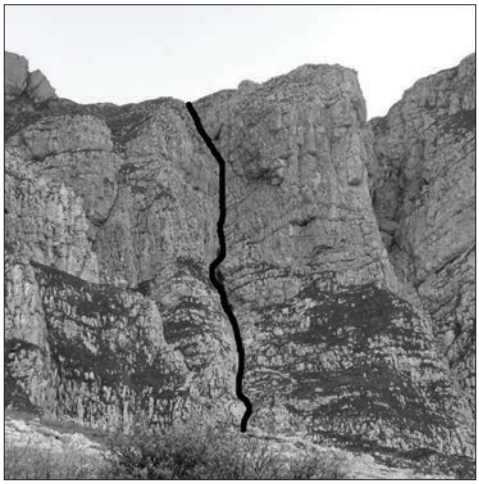

Rjavina, S stena

BABILON

9. 8. 2009, Jernej Knop in Marinka Šimec Romih

V+, 200 m, 3 ure

Dostop: Pod S steno Rjavine, kot za smer Milijarda. Nadaljujemo še dobrih 100 m proti levi do izrazitega kota, kjer se stakneta severna in severozahodna stena Rjavine. Plezati začnemo po poči ravno na stiku obeh sten.

Opis: Sledi raztežaj lepega plezanja v čvrsti skali do vznožja krušljive stene, kjer se umaknemo levo. Prestopimo levo okoli neizrazitega rebra in nadaljujemo proti izraziti poči v čvrsti skali, prekinjeni s previsom (V-). Ko poči zmanjka, nadaljujemo v isti smeri do začetka krušljive strehe, kjer prestopimo v levo (4 m) in si na strmi in dokaj podrti rebri uredimo čim boljše varovališče. Rebri sledimo proti desni, ko se ta že po nekaj metrih spremeni v rampo, po kateri nadaljujemo, dokler se ne znajdemo pod strmim, lepo razčlenjenim kaminčkom, ki nas v lepem plezanju pripelje do vznožja podrte strehe (možnost namestitve varovanja s srednje velikim metuljem). Tu nas čaka detajl tega raztežaja, in sicer izpostavljena prečka preko rahlo previsne stene na desno (V). Sledi lažje plezanje proti desni do poličk, ki nudijo lepo stojišče. Zdaj nas čaka še zadnji raztežaj, ki popestri plezanje predvsem s krušljivo skalo, ki kar noče stati pri miru (od tod tudi ime smeri, saj ne veš, ali bo stvar držala ali pa se bo stolp podrl in boš slišal kaj sočnega tudi od varujočega). Z zadnjega stojišča nadaljujemo po jasno vidni zajedi, kamor lepo sedejo samo zares veliki metulji (debeli vsaj za pest, št. 3). Poč se nadaljuje strmo navzgor, mi pa prestopimo korak v levo in nadaljujemo preko majhnega previsa, za njim se usmerimo proti desni ter nadaljujemo po odprtem kaminu, ki se proti izstopu spremeni v lepo kompaktno in pomirjujočo zajedo (klin na vrhu), ki se kar prehitro izteče v lažjem plezanju proti škrbini v SV razu. Do trav in hoje nas čaka še pol raztežaja lažjega poplezavanja proti desni, končamo pa približno sto metrov od gred, ki sekajo Rjavinino steno.

Sestop: Enak kot za Milijardo. V primeru nestanovitnega vremena je ugodnejše prečenje južnih pobočij Rjavine ter vzpon na vrh.

BABILON

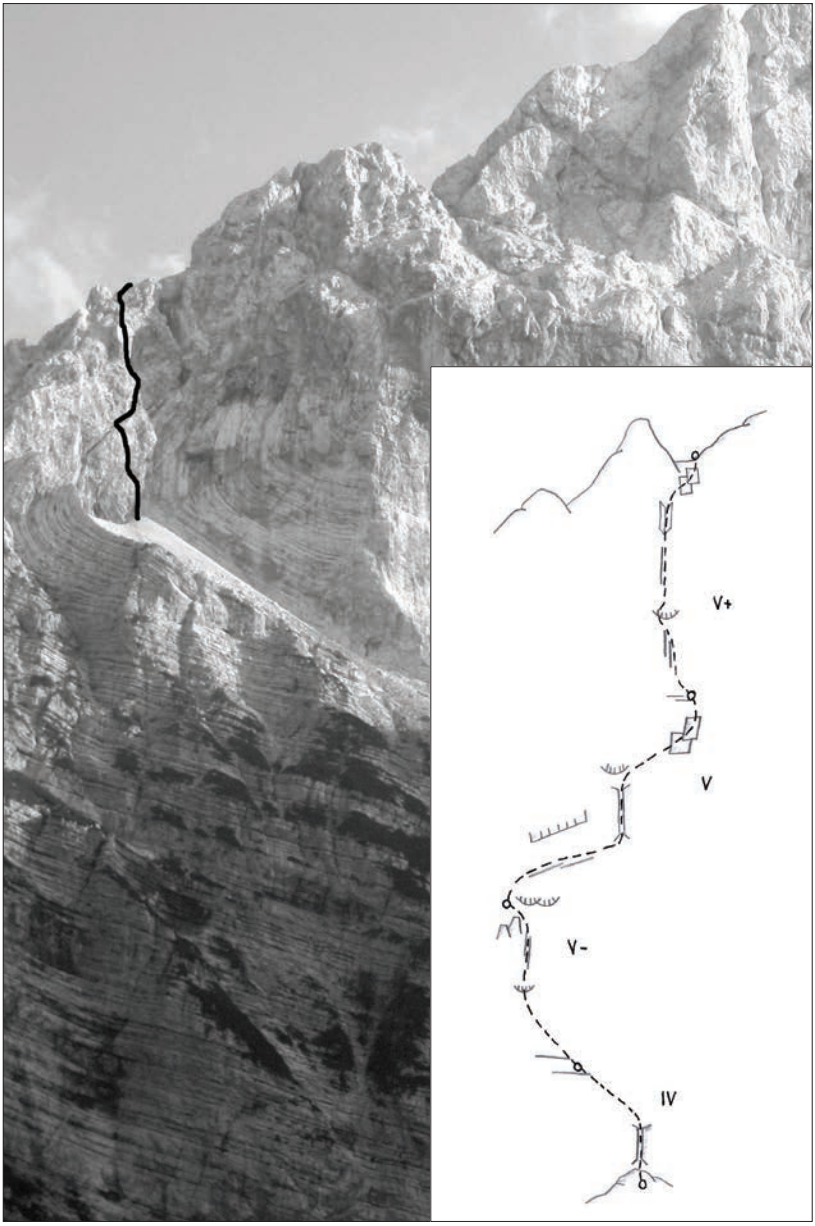

Prisojnik, SZ stena

SPOMINSKA SMER MARKA ILIČA

19. 8. 2009, Iztok Bokavšek in Primož Kunaver

VI+/III, 400 m, 7 ur

Dostop: Po Jeseniški poti do križišča s Kopiščarjevo potjo ter še 100 m proti prednjemu oknu, nato pa se 100 m spustimo v dno grape.

Opis: Z dna grape po kaminčku in levo okoli malega raza prečimo v plitvo zajedo in po njej na polico (možic). Levo po polici poteka dostop do smeri Beli trikotnik. S police se vzpnemo v izrazito zajedo, ki se lepo vidi že iz grape, in po njej do previsne zapore. Previsu se ognemo s prečko po plošči tri metre v levo (klin), VI-, do poči in po njej na vrh stebrička. Po zajedi do lažjega sveta in po njem do velike luske, nato po poči, ki nas pripelje v zajedo. Ker zajedo na levi oklepa previs, se mu ognemo s prečenjem štiri metre v desno po plošči VI+, nato po lažjem svetu navzgor. Po poči v lažji svet do previsa in mimo njega na polico. Desno pet metrov po polici in čez ploščo s težavnostjo V- v lažji svet ter po zajedi do stojišča, nato po poči in žlebu v lažji svet. Z nezahtevnim plezanjem do roba stene.

Sestop: Po markirani poti se spustimo na Vršič.

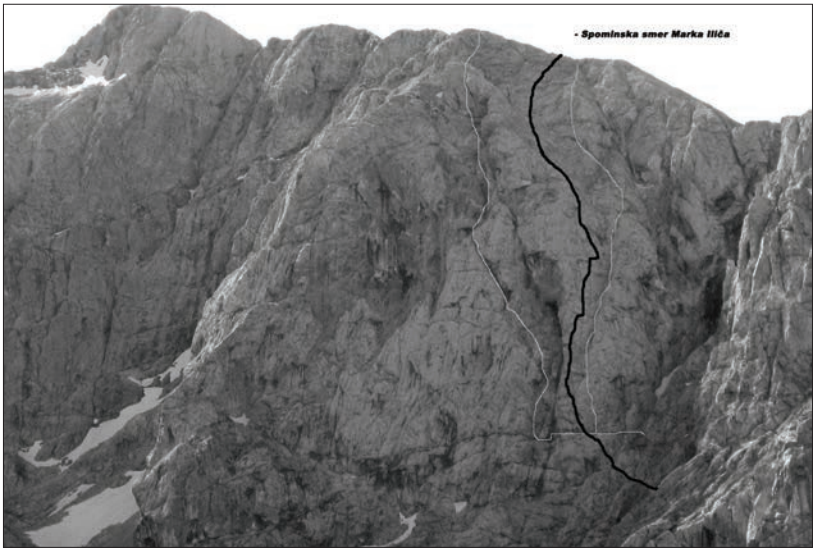

SPOMINSKA SMER MARKA ILIČA

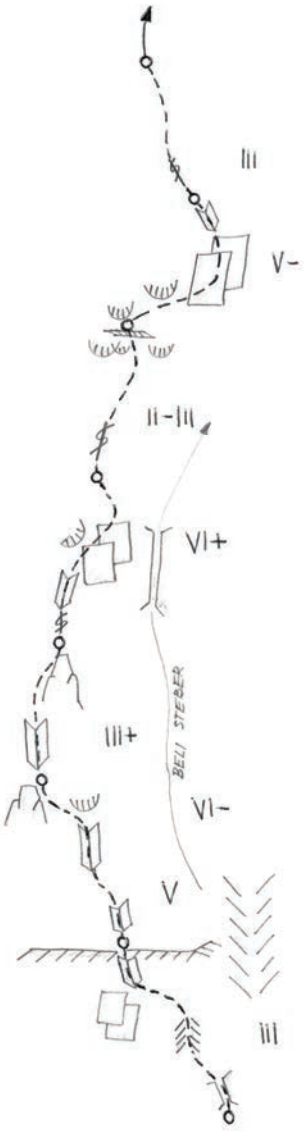

Debela peč, Trapez

SPOSOJENI IZZIV

25. 8. 2009, Jurij Hladnik in Nejc Marčič

VII/VI, 340 m, 7 ur

Vstop je levo od smeri Skriti izziv, čez črno streho in naprej po zajedi do ožje grape.

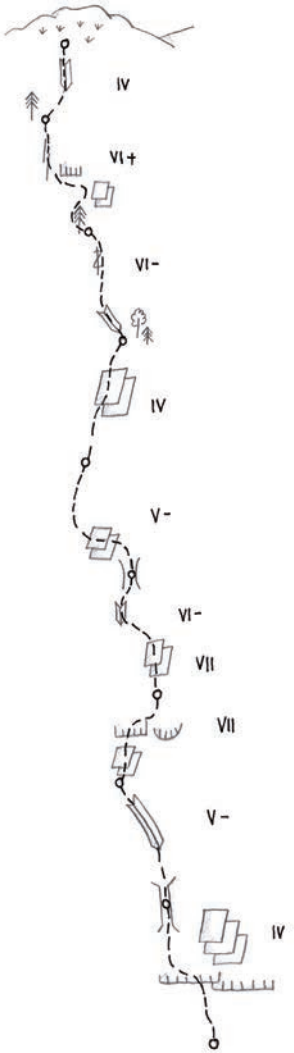

Snežni vrhovi, JV stena

ZGUBA

6. 9. 2009, Marko Koren in Elvis Pavšič

IV+/III-IV, 250 m, 4 ure

Dostop: Iz Možnice, po planinski poti na Jerebico.

Opis: Smer poteka v levem delu ostenja Snežnih vrhov, levo od izrazitega raza. Prične se s krajšim kaminom, ki pelje proti desni. V nadaljevanju se drži leve strani široke grape in poteka deloma po zajedah in kaminih, deloma pa po ploščah, ki so močno poraščene s travami. Ključno mesto je kratka zajeda v zgornjem delu, v katero vstopimo levo od manjše strehe. Težave povzroča predvsem pomanjkanje skalnih oprimkov in nezaupanje v stabilnost travne ruše.

Sestop: Po grebenu Snežnih vrhov proti severu ali jugu.

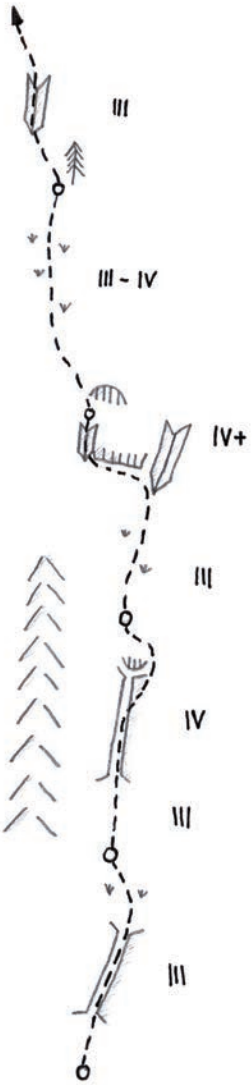

Veliki Skutnik, J stena

BOROVNICA

6. 9. 2009, Jože Makuc, Marko Makuc in Rado Lapajna

V-/III–IV, 200 m

Opis: Smer poteka desno od velike grape, ki loči Veliki Skutnik od Velikega Pelca. Vstop 40 m desno od grape. Po razu proti desni do neizrazite grape, po njej do vrha, kjer zagledamo veliko luknjo. Od tu naravnost navzgor po kaminu (grapi) do lažjega sveta pod vrhom.

Sestop: Po smeri 50 m navzdol, nato čez raz proti desni in po naravnih prehodih na vrh grape (sedlo) med Pelcem in Skutnikom. Po njej do vznožja stene.

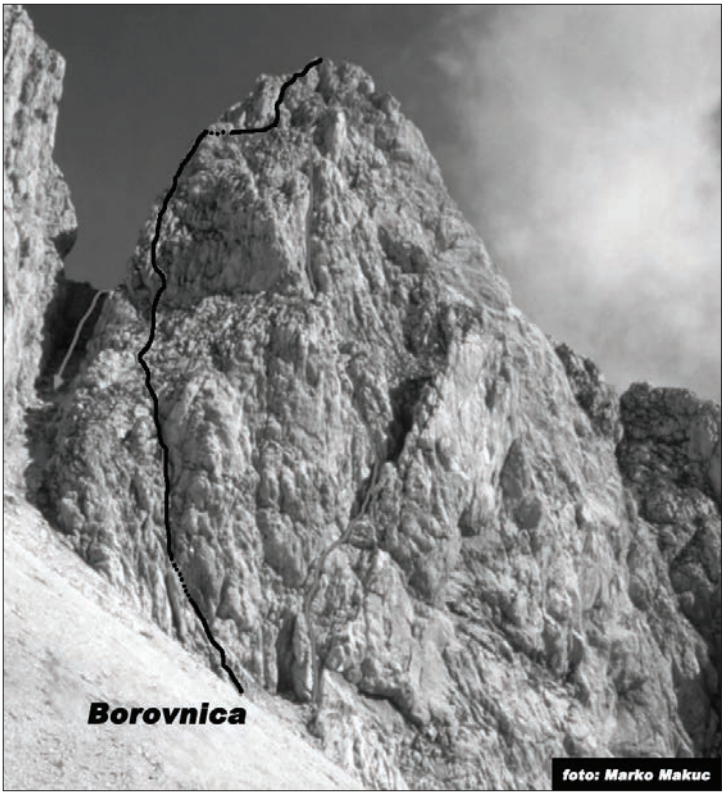

Triglav, S stena

SPOMINSKA SMER MIHE VALIČA

22. in 23. 9. 2009, Tomaž Jakofčič in Miha Hrastelj

VIII+/VI–VII, 650 m prvenstveno, vse skupaj 1000 m, 12 ur

Opis: Lepa smer z večinoma odlično skalo. Spodnji, težji del smeri, poteka v steni Skalaškega turnca, med Peternelovo in Na drugi strani časa, in izstopi v njegov vrh. Iz tega dela nadaljujemo po Skalaški smeri do Gorenjskega turnca, kjer vstopimo v gornji del desno od »dvojnega kamina« z začetka prečnice proti Čopovemu stebru. Skalaški smeri se ponovno priključimo pod Ladjo.

V smeri je ostalo približno dvanajst klinov in en svedrovec na stojišču.

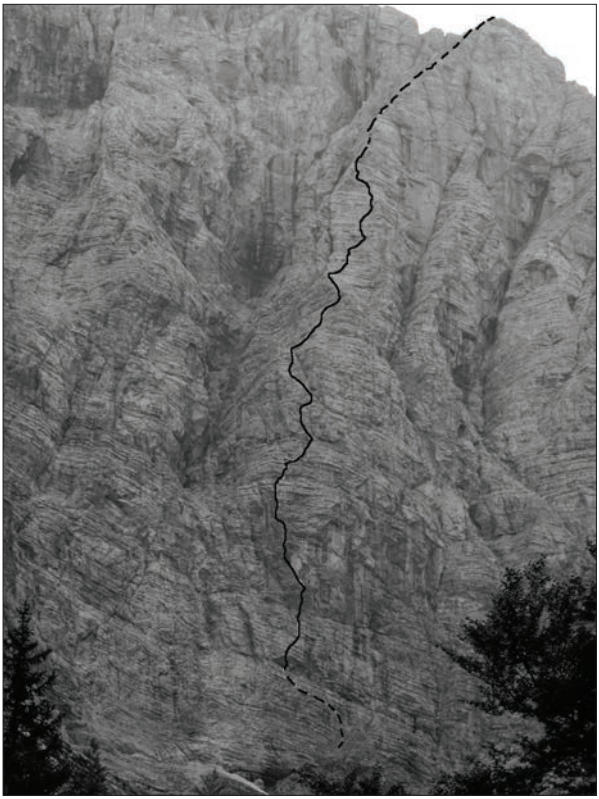

SPOMINSKA SMER MIHE VALIČA

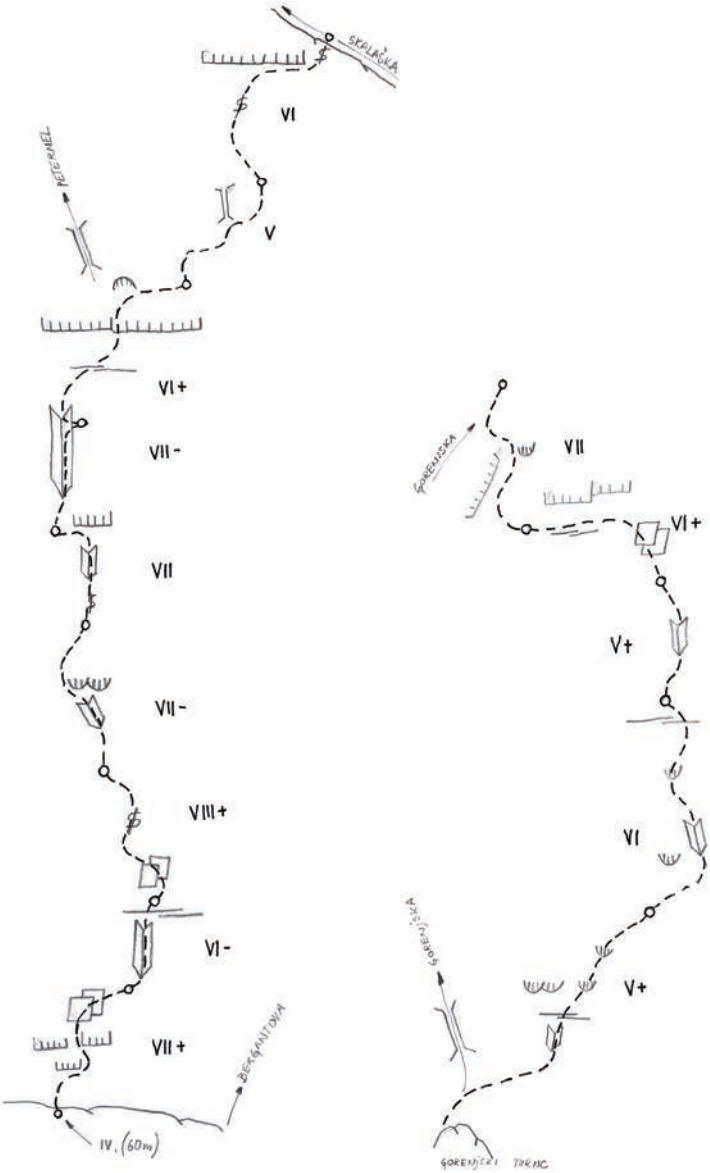

Vrh za stenami (nad krnico Pod srcem)

DIREKTNA NAD SRCEM

27. 9. 2009, Nejc Marčič in Matic Košir

VI+/V+, 300 m, 4 ure in 30 min

Opis: Smer vstopi v vpadnici velikega odloma. Prvi raztežaj poteka po zajedi, iz katere se previsu višje umaknemo desno v plošče. Skala v smeri je večinoma dobra, večino varovanja je ob pomanjkanju širših razpok mogoče urediti s klini. En klin je ostal v najtežjem raztežaju.

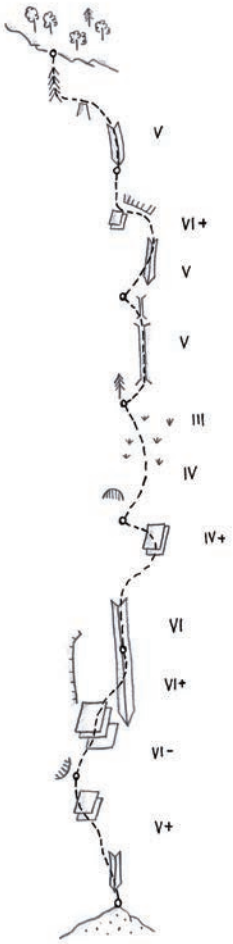

Vrh nad Škrbino, Z stena

VIJUGA

27. 9. 2009, Simon Markočič in Jože Makuc

V/III–IV, 200 m

Macesnovec, J stena

SMER STRICA NEJCA

31. 10. 2009, Jurij Hladnik in Nejc Marčič

VII-/V-, 300 m, 4 ure

1. P: Matic Košir, Tadej Krišelj, 22. 11. 2009

Dostop: Avto pustimo v Krmi pri pastirski koči (malo naprej od planinske koče). Nadaljujemo mimo hiše, po gozdu naravnost navzgor in čez kakih deset minut pridemo na pot. Sledimo poti vse do Ambroževega žleba, kjer se začne stena Macesnovca. Pod njo hodimo še slabih deset minut proti desni, na sedlo, kjer se vidijo smeri.

Opis: Vstopimo po strmih travah v veliko rdečo luknjo. Od tu krenemo proti levi in nato po zajedi navzgor. Sledimo lažjemu delu v levo in pridemo nad luknjo. Po ploščah in razu priplezamo do kamina. V kaminu uredimo varovališče in nadaljujemo ven iz njega v desno in naravnost navzgor čez ploščo pod zajedo. Zajeda pripelje do majhne strehe, ki se ji izognemo po desni strani. Stena je primerna za plezanje pozno jeseni, saj se sonce upira vanjo ves dan.

Sestop: V Ambroževem žlebu sta urejena dva varovališča za spust po vrvi. Če so trave mokre, je sestop v Krmo lahko nevaren, zato je bolje sestopiti v Kot.

Macesnovec, J stena

CENTRALNA ZAJEDA

19. 11. 2009, Jurij Hladnik in Jure Mihelčič

VI/V, A2, 270 m, 6 ur

Dostop in sestop: Kot za smer Strica Nejca.

Opis: Smer poteka po očitni zajedi, desno od Smeri strica Nejca. V zadnjem raztežaju (A2) sta dva klina.

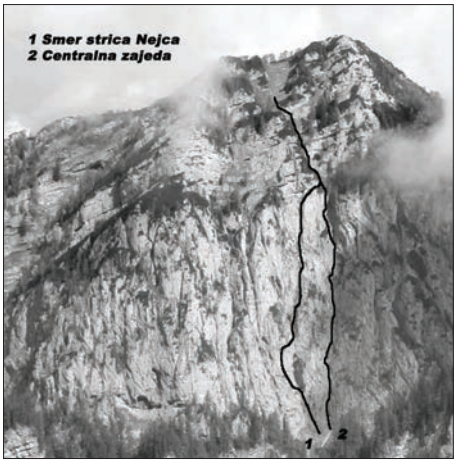

SMER STRICA NEJCA

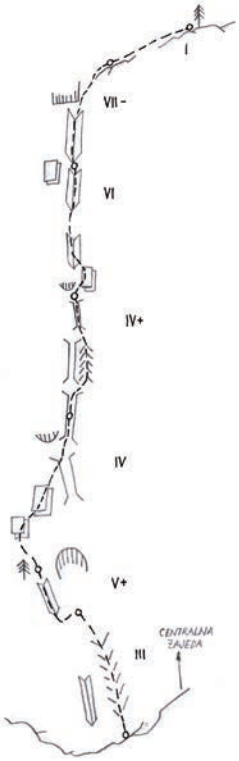

CENTRALNA ZAJEDA

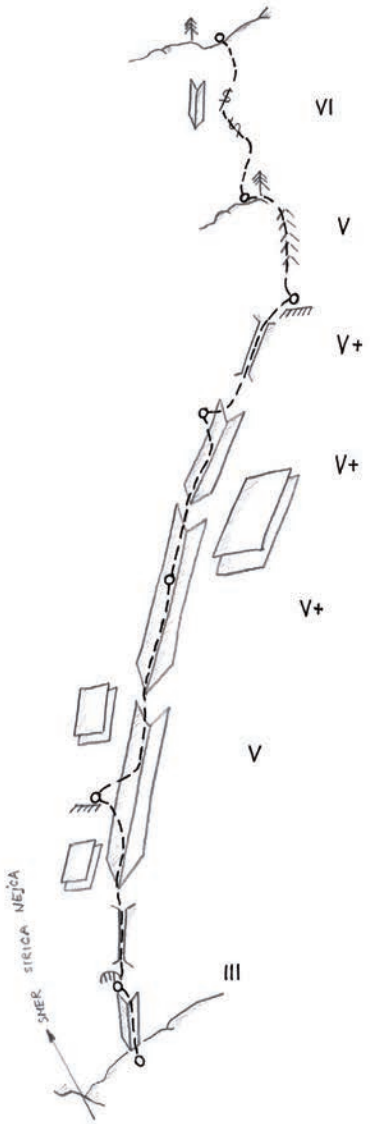

Kožljak/Krn, Z stena

KRBULJNICA

20. 12. 2009, David Kapitan, Gregor Brešan in Damjan Skočir

WI 4, 70°-85°, 40 m, 30 min

Dostop: Po planinski poti proti bivaku na Črniku. Tik pod bivakom skrenemo levo po brezpotju. Slap je viden s poti.

Opis: Slap sestavljajo trije skoki z vmesnima policama. Do prve police priplezamo po desni strani, drugi skok preplezamo po levi, zadnjega pa zopet po desni strani slapu. Slap redko zamrzne, navadno le v mesecu decembru.

Sestop: Spust po vrvi pod slap. Možno tudi prečenje pobočja v smeri proti bivaku.

Prisojnik, S stena

KOZMIČNA KATAKLIZMA

29. 12. 2009, Jurij Hladnik in Urban Ažman

V/5, M7, 500 m (vse skupaj 900 m), 9 ur

Opis: Vstop pod smer poteka po Desnem slapu, nadaljuje po Škotskem podaljšku ter malo po Hanzovi poti. Potem je treba zaviti desno v ledene trakove, kjer se prične smer.

KOZMIČNA KATAKLIZMA

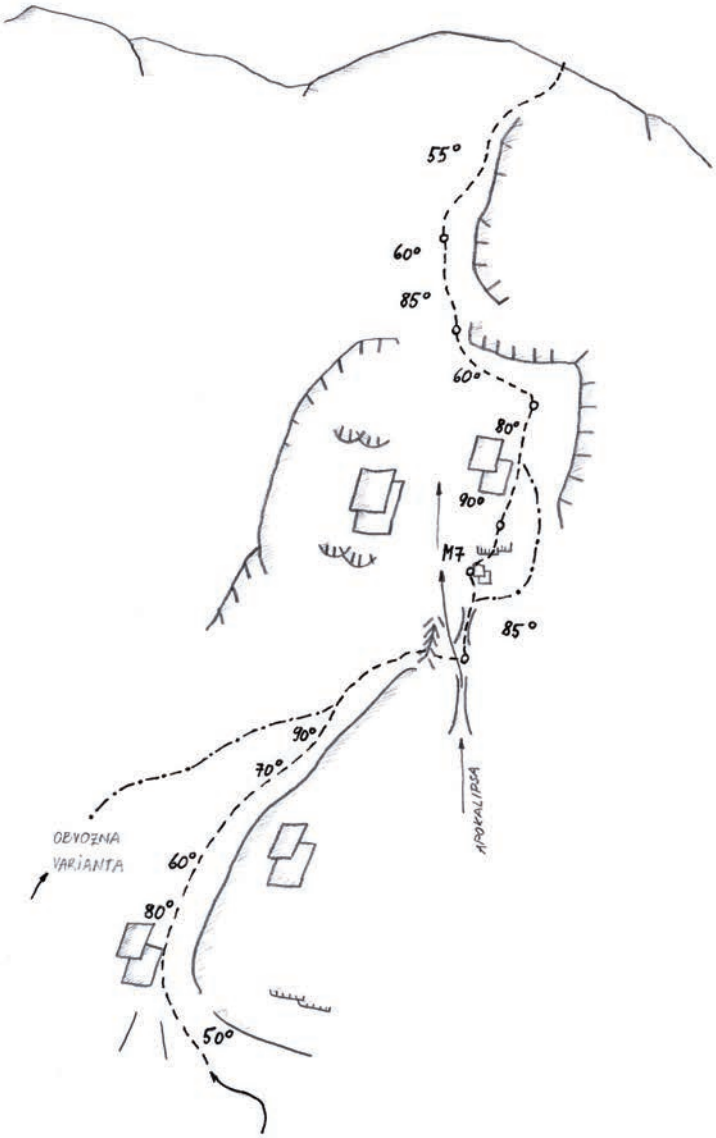

JULIJSKE ALPE

Pomembnejše ponovitve

Bohinj

SLAPOVI NAD SAVICO

Januar 2009, Borut Gogala in Mark Bernjak

3–4, 100 m, skupaj s slapom Savica 180 m

Prva ponovitev smeri.

Srednja Trenta

ČOTOV SLAP

Januar 2009, Blaž Konec in Marko Gruden

Wi 4, 85° (60°–80°), 150 m

Prva ponovitev smeri.

Trenta

FERJANOVCA

6. 1. 2009, Tine Cuder in Štefan Golob

WI 5+, 130 m

Prva ponovitev smeri.

Kožljak, Z stena

LEPO JE BITI GOZDAR

7. 1. 2009, Andrej Smrekar in David Kapitan

Wi 4-, 80°/60°–70°, 200 m

Prva ponovitev smeri.

Tamar

DURHFAL

28. 2. 2009, Drago Frelih in Janez Špik

IV, 30°–90°, 380 m

Prva ponovitev smeri.

Debela peč

RESIDUUM

19. 7. 2009, Tine Marenče in Tadej Krišelj

VII+, 350 m

Prva ponovitev smeri.

Šite

SMER NORČKOV

21. 7. 2009, Luka Krajnc in Igor Čorko

8a, 350 m

Luka je opravil tretjo prosto ponovitev smeri, Igorju je pet dni kasneje uspela četrta prosta ponovitev.

Rušica

LEVI PAS

September 2009, Matjaž Jeran in David Debeljak

VII+/VI, 200 m

Prva ponovitev smeri.

Macesnovec

SMER STRICA NEJCA

22. 11. 2009, Matic Košir in Tadej Krišelj

VII-/V-, 300 m

Prva ponovitev smeri.

SLOVENIJA - DRUGA OBMOČJA

Prvenstveni vzponi

Begunjska Vrtača

1. IDEALNE SO

12. 2. 2009, Filip Bence in Miha Zupan

3+, 80°/50°–70°, 400 m

Opis: Vstop 10 m desno od smeri Idealnih ni. Po poševni grapi do previsne zapore, preko nje in naravnost navzgor po neizraziti grapi. Preko dveh manjših skokov v žleb in po njem do zagozdenega balvana. Od tam do težavnega gladkega skoka, naprej do ruševja in na vrh grebena.

3. COKLA

Marec 2009, Filip Bence

3, 55°/40°, 400 m

1. IDEALNE SO

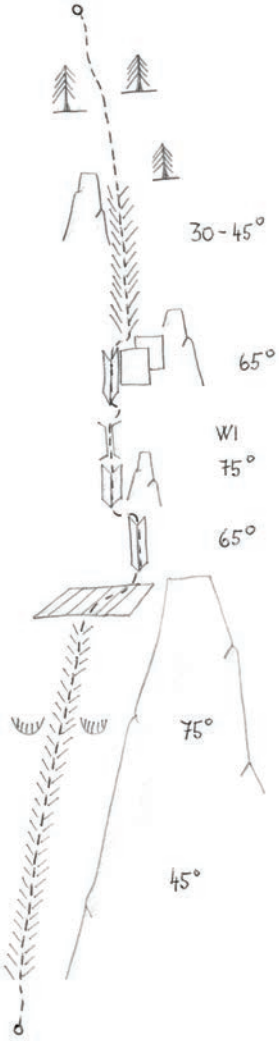

2. BENCE-ZUPAN

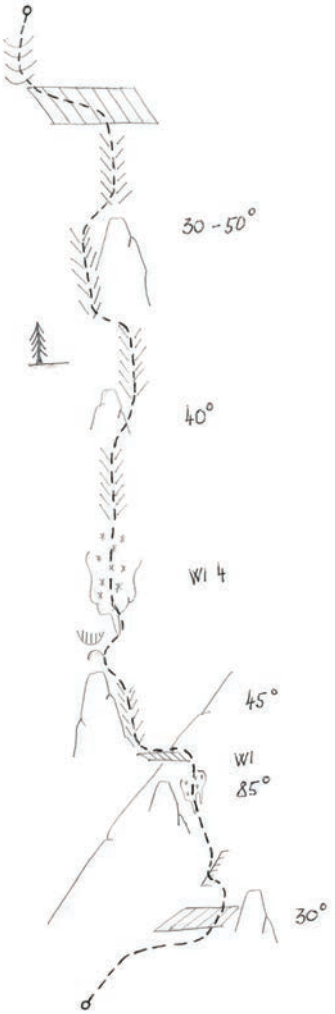

2. BENCE-ZUPAN

19. 2. 2009, Filip Bence in Miha Zupan

4+, 85°/60°–70°, 350 m

Opis: Vstop desno od smeri Poševna zajeda. Od tam po sistemu razčlemb (k) do zajede na levi (k). Po zajedi (k), dokler se ta ne položi in razčleni. Po desnem kraku do roba stene in od tam po grebenu do vrha.

4. KOT

Marec 2009, Filip Bence

4, 75°/40°, 350 m

5. OMEGA

Marec 2009, Filip Bence

3-4, 75°/40°, 350 m

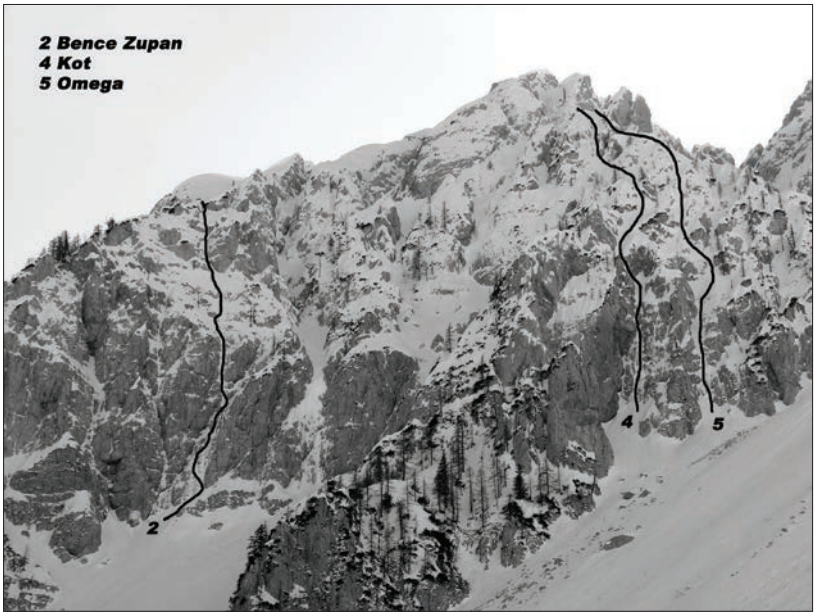

6. ZVITOREPKA

27. 12. 2009, Miha Zupan in Maja Duh

M4, 70°, 400 m

Opis: Vstop levo od smeri Povabilo. Po poraščenem svetu v sistem zajed na levi strani (k). Do strmega kamina (k), preko njega do stika z Jančevo. Po 50 metrih levo v neizrazit in strm žleb. Po žlebu in naprej po grapi do snežišča (ponoven stik z Jančevo smerjo).

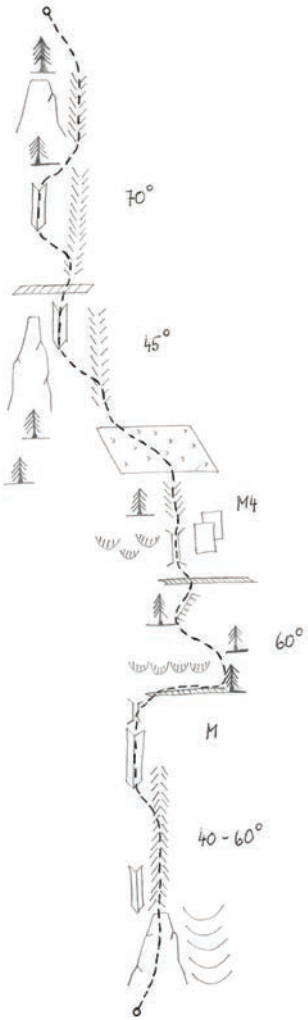

Veliki vrh (Košuta)

SKRITI IDEAL – SPOMINSKA SMER JANEZA STEGNARJA

1. 3. 2009, Martin Belhar in Primož Hostnik

IV, M5+, 70°–85°, 450 m, 4 ure in 30 min

Opis: Smer vstopi v najnižjem delu izrazitega stebra v desnem delu ostenja Velikega vrha. Nadaljuje se po logičnih prehodih v trdi snežni naklonini. Višje sledi zaporedje štirih strmih in mestoma težavnih kombiniranih raztežajev. Izstop na stranski greben vrha.

Smer se približno na polovici križa z obstoječo smerjo Steber zahajajočega sonca, v nadaljevanju pa poteka po tankih snežnih trakovih levo od stebra.

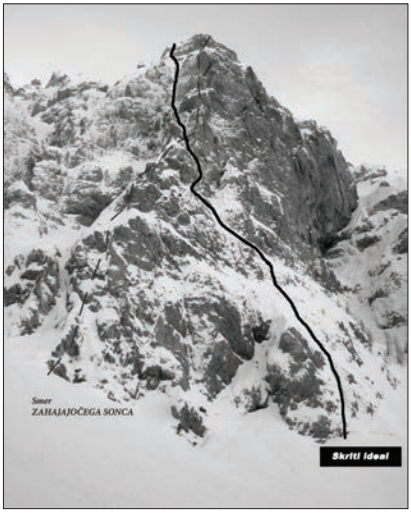

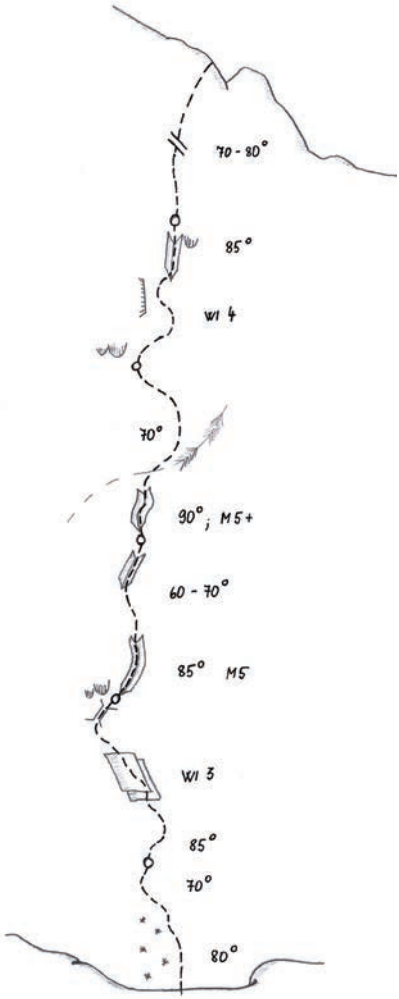

Sestop: Po zavarovani poti na Hajnževo sedlo.

Begunjščica, S ostenje

REZINA

13. 3. 2009, Iztok in Mateja Tomazin

IV+/II–III, 50°–80°, 250 m

Opis: Smer poteka po razu med Frelihovo in Desnim žlebom. Slikovito, mestoma izpostavljeno plezanje v debelo zasneženem, ponekod krušljivem razu.

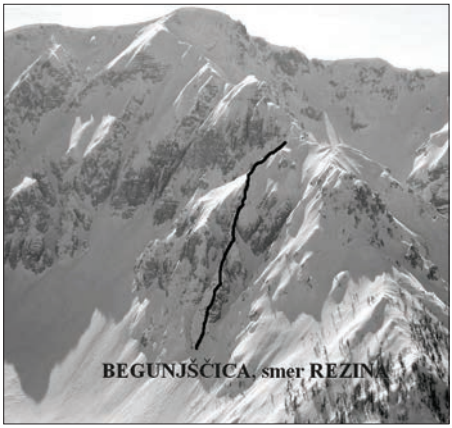

Borova peč (nad Dolžanovo sotesko)

ŠAVJE

2. 5. 2009, Miha Zupan in Maja Duh

VI/IV-V, 80 m

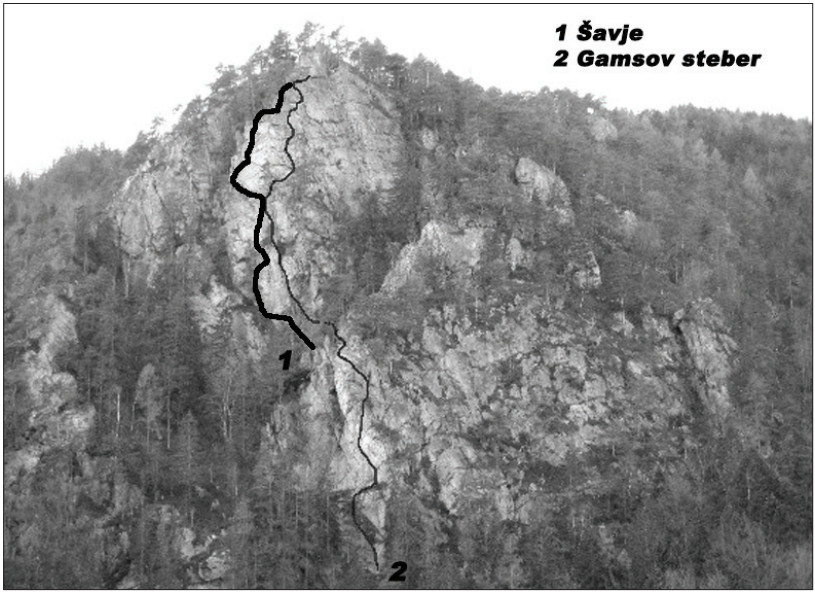

Veliki vrh (Košuta)

ZAJEB

17. 5. 2009, Miha Zupan in Maja Duh

V+/A0, IV–V, 250 m

Opis: Z najnižje točke stebra po sistemu zajed (k,k) na gredo. Od tam v izrazit kamin in iz kamina na polico za stolpom. S police desno (k) in naravnost navzgor na lusko, od tam po strmem in krušljivem terenu pod previs in levo do stika s smerjo Steber vzhajajočega sonca.

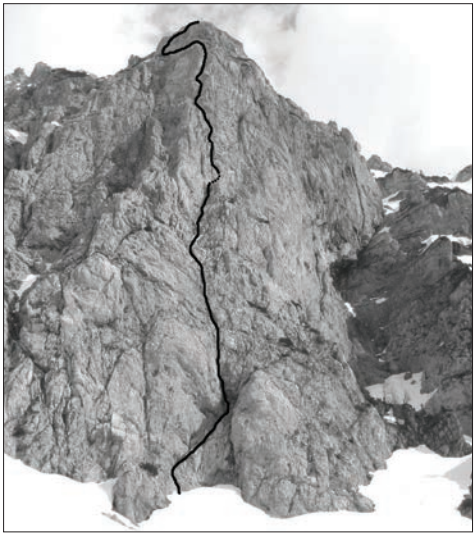

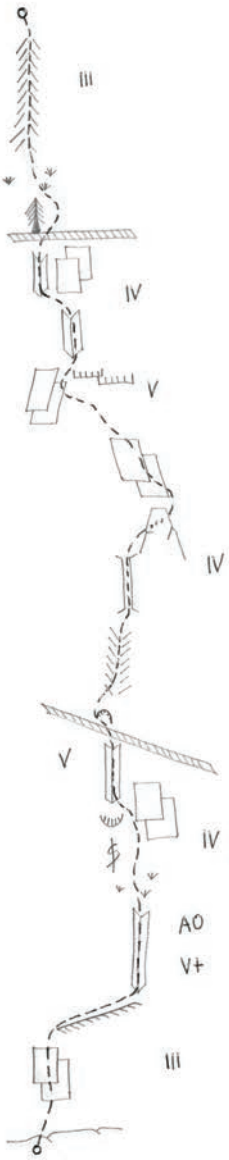

Veliki vrh (Košuta)

PREČENJE VELIKEGA VRHA

25. 10. 2009, Miha Zupan in Maja Duh

III+, II–III, 700 m

Opis: Iz Hajnževega sedla po zavarovani poti do stolpa na desni. Nad stolpom po logičnih prehodih preko grap do Ipsilona. Od tam po prehodu čez plošče in čez rob na ramo (stik z BE-RO). Po poševni gredi (20 m) in preko kotla do Prontarske grape. Od zagozdenega balvana po ozki polici in gamsji stezi do stebra. Preko kamina v Smer Dolinarjeve in poraščenega rebra do Grape v škrbino.

SLOVENIJA - DRUGA OBMOČJA

Pomembnejše ponovitve

Begunjska Vrtača

MATURANTSKA SMER

2. 1. 2009, Anže Čokl in Bor Šumrada

III/4+, M, 90°/65°, 200 m, 2 uri in 45 min

Druga zimska ponovitev smeri.

2. 1. 2009, Maja Lobnik in Borut Kozlevčar

Tretja zimska ponovitev smeri.

ALPINISTIČNO SMUČANJE

Prvenstveni spusti

Koroška Baba, JZ pobočje

PEPELNIČNI SLALOM

25. 2. 2009, Davo Karničar

S3–S5, V, 650 m

Izpostavljeno smučanje v zavetju macesnov, idealno za privajanje na globino.

Pišenca, S ostenje

DIH POMLADI

27. 2. 2009, Iztok Tomazin

V, mesti S6, ostalo S3 do S5, 250 m

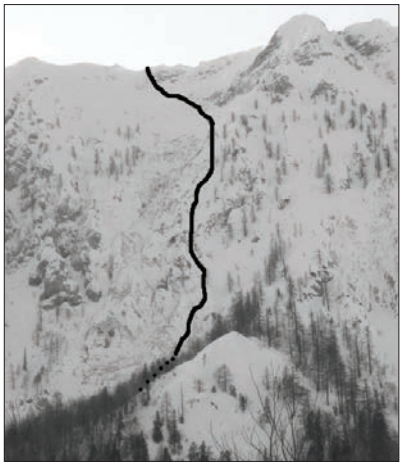

Mali Koritniški Mangart, J stena

JUŽNE VESINE

28. 2. 2009, Marko Kern, Marijana Cuderman,

Maja Lobnik, Borut Kozlevčar in Boštjan Bešter

V, 50°/45°, 700 m

Opis: Spust se prične levo od vrha Malega Koritniškega Mangarta, nadaljuje po južnih vesinah do nad predela Hriber; tu po desni varianti Zimske smeri, iz nje po logičnih prehodih levo (gledano navzdol) pod vznožje stene, od tu naprej proti dolini.

Opombe: V zgornjem delu (nad predelom Hriber) je možnih več variant, spodnji del je skupen. Zaradi sončne lege previdnost ni odveč.

Raskovec, J pobočje

DESNO OD ZDRSA

12. 3. 2009, Jani Skrinjar in Jaka Ortar

IV+, mesto S5, S4–S5, 280 m

Lepa smučarska smer po širokih vršnih vesinah Raskovca z detajlom v spodnjem delu – skokom čez skalni del.

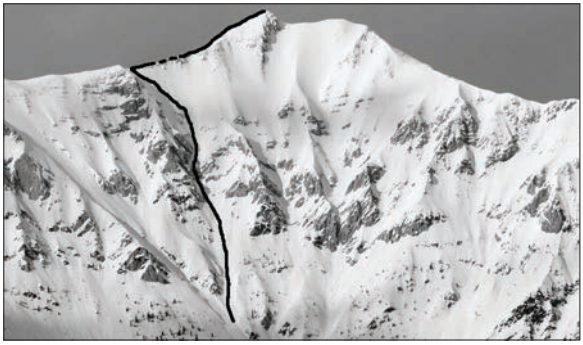

Viševnik

VSI SMO ENAKI

13. 3. 2009, Jurij Hladnik in Nejc Marčič

S5–, 4, 300 m

Mali Draški vrh

JZ GREBEN

13. 3. 2009, Jurij Hladnik in Nejc Marčič

S6–, IV+, 400 m

Dopolnitev obstoječe Tomazinove smeri do vrha.

Palec

Z VRHA JUŽNEGA STOLPA IN ČEZ LEVO GRAPO

22. 3. 2009, Ivan Skuliber in Slavek Peklarić (HR)

IV–, S4+, 800 m

Z vrha je smučal samo Ivan, Slavek ga je počakal na začetku Leve grape.

Opis: Spust z vrha Južnega stolpa se začne po jugo–jugozahodnem pobočju (IV–, 40°–45°, 50 m, izpostavljeno). Ob kratkem prehodu na levo sledi prečka na jugovzhodno pobočje (III, 35°–40°, 50 m). Sledi spust po pobočju in ponovno po prvem prehodu na levo in vodoravna prečka do grebenčka nad Levo grapo (cca. 150 m dolžine) in do samega stopa v Levo grapo. Nadaljuješ po Levi grapi, zgornji del ima zelo enakomeren naklon (IV–, S4+, 50°/40°–45°, 400 m), spodaj pa strmina počasi popušča (III, 300 m).

Spodnji Rokav

ŽLEB V JV OSTENJU

10. 4. 2009, Iztok Tomazin

IV, S5/S3–S4, 200 m

Planjava, Z stena

GRAPA Z GREBENA NA MACESNOVEC

13. 4. 2009, Vital Vek in Tomaž Pibernik

IV–, S4, 300 m

Vstop v grapo je desno od Pastircev. Grapa poteka desno od Pripravniškega stebra.

Triglav

PO GRAPI S SEVERNEGA GREBENA

15. 4. 2009, Jaka Ortar in Samo Kociper

V+, 350 m

Opis: Spust poteka po večinoma »novih« prehodih v območju severnega grebena in SV stene. Prvih nekaj 10 metrov v območju smeri Veseli tobogan in Ob severnem grebenu na ledenik, potem tik ob severnem grebenu do prvega smučarskega prehoda (grape) na SV vesine. V grapi so bile ob prvem spustu slabe razmere: žled na prhkem snegu. Nižje se je sneg že dobro omehčal in prehodi so bili lepo zaliti; povsem spodaj je šlo celo naravnost navzdol namesto po prečki proti Millerju. Lepa smer, skoraj ves čas (z izjemo grebena) je možno zavijanje.

ALPINISTIČNO SMUČANJE

Pomembnejše ponovitve

Matajurski vrh

ZIMSKA GRAPA

Konec januarja 2009, Maja Lobnik in Borut Kozlevčar

IV, 300 m

Druga ponovitev smeri.

Matajurski vrh

ZAHODNA GRAPA

Konec januarja 2009, Maja Lobnik in Borut Kozlevčar

V–/V, 350 m

Druga ponovitev smeri.

Novi vrh, V stena

SMER K SONCU (zgornji del Picajzla in spodnji del Smeri k soncu)

12. 3. 2009, Jani Skrinjar in Jaka Ortar

V+, mesto S6, S5, 250 m

Prva ponovitev smeri.

Viševnik, Mali Draški vrh

MLADINSKA SMER, JZ GREBEN, VSI SMO ENAKI

13. 3. 2009, Jurij Hladnik in Nejc Marčič

III, S4, 300 m; S6–, IV+, 400 m; S5–, IV, 300 m

Povezovalni vzpon.

Grossglockner

PALLAVICINIJEV OZEBNIK

20. 5. 2009, Maja Lobnik, Borut Kozlevčar in Peter Poljanec

55°, 600 m

Ponovitev smeri.

Monte Rosa

CANALONE MARINELLI

Maj 2009, Maja Lobnik in Peter Poljanec

45°, 2500 m

Maja je prva Slovenka, ki je smučala preko Marinellija, Peter prvi Slovenec, ki je po njem deskal.

TEKMOVALNO LEDNO PLEZANJE

Svetovni pokal v lednem plezanju 2009

Na tekmah so sodelovali: Tanja Grmovšek, Luka Krajnc, Matevž Vukotič in Jernej Vukotič

Prva tekma je bila v Val Daoneju (Italija) med 16. in 18. januarjem 2009. Tekmovanje je bilo balvanskega tipa. Tekme se je udeležilo 58 tekmovalcev in 17 tekmovalk. V moški konkurenci je Luka zasedel 18. mesto (polfinale, 16 točk), Jernej 20. mesto (12 točk) in Matevž 43. mesto. Tanja je zasedla 10. mesto (34 točk). Brata Vukotič sta se udeležila tudi tekme v hitrosti, ki pa ni štela za svetovni pokal.

Druga tekma sezone je bila v Saas Feeju (Švica) med 22. in 24. januarjem. Tekmovalo se je v disciplini težavnost (v vodstvu) in hitrost. Tekme se je udeležilo 69 tekmovalcev in 19 tekmovalk. V moški konkurenci so se vsi uvrstili v polfinale, in sicer je na koncu Luka zasedel 13. mesto (26 točk), Matevž 16. mesto (20 točk) in Jernej 19. mesto (14 točk). Tanja je zasedla 14. mesto (24 točk). Brata Vukotič sta se udeležila tudi tekme v hitrosti, kjer je Matevž dosegel 14. mesto in Jernej 23. mesto med 38 tekmovalci.

Tretjo tekmo, ki je bila le v disciplini hitrost, je gostila Mlačca pri Mojstrani 31. januarja 2009. Udeležila sta se jo le brata Vukotič, ki nastopata v tej disciplini. Dosegla sta enega večjih uspehov, saj je Matevž zasedel končno 2. mesto in Jernej 6. mesto med 19 tekmovalci.

Zadnje tekme, ki je med 6. in 9. februarjem 2009 potekala v Busteniju, se naši tekmovalci niso udeležili.

Skupna uvrstitev v težavnosti:Tanja Grmovšek 15. mesto; Luka Krajnc 23. mesto; Jernej Vukotič 30. mesto; Matevž Vukotič 31. mesto.

Skupna uvrstitev v hitrosti:Matevž Vukotič 7. mesto; Jernej Vukotič 16. mesto.

ALPINISTIČNI VZPONI - EVROPA

Avstrija

Dryland
TENSION
Januar 2009, Luka Lindič
Februar 2009, Marko Lukić
M12+
Ponovitev smeri.

Dryland
GAMEOVER
Februar 2009, Marko Lukić
M13–
Ponovitev smeri.

Francija

Grandes Jorasses, S stena
NO SIESTA
Marec 2009 (tri dni), Marko Lukić in Andrej Grmovšek
VI+, M8, E5, 1100 m
Druga zimska in druga prosta ponovitev smeri.

Ice, 2009

Člani: Luka Ajnik, Matjaž Dušič, Andrej Erceg in David Debeljak

Trajanje: od 8. do 11. januarja 2009

18. srečanje lednih plezalcev je bilo v francoskem L'Argentiere La Bessee. Doline v okolici Freissinieresa in Fournela so bile polne ledu in skale željnih plezalcev različnih narodnosti.

Prvi dan so fantje odšli v dolino Freissinieres, kjer je ogromno lednih gmot. Pod steno Téte de Gramusat sta Matjaž in Luka izbrala 550 metrov dolg slap *Géronimo*, vendar sta se nato zaradi obilnega tuša v drugem raztežaju preselila v sektor *Les Viollins*, kjer sta preplezala *Cousin Hubert* (III/5+, 130 m). Andrej in David sta v Téte de Gramusat začela po *Gramusat Directe*, zgoraj pa nevede zavila v bolj vitko svečo smeri *Blind Faith* (V/6, 320 m).

Naslednji dan se je plezanje prvega dne dodobra občutilo na telesih plezalcev, Andreja je napadla trebušna gripa. Zjutraj sta se Matjaž in Luka ponovno odpravila v *Les Viollins*, kjer sta ob počeni sveči obrnila v *Cascade des Viollins*. Zatem se jima je pridružil še David in skupaj so se odpravili v dolino Fournel. Matjaž in Luka sta šla poskusit srečo v *Double Scotch*, ki ni izgledal ravno obetajoče. To je potrdil tudi bližnji ogled. Medtem je David sam preplezal slap *Davidoff* (II/4+, 200 m), za njim pa tudi Luka in Matjaž.

Zvečer je sledil tradicionalni piknik na prostem v dolini Fournel. Ognji, artistične predstave, francoska glasba, korenčkov golaž, ogromen kotel kuhanega vina nad ognjem, polna luna, na koncu pa izgubljen ključ od avta. Noč so zato preživeli na parkirišču ob razmišljanju, kako priti do novega ključa. Zjutraj so ponovno poskusili srečo z iskanjem in v snegu na prizorišču piknika našli ključ.

Zadnji dan so ponovno odšli v Freissinieres v sektor *Les Viollins*, kjer so Dušič, Ajnik in Debeljak preplezali *Les Visiteurs* (III/5, 160 m).

Zimski tabor v Chamonixu

Udeleženci: Boris Lorenčič in Peter Mežnar (vodji tabora), Ambrož Bajde, Matjaž Dušič, Igor Kremser, Blaž Krznar, Urban Novak, Matic Obid, Andrej Pahovnik, Luka Stražar, Karel Završnik, Miha Zupan in Miha Zupin

Trajanje: od 13. do 20. marca 2009

V petek je udeležence v Chamonixu pričakalo lepo vreme in dobra napoved za naprej, zato so v soboto, 14. marca, že vsi plezali v gorah. Urban Novak in Ambrož Bajde (AO Kamnik) sta v Mt. Blanc du Taculu preplezala smer *Slave to the Rhythm* (IV, 6+, 350 m), v isti steni sta Miha Zupan (AO Tržič) in Igor Kremser (Akademski AO) uspela v *Gabarrou–Albinoni* (III, 4+, 500 m), Karel Završnik in Luka Stražar (AAO) pa v *Hidden Couloirju* (III, 4, 4c, 600 m). Vodji tabora, Boris Lorenčič in Peter Mežnar sta preplezala *Eugster Couloir Direct* (IV, 5, 1000 m) v Aig. du Midi. Družbo sta jima delala Matic Obid (AO Nova Gorica) in Miha Zupin (AO Kranj). Slednja sta drugi dan nadaljevala še v Mt. Blanc du Tacul in preplezala popularno *M6 Solar* (III, 5+, 200 m). V Midiju so bili tudi Matjaž Dušič (APD Kozjak), Andrej Pahovnik (AAO) in Blaž Krznar (AAO), ki so preplezali vstopno varianto *Estman* (V, 5, 400 m) v *Frendo spur* (III, 4, skupaj 1200 m), naslednji dan pa za predhodnikoma smer *M6 Solar*.

V ponedeljek, 16. marca, sta bolj zares kot prva začela Urban Novak in Ambrož Bajde, ki sta preplezala *Aiguille Sans Nom Direct* (V, 5+, 5b, 1000 m). Isti dan sta Karel Završnik in Luka Stražar preplezala popularneg *Frendo–Ravanel* (II, 5, 500 m) v Aig. Carree, drugi dan pa še *Claire Chazal* (II, 4, 500 m) v Pointe Farrar. Miha Zupan in Igor Kremser sta začela z *NE Colouir* (II, AD, 4a, 400 m), že naslednji dan sta plezala v Grand Capucinu smer *Laratoune* (III, 4+, 300 m).

V torek, 17. marca, sta Matic Obid in Peter Mežnar preplezala smer *Colton–Brooks* v Les Droites, ki je bila res v odličnem stanju. Isti dan je Boris izmeril globino krajne poči pod severno steno Grandess Jorasses, zato sta se z Mihom hitro pobrala v dolino. Matjaž Dušič in Felix Berg sta 16. marca preplezala *Faraona* (II, 4+, 5c, 400 m), naslednji dan pa verjetno novo smer *For Lazy Busterds* (6a, 400 m) v Pte de Gigord. Andrej Pahovnik in Blaž Krznar sta plezala *Frendo–Ravane*l in prav tako verjetno novo smer, ki sta jo poimenovala *Zadrečka* (5c, 400 m) v Pte Aig Verte.

Ob vztrajno lepem vremenu so fantje z gorami zaključili v četrtek, 19. marca, ko sta Urban Novak in Ambrož Bajde preplezala *Eugster Coluoir Direct,* in zvečer v dolini že nazdravljala uspešnemu vzponu. Miha Zupan, Igor Kremser, Matic Obid in Peter Mežnar so za zaključek preplezali *Frendo–Ravanel*. Velikopotezno turo sta pod streho spravila tudi Boris Lorenčič in Miha Zupin z *Angleško smerjo* (V, 5, 1000 m) v Sans Nomu. Prav ta dan je začel pihati močan severovzhodni veter, tako da sta jo še dobro odnesla. V petek, 20. marca, so fantje v bližnjih previsih testirali ledno opremo. Dober vzpon je uspel Matjažu Dušiču, ki je preplezal smer z oceno D10.

Frendo–Ravanel.

Hrvaška

Zeleni vir

NARNIA

Januar 2009, David Debeljak in Luka Lindič

M8–, WI5, 150 m

Prva ponovitev smeri.

Anića Kuk

ŽIVLJENJE

10. 3. 2009, Luka Lindič in Silvo Karo

Prva prosta ponovitev smeri.

Predlagata ocene po raztežajih: VII+, VIII, VIII, VIII

Anića Kuk

TANGO VERTIKAL (prosta ponovitev smeri s prvenstvenim raztežajem)

12. 4. 2009, Luka Lindič in Silvo Karo

Ključ smeri je 40 metrov dolg raztežaj, za katerega Luka predlaga oceno VIII+.

In še pojasnilo k fotografiji: četrti raztežaj se ne konča na stiku z Življenjem, temveč se nadaljuje do votline, iz katere vodi nova, prvenstvena varianta do izstopa Forma vive. V smeri so ostali štirje dodatni klini, ki jih bodo ponavljalci zelo veseli. Za raztežaje Luka in Silvo predlagata ocene: VIII–, VII+, VIII+, VII, VII.

Kuk od Skradelin

PRVOMAJSKA

1. 5. 2009, Andrej in Jasna Pečjak, Sergej Božič

5a, 120 m

Dostop: Iz parkirišča desno kot za Piksi & Diksi in naprej po melišču 20–25 minut. Lepša varianta je preplezati smer Piksi & Diksi, se po 3.raztežaju spustiti z vrvjo 30 m in potem še 5 minut ob melišču do vstopa. Smer vstopi 20 m desno od svedrovcev smeri Le Ginestre (kk).

Opis: En raztežaj po poči navzgor (kk) do police, po polici levo do izrazitega stebra. Po njem (k) do vrha, prestop levo v steno (k) ter navzgor in proti desni (k) do stojišča (k). Od tam naravnost navzgor (k) preko previska (priporočljiv metulj) in proti levi preko gladkih zaobljenih plošč in pod previsi (vrvica sredi plošče). Varovališče je urejeno v kotanjici, iz nje ves čas naravnost navzgor (k) do vrha. Skupaj 120 m, težavnost ne presega 5a oz V+.

Sestop: Desno in naokrog navzdol do melišča in po njem do parkirišča.

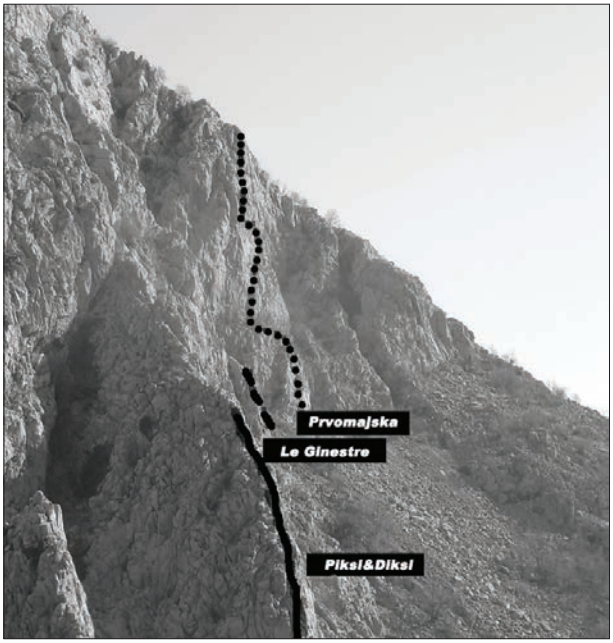

Dolina Vallunga (Val Gardena)

ILLUMINATI

Februar 2009, Marko Lukić in Andrej Grmovšek

M11, WI6+, 5R

Ponovitev smeri.

Zajzera

ČOFTA

2. 3. 2009, Matej Knavs in Matevž Jerman

II/WI 3+, 150 m

Dostop: Slap se nahaja v severnem ostenju Malega Nabojsa. Preko tekaških stez in struge hudournika izpod Montaža; levo v gozd in proti snežiščem. Po njih približno 45 minut hoje do pod stene in slapu.

Opis: Smer poteka levo od slapov ABC in Peter Pan e Vin. Prva dva raztežaja sta ledna, tretji je bolj travnato-rušnat.

Sestop: Preko glave, nato spust ob vrvi.

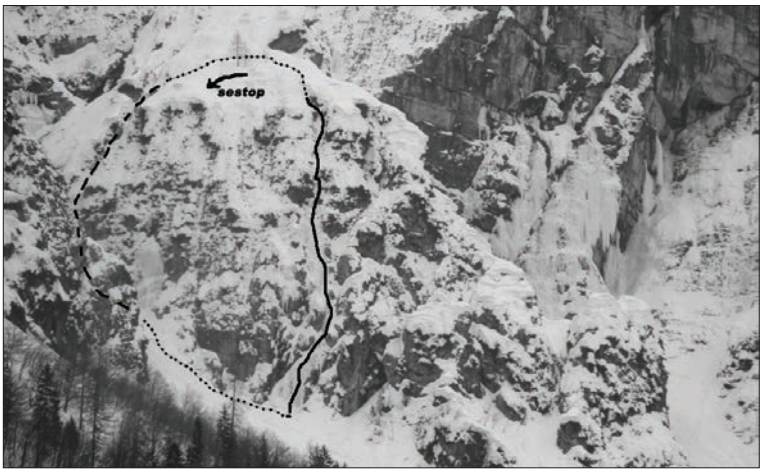

Riofreddo

PER LEILA

14. 3. 2009, Klemen Premrl in Erik Švab

IV, 6+, 100 m

Druga ponovitev smeri.

Riofreddo

STRIDENTE

14. 3. 2009, Klemen Premrl in Erik Švab

IV, 6, 100 m

Druga ponovitev smeri.

Piz Ciavazes, J stena

VIA ITALIA 61'

24. 5. 2009, Luka Krajnc in Jure Oblak

8a, 470 m

Luka je opravil prosto ponovitev smeri.

Torre Trieste

DONNAFUGATA

Junij 2009, Andrej Grmovšek in Luka Krajnc

8a, 750 m

Prosta ponovitev smeri.

Tofana di Rozes

NEVER GIVE UP

14. 7. 2009, Luka Krajnc in David Debeljak

VIII+/IX–, 500 m

Prva ponovitev smeri. Luka je celo smer preplezal prosto in v vodstvu.

Zahodna Cina

AKUT

26. 7. 2009, Luka Krajnc in Luka Ajnik

8a, 500 m

Luka je celo smer preplezal prosto in v vodstvu.

Avgust 2009, Rok Blagus in Uroš Brecelj

Rok je opravil prosto ponovitev smeri.

Velika Cina

SPOMINSKA SMER CAMILLOTTO PELLESIER

2. 8. 2009, Luka Krajnc in Igor Čorko

8b, 500 m

Luka je smer preplezal prosto.

Punta Brendel

NERO SU BIANCO

Avgust 2009, Luka Lindič in Silvo Karo

7b, 950 m

(Verjetno) prva ponovitev smeri.

Prvi vseslovenski tabor alpinističnih družin

Udeleženci: Tadej Debevec - Debeli (organizacijski vodja), deset družin z otroki in nekaj pridruženih članov, skupaj 42 udeležencev iz petih alpinističnih odsekov

Trajanje: od 26. julija do 2. avgusta 2009

Glavni namen tabora je bil druženje, navezovanje stikov in plezanje v bližnjih stenah.

Program tabora:

26. 7.: Prihod in nastanitev v kampu Roccheta v bližini Cortine d' Ampezzo.

27. 7.: Plezanje za otroke v plezališču Sass di Stria.

28. 7.: Izlet v dveh skupinah: Cinque torri, Rif. Scoiatoli in Rif. Nouvolau.

29. 7.: Prost dan. Zvečer prvi veseli večer s točkami večine družin.

30. 7.: Plezanje za otroke v plezališču Cinque torri.

31. 7.: Aktivnosti v kampu, zvečer »palačinka party« in bazar.

1. 8.: Prosto za plezanje. Večina udeležencev odide domov.

2. 8.: Odhod domov.

Tabor je potekal v sproščenem in pozitivnem vzdušju. Tisti starši in otroci, ki so želeli plezati, so to tudi počeli. Udeleženci so večinoma plezali v Tofani, Cinah, Col de Bois, Hexenstein, Croda dal Lago. Otroci so se vseskozi v družbi zabavali, igrali, plezali in se sprehajali po bližnjih gorah. Pomembna popestritev tabora so bili veseli večeri, ki so predvsem otrokom omogočili tudi umetniško izražanje.

Elbrus in Mt. Cheget

Člani odprave: Davo Karničar, Stane Lodrant, Jurij Gorjanc, Darko Kistanc, Ivan Resnik, Matjaž Šerkezi in Franc Zadnikar

Trajanje: od 16. do 25. aprila 2009

Elbrusa se je v tem obdobju držalo slabo vreme – močan, včasih že nevzdržen veter, nizke temperature, slaba vidljivost in precejšnja poledenelost površine. Po aklimatizaciji so člani dosegli višino 5370 metrov (vzpon se prične na 2350 metrih). Vrh (5642 m) in smučanje z njega so preprečile manjše omrzline in veter, ki je dobesedno pometal po pobočju.

Opravljeni spusti:

Mt.Cheget (3481 m), SV stena, Veliki ozebnik v levem delu stene: 3370 do 2200 metrov, S5 (15 m), S4, S2 skupna ocena IV; smučali Karničar, Zadnikar, Lodrant, Resnik in Šerkezi.

Mt.Cheget, SV stena, Centralni ozebnik nad Azauom: 3340 do 2300 m, S6 (80 in 15 m) S4, S3 skupna ocena V; smučal Karničar.

Norveška

Zimsko srečanje alpinistov na Lofotih

Udeleženec iz Slovenije: Marko Prezelj

Trajanje: od 5. do 13. marca 2009

5. 3.: Marko ima alpinistično predavanje v Tromsoju.

7. 3.: Marko, Sjur Nesheimom in Trym Atle Sealandom preplezajo novo smer na področju Lingen (Kukiskajsa).

8. 3.: Začne se zimsko srečanje alpinistov. Raziskovanje možnih ciljev – področje nudi veliko možnosti za plezanje novih smeri. Popoldne Marko pleza s Hansom in dvema izraelskima plezalcema – dva raztežaja dolg ledni slap.

9. 3.: Marko, Trym Atle Sæland, Andy Cave in Dave Hesleden odidejo plezat na zahodni del Lofotov. Nekaj idej so opustili, ker je pihal izjemno močan veter, izbrali pa so logično ledno/kombinirano linijo v Blekktindenu (622 m), ki se je začela z zelo tankim ledom na gladki plošči – plezanje z derezami »na trenje«.

10. 3.: Marko in Trym odideta plezat atraktivno linijo v vzhodni steni Stortinden (866 m) nad fjordom Flakstadpollen. Smer odlikuje zanimivo plezanje v kombiniranem terenu (M7?) in strmem, pogosto precej tankem ledu. Ta tura je bila res doživeta, ker se plezanje začne tik ob morju, z vrha sta plezalca morala poiskati sestop na zahodno stran gore ob fjordu Spengerleira.

11. 3.: Plezanje v severnem delu Lofotov, kjer so našli dve vzporedni liniji z zelo atraktivnim začetkom prek strmega in tankega ledu. Spet doživeto plezanje nove smeri, atraktiven vrh in raziskovalen sestop.

12. 3.: Marko, Bjorn, Jirži, Martin, Duncan in Francoise odidejo s čolnom pod goro Rulten, ki je prvi zimski vzpon doživela šele leta 2008. Po več kot polurni vožnji z gumijastim gliserjem v meglenem in sneženem vremenu nihče ni zares vedel, kje se morajo izkrcati, da bodo našli dostop pod izbrano goro. Izkrcali so se, čoln je odbrnel v pristanišče, druščina pa je imela cel dan na voljo. Brez velikih pričakovanj so utrli gaz do pod stene. Marko in Bjorn sta izbrala novo smer v osrednjem delu stene. Kombinirano plezanje je bilo prek celotne stene izjemno – svoje je dodalo tudi vreme, sprva megleno in sneženo, popoldne pa sončno. Vrh so dosegli skupaj z

Martinom in Jiržijem (Češka republika) ter se skupaj spustili do vznožja stene, od koder so sestopili do fjorda in počakali na nočni povratek s čolnom. Marko in Bjorn sta preplezano smer imenovala »The Bollocks« po jutranji Duncanovi razlagi pomenskih razlik z in brez »The«.

13. 3.: Let na Škotsko, kjer je imel Marko 14. marca predavanje na alpinističnem festivalu v Fort Williamu v vznožju Ben Nevisa.

Opisano dvanajstdnevno plezalno križarjenje je bilo menda nepozabno.

Poljska

Tatre, 2009 – poročilo o izmenjavi s poljskimi alpinisti

Udeleženci izmenjave: Blaž Ortar, Tine Cuder, Matej Knavs, Tomaž Jereb, Aljaž Tratnik, Arne Jeglič, David Debeljak in Miha Zupin

Trajanje: od 6. do 15. februarja 2009

Leta 2008 je skupina osmih poljskih alpinistov gostovala v slovenskih gorah, v letu 2009 pa se je osem slovenskih alpinistov odpeljalo v poljske Tatre.

Izmenjava je trajala od petka, 6., do nedelje, 15. februarja. Polovica ekipe je prispela na Poljsko dva dni kasneje. Po 11 urah vožnje so jih v Lysi Polani na Slovaškem naložili na kombi in odpeljali v kočo ob Morskem Oku, ki je postala njihovo bivališče v prihodnjih dneh. Po prihodu so jim poljski gostitelji predstavili območje in jih založili z skicami in vodnički. Poljska ekipa je bila številčna in se je med tednom spreminjala.

Soboto in nedeljo je zaznamovalo zelo toplo vreme ter posledično slabe ramere v stenah. V soboto sta Knavs in Zupin preplezala *W samo południne* (II/M5, 200 m) in *Žebro* (II/M5, 180 m) v Buli, Debeljak in Jeglič pa *Starek* (III/M7, 300 m) v Czołówki Mięguszi. V nedeljo je termometer kazal osem stopinj nad ničlo, zato je večina udeležencev izmenjave počivala, Knavs in Zupin sta v Buli preplezala kombinacijo *Globalne Ocieplenie z Bladym Świtem* (III/M7, 300 m). Zvečer v Morski Oko pride še preostanek ekipe iz Slovenije.

Ponedeljek je prinesel ohladitev, vendar tudi sneženje in plazove. Precej navez se je odpravilo v Kociol Kazalnicy, eno boljših sten za zimsko plezanje na tem območju. Debeljak in Jeglič sta v tej steni preplezala *Uskok Laborantów* (IV/M7+, 350 m), Zupin in Knavs poskusila v *Orzeł z Epiru*. Plezanje so ves čas oteževali pršni plazovi. Tratnik, Jereb, Cuder in Orter so v Czołówki Mięguszi opravili poskus v smeri *Starek*.

Vremenska napoved za torek je bila obetavna, dejanska situacija pa malo manj, saj se je pršnim plazovom pridružil še močan veter. Kljub temu so Cuder, Andrzej Sokołowski in Ortar v Kociol Kazalnicy preplezali *Orzeł z Epiru* (IV/M7–, 200 m), Tratnik, Jereb in Zupin pa v isti steni *Długoz-Popko* (IV/M6+, 250 m; Zupin enkrat A0).

Vsakodnevno sneženje je močno dvignilo nevarnost plazov predvsem za dostope in sestope, zaradi tega so plezali le še v stenah z bolj varnim dostopom in sestopom. V sredo sta Jeglič in Debeljak v Czołówki Mięguszi preplezala *Szare Zacięcie z varianto* (III/M7, 300 m; Jeglič enkrat A0). V četrtek sta Knavs in Cuder v Buli preplezala *Globalne Ocieplenie* (II/M6+, 140 m).

V petek se je ponovno plezalo le v Buli, Knavs in Zupin sta preplezala *Bladym Świtem* (II/M6+/M7–, 140 m). Jeglič in Debeljak sta opravila prvo ponovitev in prvi prosti vzpon v smeri *Fat Boy Slim* (II/M8+, 140 m; Jeglič enkrat A0).

Ker je bila napoved za naslednje dni še slabša, so se alpinisti premaknili v Zakopane, kjer so se udeležili memoriala Barteka Olszańskeiega z *drytool* tekmo, ki je bila v nekdanjem kamnolomu na položnih smereh. V polfinalu so zasedli solidna mesta, nedeljskega finala pa se niso udeležili.

Poljske Tatre so vsekakor področje, vredno obiska, saj ponujajo dobre pogoje za kombinirano plezanje v daljših smereh. Izmenjava je uspela, piko na i pa je ukradlo vreme.

Szare Zacięcie.

Škotska

V marcu 2009 se je v škotskem višavju mudila ekipa Petzl v sestavi Erwan LeLann, Meme Marnier, Ueli Steck, Antony Lamiche, Aljaž Anderle, Bertrand Delapierre, Guilauume Broust, Andy Turner in drugi.

O obisku je bil posnet tudi krajši film Scottish Ice Trip v produkciji Petzla.

Aljaž je z različnimi soplezalci poleg balvaniranja in drytoolinga preplezal še:

- *Gremlin*, V, 5, Ben Nevis;

- *The Secret*, X, 9, Ben Nevis;

- *Central Grooves*, VII, 8, Glen Coe;

- *Neznana smer*, Ben Nevis.

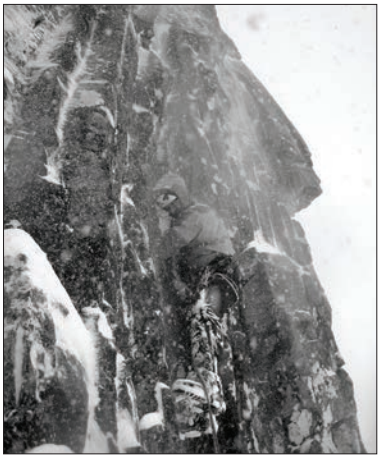

Andy Turner uživa zimske radosti v Glencoe mountains, smer Central Grooves, VII, 7.

foto: Aljaž Anderle

Švica

Matterhorn, S stena

SCHMIDTOVA SMER

31. 1. – 1. 2. 2009, Tine Cuder, Aljaž Tratnik in Aleš Koželj

Februar 2009, Miha Zupin in Luka Ajnik

Marec 2009, Anže in Tine Marenče, Andrej Magajne

VI/4+, M, 1000 m

Ponovitev smeri.

ALPINISTIČNI VZPONI - SVET

SEVERNA AMERIKA

Aljaska

Članice odprave: Maja Apat, Nastja Davidova in Monika Kambič

Trajanje: od 25. junija do 24. julija 2009

25. 6.: Maja, Nastja in Monika se odpravijo raziskovat aljaške gore.

27. 6.: Prispejo v Talkeetno, izhodiščno točko za polete v nacionalni park Denali.

28. 6.: Polet na ledenik Ruth Gorge. Zbiranje podatkov za smeri na tem območju. V naslednjih treh dneh raziskovanje okoliških sten in izbira ciljev.

2. 7.: Dekleta splezajo prvo smer v Stumpu: Goldfinger (IV, 5.11a, 600 m, prosto, 10 ur). Smer jih navduši z odlično skalo in precejšnjo zračnostjo. Po 24 urah so zopet v bazi.

3.–4. 7.: Dva dni počitka. Prekrasno vreme.

5. 7.: Ob 23.30 se odpravijo proti naslednjemu cilju – Mooses Tooth. Ob 5.30 vstopijo v smer Eye Tooth (West Pilar). Plezanje je veliko bolj resno kot v prejšnji smeri. Plezajo vso noč (uporaba svetilk ni potrebna). Orientacija je na trenutke zahtevna, zato splezajo dva raztežaja težje variante. Opremljena so le varovališča, ostalo varovanje dekleta nameščajo sproti. Po 25 urah stopijo na vrh smeri Dream in the Spirit of Mugs (V, 5.10c, 1000 m). Skala je tudi tu zelo kvalitetna, čeprav drugačna od nižje ležečega Stumpa. Sestop s spusti po vrvi traja osem ur. Maja, Nastja in Monika se vrnejo v bazo po 48 urah.

Sledi počitek. Nadaljuje se lepo in vroče vreme. Ledenik s številnimi razpokami postaja iz dneva v dan bolj nevaren, zato se odločijo za odhod. Po prihodu v Talkeetno preostanek časa izkoristijo za treking po okoliških hribih.

ZDA, 2009

Člani odprave: Matic Obid, Rok Stubelj in pridružena članica Maja Zalar

Trajanje: od 17. avgusta do 30. septembra 2009

Odprava se je začela 17. avgusta z letom Benetke–Atlanta–San Francisco, vendar brez Maje, ki je prišla teden dni kasneje. Matic in Rok sta se odpeljala proti jugu v Nacionalni park Sequoia in 19. avgusta že plezala krajše smeri, dolge do 150 m, v Needlesih. Tako sta nadaljevala dva dneva, zatem je sledil dan počitka. V soboto, 22. avgusta, sta poskusila v malo težji smeri *Atlantis*, kjer se je Roku pripetila nesreča in si je zlomil gleženj. Žal sta morala sestopiti in poiskati urgenco. Iste noči sta odšla proti San Franciscu ter naslednji dan na letališču pričakala Majo. Po dnevu vožnje ter pregledu Rokovega gležnja v bolnišnici so prispeli v Bishop. Matičeva soplezalka je postala Maja. V Bishopu in v okolici so preživeli 3 dni, kjer sta Matic in Maja pridobivala izkušnje v raznovrstnem plezanju na različnih lokacijah in kamninah.

Nato so se preselili v Tuolumne Meadows, kjer sta začela Matic in Maja plezati težje in daljše smeri. Rok je poskusil z rehabilitacijo gležnja, da mu ne bi atrofirale mišice in zakrnele vezi. Po večdnevnem plezanju so se odpravili v dolino Yosemite, kjer se jim je pridružil nov član, Peter Juvan. Z Maticem sta pričela plezati dolge smeri. Tudi Rok je poskusil plezati, vendar so bile bolečine v gležnju prehude, zato se je odpovedal glavnim ciljem Half Doma in El Capitana.

Rok in Maja sta odpravo zaključila. Matic je v naslednjih dneh z novim soplezalcem Andrejem Ercegom preplezal originalno smer v Half Domu, kar je bil tudi prvoten plan. Preplezala sta jo v 12 urah. Poskusila sta tudi smer *Nos* v El Capitanu, zaradi previsokih temperatur in sončne lege stene pa sta bila primorana k sestopu. Preplezala sta tudi kobinacijo smeri *Moratorium* in *East Butteres* v vzhodni steni El Capitana.

ZDA, 2009, Luka Krajnc

V jesenskem času se je po ZDA potepal tudi Luka Krajnc. Večino časa je preživel v Yosemitih. Nanizal je zavidljivo število odličnih vzponov, od katerih velja izpostaviti:

- *Hot Line*, Elephant Rock, Yosemite, ZDA, 5.12a, 200 m;

- *Rostrum–Alien*, Rostrum, Yosemite, ZDA, 5.12b, 270 m;

- *Astroman+Rostrum*, Yosemite, ZDA, 5.11c, 350 m + 270 m, v enem dnevu;

- *Border Country*, Middle Cathedral rock, Yosemite, ZDA, 5.12b, 450 m, 1. ponovitev;

- *Nos*, El Capitan, Yosemite, ZDA, 5.10, C2, 1000 m, v enem dnevu (11 ur 50 min);

- *Phoenix*, Cascade creek, Yosemite, ZDA, 5.13a;

- *Moonlight Butress*, Zion, ZDA, 5.12d, 350 m;

- *Ruby's cafe*, Indian Creek, ZDA, 5.13a.

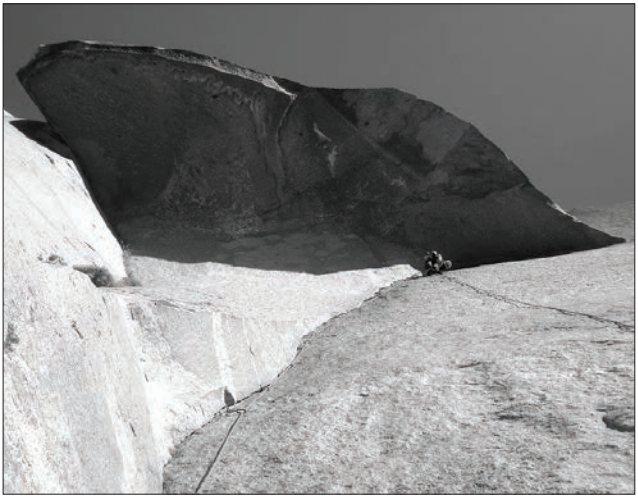

Great roof, 20. raztežaj Nos-a.

vir: lukakrajnc.com

Ameriške sanje

Tudi Andrej Erceg in Marko Šturm sta dober mesec dni preživela v ZDA. V začetku septembra sta v Visoki Sierri opravila s štirimi najlepšimi smermi v štirih velikih stenah. Navdih zanje sta dobila v knjigi The Good, the Great and the Awesome Petra Crofta.

Preplezala sta:

- *Hardingovo smer* (5.10d, 400 m) v Mt. Coness;

- smer z grebenskim prečenjem *Dark Star* (5.10b, 750 m) v Temple Cragu;

- *Hardingovo smer* (5.10c, 450 m) v Keeler Niddlu;

- *Positive vibrations* (5.11a, 450 m) v Incredible Hulku.

Veličastni vzponi, zabeljeni z dolgimi dostopi in sestopi, pri katerih se mora človek res potruditi da stvar opravi v enem dnevu.

Na vrhu.

foto: Andrej Erceg

JUŽNA AMERIKA

Argentina

Patagonija, 2009

V začetku leta je več slovenskih alpinistov odpotovalo v Patagonijo. To poročilo se navezuje na vzpone treh odprav (navez).

Urban Ažman in Boris Lorenčič sta takoj po prihodu v El Chalten pripravila nahrbtnike in opremo. Naslednji dan sta se odpravila spat na Passo del Cuadrado in sredi noči pričela s pristopom pod S steno Fitz Roya. V smer *Tehuelche* sta vstopila ob sedmi uri zjutraj. Stena je bila strma, poči zalite s snegom in ledom. Ko je posijalo sonce, se je voda cedila v curkih. Okoli treh sta priplezala na polico »Grand Hotel«, malo počila in nato nadaljevala s plezanjem. Okoli dveh ponoči sta za krajši čas prekinila plezanje in ponovno počivala. Ob šestih zjutraj sta nadaljevala s plezanjem, stena je bila neskončna in težavna, dan zelo dolg. Ob treh zjutraj sta v gosti megli, po 34. preplezanih raztežajih, priplezala na vrh Fitz Roya in zelo hitro začela sestopati po smeri Franco Argentina. Pot ju je vodila čez ledenik na sedlo Guillaumet in od tam čez Piedra del Fraile v dolino, kamor sta prispela okoli šeste ure zvečer. Uspela jima je druga ponovitev omenjene smeri.

Preplezane smeri:

- 12.–13. januar 2009: Fitz Roy (3375 m), S stena, *Tehuelche* (1300 m, 6b+/A2, 44 ur), 2. ponovitev smeri;

- 31. januar: Aguja Guillaumet (2579 m), SZ raz, *Fonrouge – Comesaña* (600 m, 5+/A1, 4 ure).

Vrh.

foto: Urban Ažman

Glavni cilj odprave v sestavi Jurij Hladnik in Mitja Šorn je bil Fitz Roy po Casarottovem stebru. Kljub dvema poskusoma vrha žal nista dosegla. Vmes sta izkoristila krajše luknje lepega vremena in preplezala:

- Guillamet (2573 m), *Brennerjev raz* (6a+, 550 m);

- Poincenot (3002 m), *Whilliams-Chochrane* (4/5, 650 m).

Jernej Arčon, Rok Stubelj in Dejan Koren so najprej nameravali preplezati Maestrijevo smer na Cerro Torre, potem pa so cilj spremenili zaradi odličnih razmer v Fitz Royu. Odločili so se za smer Supercanaleta. Pripravili so opremo in se odpravili mimo Pietra del fraile proti vstopu v smer. Dan kasneje so ob 12. uri postavili šotor pod vstopom v Supercanaleto na ledeniku Central. Celo popoldne so počivali in čakali, da zaide sonce, ker čez dan v grapo padajo taleči kosi ledu in kamenja. V smer so vstopili ob polnoči. Prvih tisoč metrov grape, ki poteka po snegu in ledu, so preplezali nenavezani. Zgornji del smeri, ki poteka po skali, je prvi začel plezati Dejan in vodil 8 do 9 raztežajev. Vodstvo je nato prevzel Rok in vztrajal do izstopa smeri na greben, kjer se združi s smerjo Franco Argentino. Od tam so se povzpeli na vrha Fitz Roya. Sestopali so po smeri Franco–Argentina na sedlo Brescia, kjer so bivakirali. Naslednje jutro so se po fiksnih vrveh spustili na ledenik in od tam sestopili v Chalten.

Preplezane smeri:

- Fitz Roy, *Supercanaleta* (TD+ 80°, Wi4 do M6, A2, 1700 m), vsi trije;

- Poincenot, *Williams–Cochrane* (60°, do M6, 700 m), Dejan Koren in Jernej Arčon.

Bolivija, 2009, GRS Mojstrana

Člani odprave: Grega Kofler, Jože Martinjak, Miha Pintar, Stane Šmid in Klemen Tomazin

Trajanje: od 23. junija do 24. julija 2009

15.–20. 6.: Aklimatizacijske priprave v višinskih sobah Olimpijskega športnega centra v Planici.

23. 6.: Let iz Münchna v Madrid, Miami in La Paz.

24. 6.: Pristanek v La Pazu in nastanitev v hotelu Sagarnaga, ogled mesta.

25. 6.: Priprava za odhod pod Condoriri, v Kondorjeve gore.

26. 6.: Dvourna vožnja do vasi Tuni, najem oslov in pristop v bazo pod Condoririjem.

27. 6.: Aklimatizacijska tura na Pico Austria (5320 m) Šmid, Kofler, Tomazin, Pintar.

28. 6.: Počitek v bazi, priprava na Pequeño Alpamayo.

29. 6.: Ob 6. uri odhod iz baze do ledenika in po njem na Tarijo, sledilo je sto metrov spusta do ledenika pod južno steno Pequeño Alpamayo – Direktna smer (60°, 65° 180 m). Tarija (5240 m): Šmid, Kofler, Tomazin;Pequeño Alpamayo (5370 m): Kofler, Tomazin.

30. 6.: Počitek v bazi in priprava na Condoriri; pristop na Cerro Mirrador (5200 m): Kofler.

1. 7.: Ob 6.30 odhod iz baze. Po dveh urah hoje po grušču je sledil še vzpon po ledeniku, po katerem so pristopili pod vstopni žleb in po dobri uri in pol po ostrem grebenu prišli na vrh Condoririja (5648 m): Kofler, Šmid, Tomazin.

2. 7.: Dan za počitek, skupinsko slikanje in priprava za JZ steno Piramide Blance.

3. 7.: Ob 7. uri nahrbtnik na rame in pristop pod jugozahodno steno Piramide Blance. Vstopili so v Direktno smer z oceno D, 60°–80° in po 280 m dosegli greben ter po njem (50°) na vrh Piramide Blance (5230 m): Kofler, Tomazin, Pintar; Šmid je pristopil na levi vrh Pico Austria (5100 m).

4. 7.: Podrtje baze in sestop do vasi Tuni, kjer čaka kombi za La Paz.

5. 7.: Priprava za odhod pod najvišji vrh Bolivije – Sajamo.

6. 7.: Ob 7. uri so krenili iz La Paza in po petih urah prišli v vas Sajama, kjer so najeli osle in odšli proti baznemu taboru, ki so ga dosegli po štirih urah.

7. 7.: Odhod do T1 (5700 m, Campo Alto). Pristop po grušču nič kaj prijeten, dva koraka naprej in enega nazaj. Ob 14. uri so postavili šotor na majhni terasi.

8. 7.: Ob 4.15 krenejo v mrzlo noč in po eni uri si nadenejo dereze. Snežni žleb (50º) jih pripelje do kopnega grebena. Sledi lažja plezarija do višine 6000 metrov. Tu se začne iskanje prehodov med penitentosi, visokimi do enega metra. Ti tristo metrov višje izginejo. Po trdem snegu in v hudem mrazu ob 9. uri stopijo na vrh Sajame (6542 m). Nazaj do T1 in v bazo: Tomazin, Kofler, Pintar.

9. 7.: Podrtje baze in sestop v vas Sajama.

10. 7.: Odhod v La Paz.

11.–24. 7.: Turistični ogledi, spusti s kolesi, urejanje formalnosti za povratni let. Povratek v Mojstrano.

Na JZ grebenu Condoririja.

Bolivija, 2009, AO Radovljica

Člani odprave: Klemen Sladič, Mitja Zakotnik, Miha Gašperin, Nejc Marčič in Jure Mihelčič

Trajanje: od 26. junija do 28. julija 2009

26. junija 2009 nas je prijatelj Rok Bombač s kombijem odpeljal do Münchna, od koder smo poleteli, z vmesnima postankoma v Madridu in Limi, do La Paza. Prestolnica se iz 3500 metrov visoke kotline razteza ven na 4000 metrov visoko planoto Altiplano, kjer je tudi letališče. Ker nismo opravili nobenih predhodnih višinskih priprav, smo prvo noč zelo malo spali. V dvomiljonskem mravljišču smo se kar dobro znašli in takoj pričeli z lahkimi aklimatizacijskimi turami. Zaradi strmih ulic in velike nadmorske višine je že sam sprehod po mestu lahko poštena tura. Osvojili smo Hudičev kočnik in vrh nad smučiščem Chacaltaya – najvišje ležečim smučiščem na svetu, ki pa je zaradi pomanjkanja snega že nekaj let zaprto. Presenečeni smo bili nad hitrostjo, s katero se krčijo bolivijski ledeniki in slačijo stene bolivijskih gora.

Nobena od dolin z našimi cilji od La Paza ni bila oddaljena več kot 150 kilometrov, zato je glavni bazni tabor ostal kar hotelska soba. Od tam smo se do izhodišč prevažali z mini colectivosi, ki zelo dobro opravijo z grobimi in prašnimi cestami izven mesta. Po mestu pa kraljujejo stari robustni ameriški avtobusi znamke Ford in Dodge ter taksiji. Hrana je dobra in poceni. Vsakič ko smo se vrnili iz ture, smo se pomastili s piščancem iz zelo popularnih restavracij hitre prehrane. V La Pazu smo si v prostih dneh ogledali živalski vrt, šli na kolesarsko turo ter raziskovali ulično in tudi nočno življenje. Pred odhodom smo se zapeljali še na dvodnevni izlet do jezera Titicaca in si ogledali ruševine mesta Tiwanaku. 26. julija smo se odpravili proti domu in po nekaj več kot 50 urah potovanja prispeli naravnost na Blejsko noč.

V celem mesecu praktično nismo imeli niti dneva slabega vremena, osvojili smo nekaj lepih vrhov in spoznali zelo lepo deželo. Predvsem pa smo uživali!

Opravljeni vzponi:

- 2. –3. 7.: Sirkhi Khollu (5495 m), Normal route (AD, 55°);

- 5. –6. 7.: Huayna Potosi (6088 m), Francoska smer (D–, 60°);

- 11. 7.: Pequeño Alpamayo (5370 m), SW face Direct route (D–, 60/65°);

- 12. 7.: Piramida Blanca (5230 m), SW face Direct route (D, 55/90°);

- 13. 7.: Cabeza de Condor (5648 m), Normal route (D–, 50/80°), Miha in Mitja;

- 13. 7.: Cabeza de Condor (5648 m); Directissima (D, 65°), Nejc in Klemen;

- 14. 7. Pico Austria (5360 m);

- 15. 7. Ala Iziquerda (5532 m); S face direct route, D–, 60°/65°.

Huayna Potosi.

Čile

Cochamo, 2009/2010

Člani odprave: Luka Ajnik, Matjaž Dušič, Lovro Vršnik in Peter Jeromel

Trajanje: od 6. decembra 2009 do 15. januarja 2010

Fantje so obiskali dolino reke Cochamo, ki leži v Čilu, približno 1000 km južno od glavnega mesta Santiago. V neokrnjeni naravi so preplezali nekaj smeri, med njimi izstopa prva ponovitev smeri »Vivir para trabajar« (6c+, 900 m), ki sta jo preplezala Lovro Vršnik in Matjaž Dušič. Slabo vreme jim je za las preprečilo doseči njihov glavni cilj – preplezati novo smer v deviški steni.

Poskus nove smeri.

Peru

Cordillera Blanca, 2009, AO Kranj

Člani odprave: Anže Šavs, Luka Plut, Borut Janša, Janez Ziherl, Ana Katarina Strnad in Polona Ziherl (AO Ljubljana Matica)

Trajanje: od 17. junija do 15. julija 2009

Opravljeni vzponi:

- pristop na Urus (5495 m); Anže Šavs, Luka Plut, Borut Janša, Janez Ziherl in Polona Ziherl;

- pristop na Ishinco (5530 m); vsi člani odprave;

- Tocllaraju (6032 m), West Face Direct Route (500 m, D+); vsi člani odprave, razen Ane Katarine Strnad;

- Tocllaraju (6032 m), Nortwest Ridge (1000 m, D+); vsi člani, razen Ane Katarine Strnad;

- Alpamayo (5947 m), French Direct Route (500 m, D+); Anže Šavs in Luka Plut.

Cordillera Blanca, 2009, AK Črna

Člani odprave: Grega Lačen (vodja), Grega Golob - Tavbi, Blaž Piko, Blaž Penec - Bremza, Igor Radovič, Zdenko Razbornik - Blondi, Zdenko Žagar, Matej Flis, Domen Petek, Jani Hercog in Miha Hrastelj

Trajanje: od 26. aprila do 19. maja 2009

Kronološki potek dogodkov:

26. 4.: Ob 24. uri odhod iz Črne. Iz Benetk preko Madrida v Limo in Huaraz.

27. 4.: Ob šesti zjutraj po lokalnem času prispemo v Huaraz.

28. 4.: Zdenč, Blondi, Blaž, Bremza in Igor v dolino Llaca, kjer se povzpnejo

4430 metrov visoko. Ostali kolesarijo v okolici Huaraza do višine 4200 metrov.

29. 4.: Vsi odrinejo v dolini Ishinca in postavijo bazo na višini 4200 metrov.

30. 4.: Vsi razen Blondija opravijo vzpon na 5420 metrov visok Urus. Grega, Miha in Matej se še isti dan povzpnejo pod Z steno Tocclaraja. Blaž se slabo počuti (glavobol, zamegljen vid, otečenost v predelu oči, zožene zenice), zato ga Igor in Zdenč pospremita v Huaraz.

1. 5.: Blaž, Zdenč in Igor so v Huarazu, ostali v hribih. Popoldne so gore zavite v oblake, pogosto dežuje. Grega, Miha in Matej ponovijo Direktno smer v zahodni steni Tocclaraja (D+, 800 m). Zaradi slabih razmer nameravani sestop po »normalki« opustijo in se spustijo kar po smeri vzpona. Domen, Tavbi, Jani in Bremza se povzpnejo pod zahodno steno Tocclaraja.

2. 5.: Domen, Tavbi, Jani in Bremza zaradi slabega vremena sestopijo. Zvečer so vsi v Huarazu, kjer ostanejo še naslednji dan.

4. 5.: Zdenč, Blaž, Blondi in Igor se v dolini Quilcayhuanca povzpnejo v skrajni desni del (22 km) in 4270 metrov visoko postavijo bazni tabor. Ko postavijo šotore, se vsuje sodra in dež. Ostali so v Huarazu.

5. 5.: Zdenč in Blondi opravita vzpon na srednji vrh Maparaja (5180 m). Zvečer se vsi štirje vrnejo v Huaraz k ostalim članom odprave.

6. 5.: Grega, Miha in Matej gredo v dolino Santa Cruz pod južno steno Taulliraja. Spremlja jih Jani. Bremza, Tavbi in Domen odidejo v dolino Llanganuco. Ostali štirje ostanejo v Huarazu.

7. 5.: Tavbi, Bremza in Domen se povzpnejo na Pisco (5752 m), Grega, Miha, Matej in Jani pod Taullirajem postavijo bazni tabor, ostali štirje v Huarazu.

8. 5.: Grega, Miha in Matej čakajo pod Taullirajem na boljše vreme, Domen, Tavbi in Bremza v baznem taboru v dolini Llanganuco, ostali štirje po nasvetu Gregana še vedno v Huarazu.

9. 5.: Domen, Tavbi in Bremza se vrnejo v Huaraz, ostalo nespremenjeno.

10. 5.: Blaž, Blondi, Zdenč in Igor v dolino Llanganuco. Blaž in Blondi do koče pod Piscom, Zdenč in Igor v morenski tabor pod Yanapaccho.

11. 5.: Blondi in Blaž do morenskega tabora pod Piscom. Zdenč in Igor opravita prvenstveni vzpon v Z steni Yanapacche (Črnjanska smer: D+, 580 m). Bremza, Domen in Tavbi zapustijo Huaraz.

12. 5.: Blondi in Blaž sta ob 6. zjutraj na Piscu. Zvečer se vsi štirje vrnejo v Huaraz.

13. 5.: V Huaraz se po osmih dnevih vrnejo še Grega, Miha, Matej in Jani. Preplezali so približno 1/3 smeri. Več jim zaradi slabega vremena ni uspelo.

14. 5.: Huaraz.

15.–16. 5.: Lima.

17. 5.: Odpotujejo iz Lime.

19. 5.: Povratek domov.

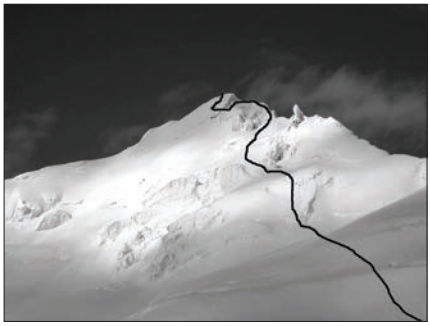

Opravljeni vzponi:

- 30. 4.: 10 članov je opravilo vzpon na Urus (5420 m);

- 1. 5.: Grega Lačen, Matej Flis in Miha Hrastelj so ponovili Direktno smer v Z steni Tocclaraja (6034 m, D+, 800 m);

- 5. 5.: Zdenko Žagar in Zdenko Razbornik sta se povzpela na srednji vrh Maparaja (5180 m);

- 7. 5.: Na Pisco (5752 m) se povzpnejo Grega Golob, Blaž Penec in Domen Petek;

- 12. 5.: Na Pisco se povzpneta tudi Blaž Piko in Zdenko Razbornik;

- 11. 5.: Zdenko Žagar in Igor Radovič v Z steni Yanapacche preplezata novo, objektivno kar nevarno Črnjansko smer (D+, 580 m).

Alpinistična odprava Andi, 2009 – Peru

Člani odprave: Jernej Gračner (vodja), Uroš Gračner, Matej Knez in Sašo Ocvirk

Trajanje: od 14. maja do 25. junija 2009

Opravljeni vzponi in spusti:

- Ishinca (5530 m), *Celjska smer* (D–, 40°–60°, 550 m), PRV, 26. 5. 2009, vsi; Jernej in Uroš sta smer tudi presmučala, ocena S5–;

- Pisco (5752 m), *Mehiška smer* (D, 40°–80°, 350 m), 1. 6. 2009, vsi;

- Vallunaraju (5686 m), 6. 6. 2009, Uroš Gračner, Matej Knez in Gerard Krebs, pristop na vrh, s katerega Uroš tudi smuča, ocena S4+;

- Rima Rima (5203 m), 6. 6. 2009, pristop na vrh, Sašo Ocvirk;

- Alpamayo (5947 m), *Francoska smer* (D+, 55°–80°, 500 m), 15. 6. 2009, Uroš Gračner, Matej Knez in Sašo Ocvirk;

- Antacocha, *Direktna smer* (6b, 200 m), 20. 6. 2009, Uroš in Jernej Gračner, Matej Knez.

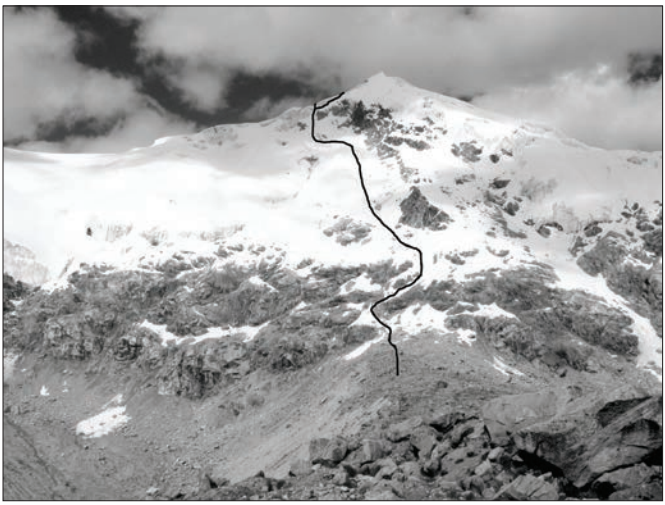

AZIJA

Bhagirathi, 2009

Člani odprave: Marko Prezelj (vodja odprave), Rok Blagus in Luka Lindič

Trajanje: od 30. avgusta do 8. oktobra 2009

30. 8.–4. 9.: Potovanje do baze na Nandanvanu (~ 4350 m). Po tednu dni slabega vremena se je zjasnilo. Marko, Rok in Luka začnejo s pripravami na plezanje. Zaradi velike količine novo zapadlega snega morajo prilagoditi cilje.

15. 9.: Bhagirathi 4 (~ 6200 m), Z stena v levem delu, višina smeri 1000 metrov, kombinirana smer – prva polovica sneg in led, v sredini led in skala, zgoraj pa sneg in skala na dolgem in ostrem grebenu, splošna ocena D+ (vreme dopoldan jasno, popoldan sneženje, v zgornji polovici smeri veliko nepredelanega snega). Sestop prek smeri vzpona (4-krat spust z dvojno vrvjo v osrednjem delu). Za celotno turo so potrebovali 13 ur.

21.–22. 9.: Bhagirathi 3 (6454 m), Z stena, višina smeri 1300 metrov, kombinirana smer – začetek desno od Nemške, nadaljevanje med Škotsko in Češko, v zgornjem delu pa v območju Škotske smeri; splošna ocena smeri ED (6b, M5, WI5, 2-krat spust z vrvjo). Vreme je bilo pretežno jasno, v spodnjem delu je bil nepredelan sneg na strmih in nerazčlenjenih skalah, v srednjem delu predelan trd sneg in led ter skale, prek katerih je popoldne tekla voda, dopoldne je bil pa požled, v zgornjem delu je bilo veliko nepredelanega snega. Sestop na vzhodno stran gore – najprej pet spustov in bivak, nato pa še dva spusta in sestop prek skorjastih pobočij okrog gore nazaj v bazo.

29. 9.–1. 10.: Bhagirathi 2 (6512 m), JZ stena in Z greben, višina smeri 1300 metrov, kombinirana smer, splošna ocena smeri ED+/ABO (6b+, M8, WI6+, 5 m v tegu vrvi v zgornjem delu, ostalo prosto na pogled). Vreme je bilo pretežno jasno, v spodnji polovici smeri skalno in kombinirano plezanje v navpični steni (~ 800 m), nad drugim bivakom pretežno nepredelan sneg in led. Sestop na vzhodno stran gore prek skorjastih pobočij okrog gore nazaj v bazo.

8. 10.: Povratek domov.

Celotna odprava je bila zelo uspešna po človeški in plezalski plati. Fantje so v alpskem slogu preplezali tri smeri na tri vrhove in se vrnili domov kot prijatelji.

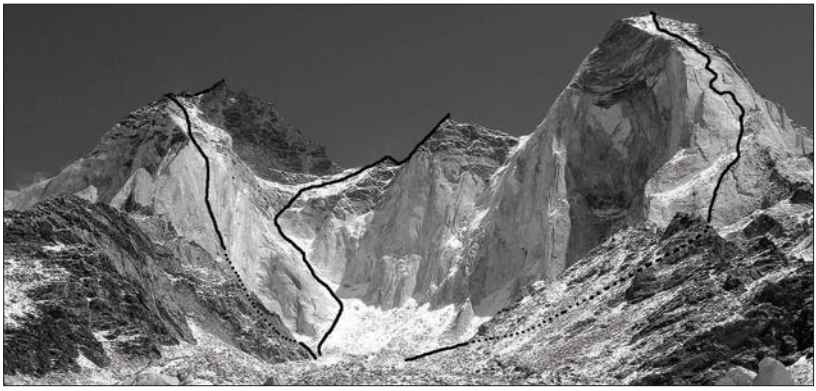

Everest, 2009

Udeleženci: iz Slovenije Tomaž Jakofčič, ki je vodil za angleško agencijo Jagged Globe

Trajanje: od 27. marca do 31. maja 2009

Tomaž je v komercialni odpravi kot gorski vodnik s tremi klienti in šerpo Tashijem 19. maja dosegel vrh Mount Everesta z južne strani. Vrh so dosegli ob uporabi dodatnega kisika.

Everest, 2009 – Extreme Summit Team

Udeleženci: 18 članov različnih narodnosti, vodja Dragan Jaćimović (Srbija); iz Slovenije Simona Pogač

Trajanje: od 7. aprila do 6. junija 2009

Cilj odprave je bil vzpon na vrh Mount Everesta (8848 m) s tibetanske strani. Splet okoliščin je bil tak, da višje od 7500 m člani niso prišli.

Garhwal, 2009

Člani odprave: Andrej Grmovšek, Marko Lukić in Silvo Karo

Trajanje: od 21. avgusta do 4. oktobra 2009

Cilj odprave je bila zloglasna in še nepreplezana stena z imenom Meru Sharks Fin (Merujeva plavut morskega psa). V njej je poskušalo že več kot 20 plezalnih odprav, med njimi mnoge izkušene naveze. Alpinisti so želeli steno preplezati hitro, v lahkem alpskem stilu.

Po prihodu v bazni tabor v Tapobanu so v nestanovitnem vremenu postavili ABC in se aklimatizirali na pobočjih Shivlinga, ob tem pa si ogledovali steno Meruja. Drugi aklimatizacijski pohod je ustavilo močno sneženje, ki je trajalo skoraj teden dni. V ABC in višje je zapadlo več kot 1,5 m svežega snega, ki je popolnoma uničil ABC šotor. Potem se je vreme izboljšalo, a ostalo je zelo hladno. Ne glede na to, da je stena ostala odeta v sneg in led ter da so na prvi aklimatizaciji dosegli samo 5600 m, so se fantje odločili za poskus v steni Sharks Fina. Vremenska napoved je bila zadovoljiva, dodatna aklimatizacija na Shivlingu bi bila v globokem snegu preveč nevarna in naporna, pa tudi čas odprave se je počasi iztekal. Dostop do stene je obsegal dva dni gazenja po globokem mehkem snegu, vmes pa še izkopavanje ABC šotora in opreme ter prečkanje nevarnega ledenika pod Meruji.

Zasnežena baza z Bhagirathiji.

foto: Andrej Grmovšek

17. septembra, uro po polnoči, so začeli z vzponom. Načrtovali so, da bodo steno splezali v štirih dneh. Prvo noč naj bi bivakirali v šotoru. V strmem zgornjem delu stene pa so računali na majhne police in sedeče bivake. Na spodnji snežni »flanki« so uspešno sledili žlebovom precej trdega snega in

tako so lahko plezali razmeroma hitro. Po osmih urah napornega snežno-lednega plezanja so zaključili z začetno 700 m flanko in zavili v diagonalno skalno rampo. Skala je bila na mnogih mestih pokrita s snegom in plezanje ter iskanje prehodov je bilo težje, kot so pričakovali. Druga dva v navezi sta, obložena s preštevilno kramo vseh treh, žemarila po »brhkih« 9,1 mm vrveh, pri tem pa sta vrvi zaradi drgnjenja na ostrih skalnih robovih že nevarno »zacveteli«. Fantje so bili vedno bolj utrujeni in ko so zaključili s skalno rampo, se je že temnilo. Pričakovali so, da bodo nad rampo našli primeren prostor za šotor, vendar so na koncu porabili več kot uro samo za to, da so si v sneg, led in skale skopali majhno polico. Po 19 urah plezanja so bili tako utrujeni in nemotivirani, da si niso natočili niti pijače ali skuhali kakšne juhice. Noč je bila hladna in neudobna, Silvo pa je imel še nevarno mrzle noge (in skupil blage ozebline).

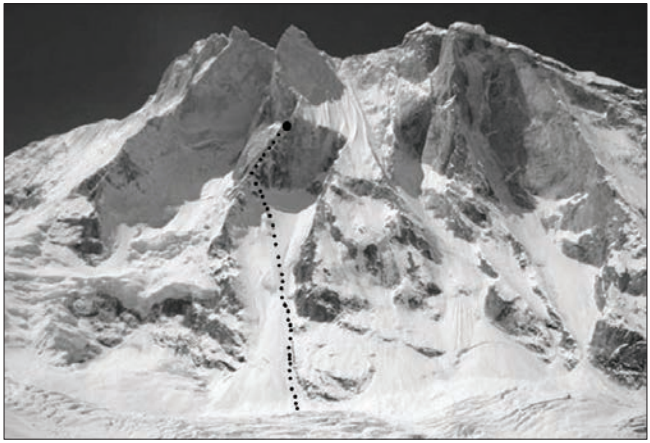

Jutro je prineslo sonce in prav tako preprosto odločitev – gremo dol! Bili so utrujeni, mnogo stvari ni šlo tako, kot so načrtovali, in najtežji del stene ter vzpona je bil šele pred njimi. Plezali so prehitro, preveč so želeli strpati v prvi dan, bili so pretežki, del opreme je bil neprimeren, niso bili dovolj aklimatizirani, pa tudi dovolj motivacije za večdnevno garanje očitno ni bilo. V težkih in kompleksnih stenah, kakršna Meru Sharks Fin zagotovo je, se vse te »začetniške« napake pač seštevajo, a očitno je tako že moralo biti.

Ob koncu sestopa sta trenutna nepazljivost in kanček utrujenosti botrovala še k nezgodi, ki bi se lahko končala tudi z resno nesrečo. Morda pa je bilo to le opozorilo, ki je potrdilo pravilnost njihove odločitve za spust?

Langtang Lirung

Člana odprave: Tomaž Humar in Jagat Limbu (šerpa)

Trajanje: od 1. oktobra do 14. novembra 2009

Tomažev zadnji vzpon se je začel 5. novembra 2009, ko je sam stopil v steno nepalske gore Langtang Lirung (7227 m). Štiri dni kasneje se je, predvidoma ob sestopu z gore, hudo poškodoval. Začela se je reševalna akcija, pri kateri je veliko vlogo odigrala izurjena reševalna ekipa švicarskega Air Zermatta. Žal za Tomaža ni bilo več pomoči. 14. novembra so ga našli mrtvega na 5600 metrih, helikopter ga je odpeljal v bazni tabor.

Manaslu, 2009

Člani odprave: Davo Karničar, Franc Oderlap, Matjaž Šerkezi, Marjan Kovač, Franc Pepevnik, Blaž Navršnik, Irena Mrak, Mojca Švajger in dr. Jurij Gorjanc

Trajanje: september, oktober 2009

Odprava na Manaslu je bila namenjena testiranju opreme za odpravo na K2, predvideno v letu 2010. 1. oktobra se je zgodila nesreča, ki je bila usodna za Franca Oderlapa. V glavo ga je zadel kos ledu, zaradi česar je bil takoj nezavesten. Davo Karničar je s pomočjo satelistkega telefona v bazo poklical nosače, ki so mu pomagali prenesti Franca iz T1 (~5800 m) v bazni tabor (~4800 m). Ves ta čas je bil Franc nezavesten in stanje se je počasi slabšalo. Naslednji dan (2. oktobra) je priletel helikopter, vendar zaradi zelo slabega vremena ni mogel do baze. 3. oktobra se je vreme popravilo, tako da je helikopter navsezgodaj priletel do baze in odpeljal Franca Oderlapa in Dava Karničarja v Katmandu. Žal je Franc v bolnišnici umrl okrog 10. ure (po nepalskem času).

Phari Lapcha, 2009

Člani odprave: Ambrož Bajde, Tine Cuder, Matevž Jerman, Urban Novak in Blaž Ortar

Trajanje: od 8. oktobra do 11. novembra 2009

Kronološki pregled:

8. 10.: Prevoz v München in let v Dubaj.

9. 10.: Let Dubaj–Delhi–Katmandu. Zvečer nastanitev v Thorong peak guest house.

10. 10.: Čakanje karga, ki naj bi prišel ponoči.

11. 10.: Še vedno čakanje karga. Cuder in Ortar na agenciji urejata vse potrebno za odhod v hribe. Kargo naj bi prišel ponoči.

12. 10.: Kargo je dopoldne v Katmanduju, popoldne pakiranje opreme v tovore po 30 kg.

13. 10.: Dopoldne let v Luklo (2840 m), kjer fantje najamejo tri jake za nošnjo tovorov. Prespijo pri lastniku jakov v Čeplungu (2660 m, 30 minut hoje iz Lukle proti Namče Bazarju).

14. 10.: Čeplung–Namče Bazar (3400 m).

15. 10.: Namče Bazar–Dole (4100 m).

16. 10.: Dole–Gokyo (4790 m).

17. 10.: Bajde, Cuder in Novak grejo popoldne na Gokyo Ri (5360 m).

18. 10.: Jerman in Ortar na Gokyo Ri, ostali trije se odpravijo pogledat dostop pod S steno. Urban gre pogledat še dostop pod V steno.

19. 10.: Bajde in Novak gresta popoldne prespat pod V steno.

20. 10.: Bajde in Novak v V steni preplezata novo smer Kje si Luna? (TD+/ skala do 5b, led do 90°, 750 m, 9 ur za smer, 18 za turo). Cuder, Jerman in Ortar poizkusijo v S steni, vendar zaradi slabih razmer obrnejo.

21. 10.: Bajde in Novak se vrneta v Gokyo, ostali trije počivajo.

22. 10.: Cuder, Jerman in Ortar v desnem podaljšku Dawa peaka poizkušajo preplezati novo smer. Obrnejo sto metrov pod grebenom zaradi velike količine nepredelanega snega. Sestopijo v Gokyo. Bajde in Novak počivata.

23. 10.: Novak odide dopoldne na Renjo pass, ostali štirje v Gokyu.

24. 10.: Počivanje in pripravljanje opreme. Zunaj pošteno piha.

25. 10.: Gokyo. Veter še vedno močno piha, drugače je vreme v redu.

26. 10.: Cuder, Jerman in Ortar gredo čez Renjo v Tame. Bajde in Novak pripravita opremo. Veter pojenjuje.

27. 10.: Bajde in Novak poizkusita v S steni – smer Snotty's gully. V smer ne vstopita zaradi Ambroževega slabega počutja. Urban se sam v desnem delu povzpne do višine ok. 5600 metrov, kjer zaradi nepredelanega snega in klože obrne. Pod steno pustita tehnično opremo. Ostali trije odidejo iz Thameja v Namče Bazar.

28. 10.: Novak proti Čo Oju bazi pod J steno. Povzpne se na K 5550 m med 5. in 6. jezerom. Bajde v Gokyu. Cuder, Jerman in Ortar iz Namče Bazarja v Luklo.

29. 10.: Bajde in Novak v Gokyu. Cuder, Jerman in Ortar poletijo v Katmandu.

30. 10.: Bajde in Novak preplezata Snotty's gully (ED+/M5+,Wi5, 1000 m, 6 ur in pol, cela tura 15 ur).

31. 10.: Bajde odide po palice, ki sta jih pustila pod steno, Novak v Gokyu.

1. 11.: Bajde v bazo pod J steno Čo Oja, Novak v Gokyu.

2. 11.: Bajde in Novak iz Gokya v Namče Bazar.

3. 11.: Namče Bazar.

4. 11.: Bajde in Novak iz Namče Bazarja v Luklo.

5. 11.: Bajde in Novak iz Lukle letita v Katmandu, kjer se srečata s Cudrom in Ortarjem. Jerman je v Langtangu.

6. 11.: Jerman pride s trekinga v Langtangu, ostali so v Katmanduju.

7. 11.: Vsi v Katmanduju.

8. 11.: Spakirajo kargo in ga pošljejo v Slovenijo.

9. 11.: Cuder, Jerman in Ortar odletijo proti Delhiju in se 10. novembra vrnejo domov.

10. 11.: Novak odleti proti Delhiju in je naslednji dan doma. Bajde ostane v Katmanduju (gre še malo po Indiji).

KJE SI LUNA?

AFRIKA

Maroko, 2009

Člani odprave: Andrej in Tanja Grmovšek, Luka Krajnc, Alenka Lukić, Milena in Miha Praprotnik

Trajanje: od 24. aprila do 25. maja 2009 (Andrej in Tanja); ostali do 14. maja 2009

Izbor najlepših smeri, ki so jih preplezali Alenka, Tanja, Andrej in Luka:

- Tagoujimt N'Tsoiant, Kozmična streha (7b, 350 m + 400 m), 29. 4. 2009, prvenstvena, NP oz. flash, Luka Krajnc in Andrej Grmovšek;

- Timrazine, Canyon Apache (6c+, 355 m), 30. 4. 2009, Alenka Lukić in Tanja Grmovšek, Tanja NP;

- Taoujdad, Les rivieres pourpres (7b+, 545 m), 1. 5. 2009, Luka Krajnc in Andrej Grmovšek, NP oz. flash;

- Taoujdad, Au nom de la Reforma (6c, 340 m), 3. 5. 2009, Alenka Lukić in Tanja Grmovšek, Tanja NP;

- Tadrarate, L' axe du Mal (7c, 500 m), 4. 5. 2009, Luka Krajnc in Andrej Grmovšek, prosto;

- Tagoujimt N'Tsoiant, Fantasia (7c, 450 m), 7. 5. 2009, Luka Krajnc in Andrej Grmovšek, Andrej prosto;

- Ojdad, Baraka (7b, 680 m), 9. 5. 2009, Tanja in Andrej Grmovšek, Andrej prosto.

KOZMIČNA STREHA

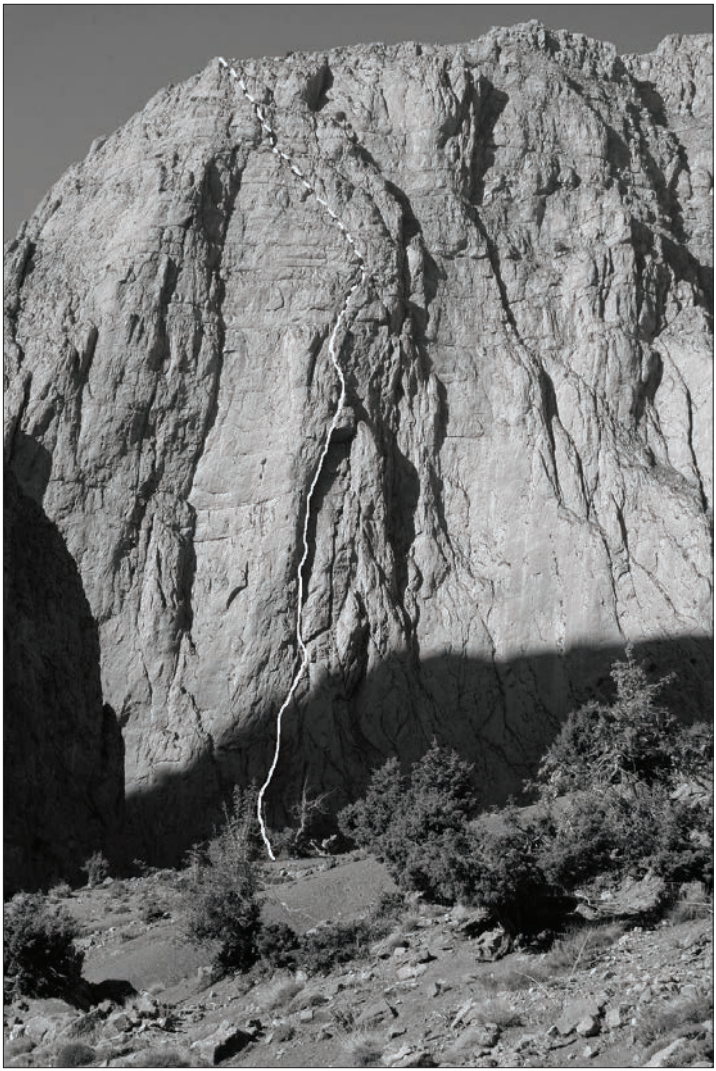

Maroko, 2009

Člani odprave: Vanja Nastran, Maja Gregorič, Stanka Vidmar, Mitja Glešič, Tomaž Cingerle, Mitja Mikuž, Jernej Arčon in Dejan Koren

Trajanje: od 30. septembra do 21. oktobra 2009

Šest članov novogoriškega AO (Jernej, Tomaž, Maja, Vanja, Mitja Glešič in Mitja Mikuž) in naveza vipavskega AO (Stanka in Dejan) se je mudilo v Taghii v maroškem Visokem Atlasu. Preplezali so kar nekaj tamkajšnjih klasik. Smeri so menda mnogo boljše, kot je videti od spodaj, skala je fenomenalna, čeprav ponekod zelo ostra. Nad obiskom Todre, kjer so dva dni plezali v sicer lepem kanjonu, pa so bili zaradi civiliziranosti (komercialno-turističnega kaosa) nekoliko razočarani.

Preplezane smeri:

- Timrazine, Paroi des Sources: Belle et Berbere (6b+; vsi udeleženci); Zebda (7b+, 300 m; Koren in Arčon 6c, A0); La reve de Aisha (6a+, 255 m; Cingerle, Gregorič, Gleščič, Nastran, NP);

- Oujdad: Baraka (7b, 680 m; Koren NP, Vidmar 6b, A0, Arčon in Mikuž 6c, A0); Tout pour le club (7c, 270 m; Koren RP, Vidmar 6b, A0); Danse avec les mules (6c, 450 m; Arčon NP, Mikuž, Gleščič in Nastran 6b, A0);

- Taoujdad: Au nom de la reforme (6c, 300 m; Koren, Cingerle in Arčon NP, Vidmar 2 x A0, Gleščič in Mikuž RP, Gregorič 1 x A0); Pilar NO (VI+, 650 m; Cingerle NP, Gleščič RP, Nastran in Gregorič V, A0);

- Akka n'Tazarte: Saha (6c, 300 m; Arčon, Mikuž, Gregorič, Cingerle, vsi NP);

- Pared de la Cascada: Haben oder sean (6b, 250 m; Arčon, Mikuž, oba NP); Elf minuten (VII–, 250 m; Cingerle NP, Gleščič, Gregorič in Nastran A0);

- Timrazine: Canyon Apache (6c+, 355 m; Cingerle in Arčon NP, Gregorič, Gleščič, Nastran in Mikuž 6b, A0).

Uganda, Rwenzori

Člani odprave: Damijan Ambrožič - Kuki, Grega Ambrožič, Milan Potočnik, Janež Žalig - Žaži, Franc Pušnik - Fižola, Boris Santner in Andrej Zorman - Andy

Trajanje: november, december 2009

Glavni namen dvotedenskega potepanja po tej eksotični državi je bil splezati na tretji najvišji vrh Afrike, Rwenzori (5106 m), kar je vsem sedmim članom tudi uspelo. Razmere na hribu so jih precej presenetile. Posledica obilnih padavin so bila zamočvirjena tla (močvirja so bila tudi na pobočjih z naklonom do 45 stopinj), ki so podaljšala razdalje, zato so člani odprave za pristop na vrh in sestop potrebovali sedem dni. Mokroto so pričakovali, nihče pa si ni mislil, da bodo do 4500 m višine hodili v gumijastih škornjih, ki na trenutke niti niso bili dovolj visoki. Tristo metrov višje se je pričel ledenik, nekaj metrov pod vrhom pa je bilo potrebno preplezati še kratek skalni skok, ki je sicer delno opremljen z lestvijo.

Obisk Ugande so planirali tako, da jim je po opravljenem vzponu ostalo še nekaj dni za ogled nacionalnih parkov. Največja znamenitost je bil obisk gorskih goril v njihovem naravnem okolju v pragozdu. Približati se jim je dovoljeno na 6 metrov, vendar velike in mogočne opice to pravilo pogosto kršijo.

Sneg v Afriki.

vir: www.akravne.si

Izbor najuspešnejših alpinistov 2009

Najuspešnejši alpinist: Luka Lindič (AO Celje - Matica)

Datum rojstva: 16. 5. 1988; alpinist od leta 2007

Luka Lindič pleza vsega skupaj 6 let. Prvih nekaj let je potrpežljivo zbiral kilometre v gorah v klasičnih smereh Kamniško-Savinjskih in Julijskih Alp. Leta 2008 je bil proglašen za najperspektivnejšega alpinista. Je alpinist, za katerega se zdi, da stvari tečejo same od sebe in predvsem nevsiljivo in brez velikega trušča. Pozimi je nadaljeval s težkimi kombiniranimi smermi. Nekaj načrtov se pozimi ni izšlo. Zato pa je že zgodaj spomladi navdušil s težkimi prostimi ponovitvami s klasičnim varovanjem v Paklenici, nadaljeval doma, v Dolomitih in Alpah. Vrhunec je dosegel na odpravi v Indijo, kjer so v Garwalu s soplezalci preplezali tri nove zahtevne smeri na Bhagirathije 2, 3 in 4. Zaradi umirjenega pristopa in velike zrelosti z gotovostjo stopa največjim dosežkom naproti.

- Bhagirathi 2 (6512 m): (ED+/ABO, 6b+, M8, WI6+, A0, 1300 m), PRV;

- Bhagirathi 3 (6454 m): (ED, 6b, M5, WI5, 1300 m), PRV;

- Bhagirathi 4 (~6200 m): (D+, 1000 m), PRV;

- Paklenica: Življenje (VIII, 250 m), 1.PP;

- Paklenica: Tango vertikal (VIII, 250 m), 1.PP;

- Travnik: Via Montura (VIII, 450 m) PRV;

- Paklenica: Mjesečina (7c+, 350 m);

- Punta Brendler: Nero su Bianco (7b, 950 m) 1.P.

Najuspešnejša alpinistka: Maja Lobnik (AO TAM)

Datum rojstva: 9. 7. 1979; alpinistka od leta 2009

Čeprav uradno alpinistka šele eno leto, Maja aktivno pleza že vsaj 5 let. Pravzaprav jo mirno lahko proglasimo tudi za najbolj aktivno alpinistko, saj redno niza preko sto vzponov na leto. Večkrat opravi zanimive povezovalne ture, predvsem uspe v zaporednih dnevih povezati tudi najdaljše ture. V zadnjem letu je uspela dvigniti nivo prostega plezanja, tako da sedaj obvladuje spodnjo osmo stopnjo v gorah. Je tudi odlična smučarka. V letu 2009 ji je uspelo nekaj dobrih spustov; izpostaviti moramo vsaj Marinellijev ozebnik v Monte Rosi in Pallavicinijev ozebnik v Grosglocknerju.

- Monte Rossa: Marinellijev ozebnik (V,S5, 2500 m);

- Visoke Ture, Grossglockner, Pallavicini (S5, V, 700 m);

- Mali Koritniški Mangrt: K2 Special - Mali močvirski duh (VI+/VII–, VI+, 800 m);

- Dolomiti: Marmolada: Via Gogna (VII/VII+, VI, 1150 m), v vodstvu;

- Dolomiti: Civetta: Philipp-Flamm (VII+/VI, 1180 m);

- Dolomiti, Zahodna Cina, S stena, Cassin-Ratti (–VIII/VIII, VI+, 550 m).

Najperspektivnejši alpinist: Luka Krajnc (AO Celje - Matica)

Datum rojstva: 12. 9. 1986; alpinist od leta 2007

Luka Kranjc se z alpinizmom ukvarja 6 let. Za razliko od klubskega kolega je po športnoplezalnih začetkih ostal v tekmovalnih vodah in se dolgo poskušal na tekmah svetovnega pokala v lednem plezanju, ob tem pa pridno treniral in plezal tudi večraztežajev dolge športne smeri. Vsa leta treninga so se mu zares prvič seštela šele letos in lahko govorimo, da je Luka eksplodiral v vrhunskega alpinista za najtežje skalne smeri. Serija njegovih vzponov je neverjetna: pet smeri z oceno 8a in več – od tega dve opremljeni s svedrovci, tri pa s klasičnim varovanjem, tri večraztežajne kombinirane smeri z oceno M9 in Drujev Severni ozebnik ter veliko število smeri z ocenami do 7c v Paklenici, Dolomitih in Maroku. Če k vzponom prištejmo še poči (do 5.12d) iz mini odprave v ZDA, postane jasno, da se Luka razvija v enega najbolj kompletnih skalnih plezalcev.

- Šite: Smer norcev (8a, 350 m);

- Dolomiti: Piz Ciavazes: Via Italia 61 (8a (7c+), 470 m);

- Dolomiti: Torre Trieste: Donnafugata (8a, 750 m);

- Dolomiti: Zahodna Cina: Akut (8a (7c), 500 m);

- Dolomiti: Velika Cina: Camillotto Pellesier (8b (8a), 500 m);

- Dru: N coluir direct (VI, AI6+, M8, 700 m);

- Yosemite: Middle cathedral rock: Border country (5.12b, 450 m);

- Yosemite: Nos in Reg. NW face v enem dnevu;

- druge težke proste ponovitve v ZDA in drugje.

Nagrade za posebne dosežke:

Rok Blagus (AO Ljubljana - Matica)

Ob solidnem športnoplezalnem nivoju vedno opravi kakšno dobro prosto ponovitev v gorah; v letu 2009 se je po poškodbi dokončno vrnil tudi na odpravarsko področje in skupaj s soplezalcema preplezal tri nove smeri v Bhagirathijih.

- Bhagirathi 2 (6512 m): (ED+/ABO, 6b+, M8, WI6+, A0, 1300 m), PRV;

- Bhagirathi 3 (6454 m): (ED, 6b, M5, WI5, 1300 m), PRV;

- Bhagirathi 4 (~6200 m): (D+, 1000 m), PRV;

- Dolomiti: Zahodna Cina: Akut (8a, 500 m);

- Triglav: Obraz Sfinge + Jugov steber (XI+, V, 1000 m);

- Cima Scotoni: Scotonata galactica (7b+, 450 m), NP.

Andrej Grmovšek (AO Kozjak)

Andrej že dolga leta niza odlične proste ponovitve v gorah, tokrat je poleg znanih Dolomitov plezal tudi v Maroku. Tej beri je dodal tudi najtežjo večraztežajno smer Iluminati, z oceno M11. S soplezalcem Lukićem je postavil nov mejnik slovenskega alpinizma, prosto in na pogled preplezano smer No siesta (M8) v Grandess Jorasses.

- Alpe: Grandess Jorasses: No siesta (VI+, M8, AI5 1100 m), 2.PP, NP;

- Langentall: Iluminati (M11, WI6+, 170 m);

- Torre Trieste, Donnafugata (8a, 700 m);

- Tagojimt N'Tsouiant, Kozmična streha (–IX, 700 m);

- Trident du Tacul, Les intouchables (IX+, 450 m).

Marko Lukič (AO Kozjak)

Marko nas že dolga leta razvaja z odličnimi prostimi ponovitvami v gorah. Leta 2009 je v navezi z Grmovškom uspel v smereh Iluminati (M11) v Langentallu in No Siesta (M8) v Grandess Jorasses. Ob vsem tem uspe razdajati svoj zdrav pogled na alpinizem.

- Alpe: Grandess Jorasses: No siesta (VI+, M8, AI5 1100 m), 2.PP, NP;

- Langentall: Iluminati (M11, WI6+, 170 m).

Marko Prezelj (AO Kamnik)

Kjer je Mark, uspeh ne more izostati. In gotovo je tudi v Indiji poskrbel, da so stvari tekle kot namazane, čeprav je imel v dveh mladcih zanesljiva soplezalca. Tri nove smeri v Bhagirathijih so zelo lep dosežek.

- Bhagirathi 2 (6512 m): (ED+/ABO, 6b+, M8, WI6+, A0, 1300 m), PRV;

- Bhagirathi 3 (6454 m): (ED, 6b, M5, WI5, 1300 m), PRV;

- Bhagirathi 4 (~6200 m): (D+, 1000 m), PRV;

- Norveška, Lofoti: štiri prvenstvene smeri.

Anastasija Šisernik (AO Ljubljana - Matica)

Nasty si je nagrado prislužila z dvema odličnima vzponoma na Aljaski ter 1. mestom med ženskami na tekmi BigWall Speed Climbing v Paklenici.

- Alaska: The Stump: Goldfinger (IV/ 5.11a, 600 m);

- Eye Tooth: Dream in the spirit of Mugs (V/ 5.10c, 1000 m);

- Dolomiti: Cima Piccola: Perlen vor die Saue (9–, 8–/8 obv. 310 m);

- Maltatal: Supermax (5–, 270 m);

- Squamish - The »Squaw«: Birds of Prey + The Great Game (5.10b +5.10d, 6R);

- Paklenica: BigWall Speed Climbing: 1. mesto med ženskami.

Monika Kambič (AO Kamnik)

- Nagrado dobi za odlična vzpona na Aljaski.

- Alaska: The Stump: Goldfinger (IV/ 5.11a, 600 m);

- Eye Tooth: Dream in the spirit of Mugs (V/ 5.10c, 1000 m);

- Mali Koritniški Mangart: Cozzolino, Leva izstopna var. (–VII/VI–V, 800 m);

- Velika Cina: Comici Dimai (VII/VI, 500 m).

Nagrajene alpinistke in alpinisti.

foto: Matjaž Šerkezi

Nagradi za perspektivne dosežke:

Urban Novak (AO Kamnik)

Nagrado prejme za odlična vzpona v Himalaji.

- Nepal, Khumbu: Pharilapcha, Snotty gully (ED+/M5+, Wi5, 1000 m);

- Nepal, Khumbu, Pharilapcha, V stena, Kje si luna? (TD+/do 5b, do 90°), PRV;

- Dolomiti: Zahodna Cina: Raz kortinških veveric (VIII–/VIII, 500 m);

- Dolomiti: Torre Trieste: Carlesio Sandri (–VIII, 750 m);

- Alpe: Aig. Sans Nom: Direktna smer v S steni (V, 5+, 5b, 1000 m).

Maja Apat (AO Slovenj Gradec)

Nagrado dobi za odlična vzpona na Aljaski ter za 1. mesto med ženskami na tekmi BigWall Speed Climbing v Paklenici.

- Alaska: The Stump: Goldfinger (IV/ 5.11a, 600 m);

- Eye Tooth: Dream in the spirit of Mugs (V/ 5.10c, 1000 m);

- Squamish, - The »Squaw«: Birds of Prey + The Great Game (5.10b +5.10d, 6R);

- Paklenica: BigWall Speed Climbing: 1. mesto med ženskami.

V SPOMIN

Filip Bence

(22. 5. 1950–3. 4. 2009)

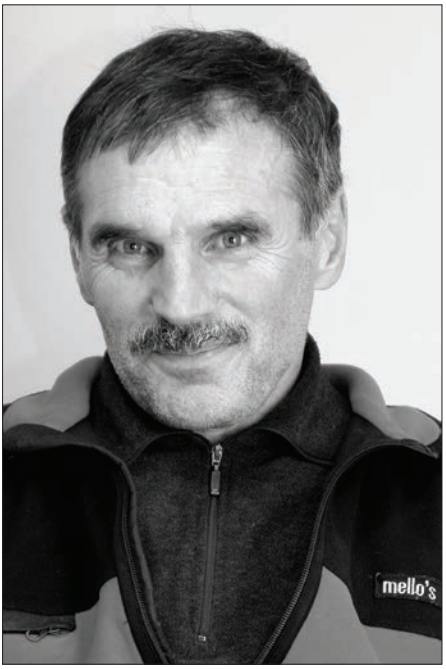

foto: Vili Vogelnik

Filip je bil velik gornik in poseben človek, alpinistična legenda z več presežniki: eden najboljših slovenskih solo plezalcev, med najmočnejšimi in najvztrajnejšimi alpinisti svoje generacije, Slovenec z verjetno največjim številom alpinističnih vzponov, dolgoletni gorski reševalec, neutruden hribovski poet ...

Tistega nesrečnega dne sem ga že hotel poklicati po telefonu in povprašati o razmerah na Storžiču, kamor sem bil namenjen v prihodnjih dneh. Mogoče bi šla celo skupaj, na najino domačo goro, v kateri imava na stotine vzponov v vseh letnih časih in razmerah, v steno, za katero sva bila prepričana, da

jo poznava najbolje od vseh. A je prej zazvonil pozivnik, sporočilo je bilo nujno in zlovešče, moral sem pustiti delo v ambulanti in s helikopterjem smo poleteli v gore kot že mnogokrat, tokrat proti Storžiču, podobno kot pred tremi leti, ko se je izkazalo, da gremo po ostanke našega pripravnika Janeza. Tudi tokrat nismo vedeli, kdo je in ali je še živ. Slutnje zadnjih dni so se krepile in kmalu po tem, ko sva z Robijem skočila iz helikopterja, tudi potrdile. Turkizno modri čevlji, vetrovka Gorske reševalne službe... Filip. Osuplost, udarec, presenečenje, ki to pravzaprav ni moglo biti. Res je bilo malo verjetno, da bi poleg njega ali mene še kdo v takih razmerah plezal v Storžiču. Njegovi angeli varuhi, prekaljeni, mogoče tudi izčrpani v desetletjih zahtevnih, nevarnih vzponov in sestopov, so danes zatajili. Ali pa je preprosto prišel čas za druge, drugačne višave in globine...

Filipu življenje ni prizanašalo, prizanašal si ni niti sam. Otroštvo nas zaznamuje bolj, kot si včasih želimo ali upamo priznati, v dobrem in slabem. V marsičem opredeljuje našo življenjsko pot, pomanjkljivosti in kakovosti, šibkosti in moči. Trda zgodnje otroška pastirska šola na pobočjih Košute je Filipa zaznamovala na različne načine, predvsem pa mu je vsadila ljubezen do gora in sposobnost suverenega obvladovanja strmin. Bil je eden tistih srečno nesrečnih ljudi, ki so predvsem v gorah odkrivali in našli iluzijo ali resničnost svojega smisla, potrditev in izpolnitev, zatočišče in svetišče. Bil je eden redkih, ki je vse to izgradil tudi v alpinistično vrhunstvo, saj je bil v svojih najboljših časih med našimi najsposobnejšimi alpinisti. Verjetno se mu večina življenjskih želja izven alpinizma ni uresničila, kar ga je še trdneje priklenilo na gore, v svet, kjer je bil doma, kjer je bil sposobnejši in vztrajnejši, bolj predan od večine drugih. Tisoči vzponov, desetine mrzlih bivakov, neštete ure v stenah in težka bremena na ramenih, pogosto ne meneč se za vreme, mraz, nevarnosti ...

Osupljiva je bera njegovih solo vzponov; imel je redek, nenavaden dar, da je sam plezal celo bolje kot v navezi. Kljub udeležbi na več odpravah v Himalajo mu je bilo samo enkrat dano stopiti na vrh osemtisočaka – leta 1989 na Šiša Pangmo. A njegov himalajski prispevek k slovenskemu alpinizmu je bil mnogo večji, kot bi lahko sodili na podlagi tega dejstva: garanje v južni steni Lotseja, preizkušnje na Gašerbrumu 1, K2, Kangčendzengi, Anapurni in drugih najvišjih gorah sveta ... Bil je tudi mentor več generacijam tržiških alpinistov. Njegovo temeljno alpinističnovzgojno sporočilo je bilo preprosto: alpinistično mojstrstvo in uspehe lahko dosežeš predvsem ali samo z garanjem, odrekanjem in s predanostjo gorništvu. Za marsikoga je bila ta šola pretrda, nekateri pa smo jo znali ceniti, poosebiti in nadgraditi.

Kljub bremenu let – čez mesec in pol bi jih dopolnil 59 – in kljub težki, kronični bolezni, ki je marsikoga z enako diagnozo prikovala v dolino ali celo na invalidski voziček, naju pa je skozi medicino še dodatno povezala, je z neizmerno voljo, vztrajnostjo in predanostjo nadaljeval svoje gorniško življenje. Še vedno nas je znal presenetiti s številom, včasih pa tudi s težavnostjo tur, ki se jih je kljub zdravstvenim težavam loteval.

Bil je samosvoj, zahteven, kritičen, iskren in brez dlake na jeziku, kar niso vedno priljubljene lastnosti, a njegova prijateljstva so bila pristna in njegova pesniška duša je pustila številne preproste, a tople in globoko občutene sledi zlasti v vpisnih knjigah na bivaku v Storžiču, pa tudi po mnogih gorskih vrhovih.

Seveda je bil Filip mnogo let tudi gorski reševalec, inštruktor, letalec. Mnogim, ki so na lastni koži spoznali temno plat gora, smo skupaj uspešno pomagali. Včasih smo bili žal prepozni ali pa je bilo brezupno od vsega začetka. Žal je bilo tako tudi tistega dne, le da je bil tokrat Filip na tisti drugi, temni strani, brez povratka, brez možnosti, da bi mu naše hitro posredovanje s helikopterjem lahko še rešilo življenje.

Njegove najdražje gore so bile tri. Osemtisočak Lotse, v katerega južni steni smo pod vodstvom Aleša Kunaverja leta 1981 doživeli in preživeli eno od največjih slovenskih himalajskih pustolovščin. Mangart, v katerega ostenjih je preplezal in prehodil več kot kdorkoli drug, in seveda Storžič, gora njegovih začetkov, njegov drugi, morda celo prvi dom, žal tudi gora njegovega konca. Če se je že moralo zgoditi, se je vsaj v Storžiču.

Tisti, ki zaživimo tudi v spominih, ki se znamo srečevati tudi drugje, verjamemo, da bomo Ta črnega še srečevali, nasmejanega, prepotenega, z žarečimi, v gorske lepote zagledanimi očmi – v strminah domačega Storžiča, v grapah in ledenih trakovih Begunjščice, v prepadnem amfiteatru ostenj nad Belopeškimi jezeri; kjerkoli, kjer so se prepletle naše alpinistične in druge poti, kjer so se stkala tiha, žlahtna prijateljstva.

Iztok Tomazin

Tomaž Humar

(18. 2. 1969–10. 11. 2009)

vir: www.humar.com

Tomaž je alpinistično kariero je začel leta 1987, ko se je vpisal v AŠ pod vodstvom Franceta Malešiča in Borisa Štuparja. Leta 1990 je opravil alpinistični izpit in sprejem med kamniške alpiniste. Opravil je tudi izpit za AI in enkrat vodil plezalno, enkrat alpinistično šolo, pri drugih pa je sodeloval. V letih 1996, 1997 je bil načelnik AO Kamnik in spet vzpostavil odlične odnose z matičnim PD. Leta 1991 se je pridružil postaji GRS Kamnik in 1993 postal tudi gorski reševalec. Če so mu okoliščine in čas dopuščale, se je vedno odzval klicu na pomoč, doma ali na tujem. Že kot tečajnik, posebej pa še kot pripravnik, je pokazal velik talent za plezanje, tako da ga je bilo potrebno občasno malo obrzdati. Kot alpinist je v polni meri uveljavil svoje sposobnosti, svoje poglede in nazore in opozoril nase najprej z odličnimi solo vzponi in prvenstvenimi vzponi. Opustil je redno zaposlitev, da se je lahko popolnoma posvetil temu, v čemer je videl smisel svojega življenja, svoje poslanstvo, in se postopoma razvil v enega najboljših alpinistov na svetu, ki je utiral nove smeri v alpinizmu po svojem motu – »ni nemogočih poti«. Po uspešnih vzponih v stenah domačih hribov, slovenskih in evropskih, se je leta 1994 odpravil na Ganeš z legendarnim Šraufom, ki mu je bil nato še dolga leta svetal vzor. Sledila je Anapurna,

leta 1996 pa Ama Dablam, ki je njemu in Vanji Furlanu, kot drugi slovenski navezi, prinesel prestižno priznanje »zlati cepin«. Jeseni je prišel na vrsto še Bobaje, naslednje leto pa Pumori, Lobuče in tragični Nupce, kjer je izgubil prijatelja Johana. Zato se je odločil, da bo plezal predvsem sam. To je uresničil najprej v granitu El Capitana, nato leta 1999 še v Daulagiriju. Njegov solo vzpon v južni steni je skoraj ves čas neposredno spremljala cela Slovenija, pa tudi ostali, predvsem alpinistični svet. To je bilo dejanje, ki je pomenilo nekaj povsem novega, neponovljivega v zgodovini alpinizma. Ne samo zaradi vzpona samega in nevarnosti, ampak predvsem zaradi neposrednega »prenosa« preko interneta. Alpinistični vzpon je iz nečesa odmaknjenega, iz nečesa, kar je oddaljeno, kar se spoznava samo za nazaj, prenesel v trenutno dogajanje, kot kakršen koli drug športni dogodek. Na ta način ga je nekako demistificiral, razgalil. Po nesreči doma, ko so mu prerokovali prisilno upokojitev, je bilo potrebno kar nekaj časa, da so vztrajnost, trma, trdo garanje in odrekanje »Gozdnega Joža«, kakor se je v šali sam imenoval, spet pripeljali na vrh Šiše Pangme. Nato je prišla Aconcagua, kamor je s seboj vzel mladega Aleša. V okviru priprav na Nanga Parbat je skupaj z Koželjem in Oprešnikom priplezal na Čolatse. Po uspešnem spektakularnem reševanju iz stene Nange Parbata so sledili Mera, Baruntse in južna stena Anapurne, letos pa še Lantang Lirung – prelep vrh s hermelinskim plaščem, kot ga imenuje Škarja, ki pa je postal usoden. Tomaž je bil izjemen človek, izjemna osebnost, nekaj posebnega, človek, ki je utiral nove poti.

Planinsko društvo Kamnik

Franc Oderlap

(3. 12. 1958–3. 10. 2009)

foto: Davo Karničar

Lep, topel jesenski dan. Eden zadnjih, preden se gore pokrijejo z belo obleko in uživajo svoj mir. Takrat sva se spoznala, štirinajst let je od tega. Rumeno terensko vozilo Puh se je ustavilo pred kočo na Ježevem in iz njega so stopili trije reševalci. V mojih očeh so bili tako veliki, tako … Od takrat naprej so se najine poti srečevale in prepletale. Najprej po Raduhi, nato v Visokih Turah, Alpah in v Himalaji.

Nikoli ne bom pozabil najine pustolovščine po reki Dravi, ko sva se lepega dne spomnila, da jo preveslava od avstrijske do hrvaške meje. Franc si je sposodil čoln, Mali naju je spremljal in smo šli.

V Katmanduju leživa na postelji v hotelski sobi. Ti bereš in vsakič, ko te kaj vprašam ali govorim, me izpod očal krivo pogledaš. »Kaj je, Franc, a švoh vidiš?« te vprašam, ti pa s svojo mirnostjo izjaviš: »Eee, moj Šerki, prideš za mano.« In bil sem tiho.

Bosa gaziva do stene Raduhe. Boli naju pri srcu, prsti na nogah so trdi. Vztrajava, ker je dobro za trening. »Šerki, kje si pa to bral?« »Na internetu piše,« je moj odgovor. »Cepec,« in tiho gazi naprej.

Poletje se je prevesilo v jesen. Na lepo, hladno jutro je zazvonil telefon. Glas na drugi strani je povedal, da si v težavah. In nato tri dni negotovosti, klicev, nemoči, jeze, solz ...

Bilo je kot cvetje v jeseni. Kratko, pa vendar lepo, iskreno in pristno. Bogovi so te vzljubili in te vzeli medse. Tja, kjer si bil najraje. Saj veš, tisti najin *Za bogove in izbrance*.

Ob tvojem slovesu je prvi sneg pobelil gore. Prekril jih je mir. Počakaj me, pridem za tabo.

Franc Oderlap, alpinist, gorski reševalec-inštruktor, vodnik lavinskega psa, inštruktor letalskega reševanja, načelnik društva GRS Prevalje, se je rodil 3. decembra 1958 v Mežici in umrl 3. oktobra 2009 pod Manaslujem (Nepal). Spomladi 2008 je skupaj s pripadniki Slovenske vojske, Gorske reševalne službe, Civilne zaščite in gasilci sodeloval pri odstranjevanju posledic letalske nesreče na gori San Pietro na Korziki. Ves čas je bil predan reševalec, ki je v vsaki situaciji našel rešitev in pozitivno vplival na sotovariše s svojo umirjenostjo in optimizmom.

Matjaž Šerkezi

Milenko Arnejšek – Prle

(4. 10. 1948–13. 2. 2009)

Prsti se lahkotno sprehajajo po klaviaturi, telo je vzravnano, pogled je usmerjen vstran, nekam v daljavo, zamišljen, ponosen, strog ...

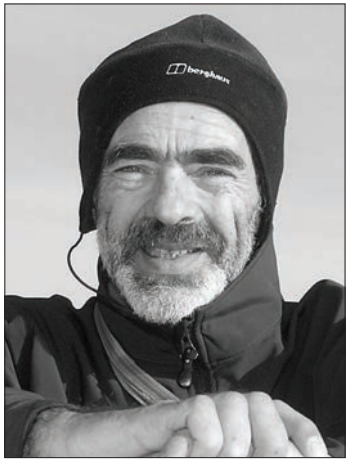

foto: Aleš Strojan

Prleta sem spoznal pred leti na alpinističnem tečaju, na katerem je sodeloval kot alpinistični inštruktor. Od takrat sva se večkrat slišala in redno je bil z nami na tečajih Komisije za alpinizem.

S turnimi smučmi smo peljali skupino tečajnikov od Komne na Krn. Lep, sončen dan in čudovite razmere. Prle je hodil na čelu, občasno izginil in nas počakal na mestu z norim razgledom. Dnevi pozimi niso prav dolgi in vsem se je mudilo naprej. A on, kot da čas stoji, je med prsti spretno zvijal svoj tobak Vannela in nam razlagal, kako se je to leto ravno tukaj prebijal skozi rušje.

Spomnim se, kako je na Kamniškem sedlu tečajniku, ki je bil soliden plezalec, pred vsemi razložil, da ne zna plezati, ker noge postavlja kot raca.

Lepega sončnega dne se oglasi pri meni s kupom papirja. Daj, poglej, kako se ti zdi? Sem napisal vodnik Grebeni slovenskih gora. Vse, kar sem prehodil. Med prebiranjem sem spoznal, kdo je Prle – umetnik, ljubitelj gora, narave, življenja, predvsem pa čudak, takšen, kakršen mora biti alpinist.

Prle, srečno med gorskimi vršaci, kjer kraljuje Stribog. Se srečamo, tam nekje in nekoč, in skupaj bomo zvijali tobak in zarisali belo smučino v nedolžno pokrajino.

Prle je bil alpinist, alpinistični inštruktor in gorski reševalec. Rodil se je 4. oktobra 1948 na Ptuju, umrl je 13. februarja 2009 v Škofji Loki.

Matjaž Šerkezi

Peter Bevk

(1981–2009)

foto: Marko Makuc

Gore so lepe kot pesem, a krute kot smrt, je misel, ki se je ob tej tragediji še enkrat pokazala v svojem najglobljem pomenu.

Kako najti odgovor na vprašanje, zakaj prav ti, Peter?

Kako najti besede utehe za tvoje najbližje, za izgubo sina, brata in fanta?

Kako najti besede utehe za vse nas, ki smo s teboj ubirali alpinistične poti, imeli to možnost, da smo se navezali na isto vrv, skupaj podoživljali vzpone, se veselili razgledov z vrhov in hrepeneli po novih?

Peter, v srcih tvojih plezalnih tovarišev boš vedno ostal zapisan kot dober prijatelj, miren, izredno prijazen fant, ki je v svetu vertikal našel svoj smisel, ki mu gore niso bile samo kup nekoristnega sveta, ampak si tudi v njih našel izpolnitev svojih hrepenenj in želja, v njih nedrjih pa svoj večni mir.

Žal mnogo, mnogo prezgodaj.

Marko Makuc, AO Cerkno

Gregor Abram in Franko Lapajne

(1974–2009)

Končno je prišel lep vikend, sonce je s svojimi toplimi žarki obsijalo gore. Vsak od nas je hitel proti svojim ciljem. Tudi vidva. A do njega nista prišla. Prehitela vaju je bela pošast, ki vaju je iztrgala iz življenja, ugrabila svojcem, prijateljem. V navezi sta skupaj prestopila tisto tanko črto, ki si je nobeden od nas ne želi, a vendar smo vedno ob njej. Kar nekaj načrtov je bilo še pred nami, nekaj smo jih kovali ravno v nedeljo pred usodnim vzponom, po plezanju na Hrvaškem. Sedaj jih bomo morali izpeljati sami, a tudi vidva bosta z nami, v naših mislih in dejanjih. Z nami bosta, ko se bomo ob prvem spomladanskem soncu pretegovali v okoliških stenah ali ko bomo vihteli cepine po snegu in ledu v zasneženih gorah, tako kot nekoč skupaj. Prijatelja, mi vemo, kako močan je klic gora, ko ves teden opazuješ vreme in nestrpno čakaš na vikend, ker si neizmerno želiš v belo tiho goro, kjer se počutiš svobodnega in izpolnjenega. Poskušamo razumeti. Zapustila sta nas mnogo prezgodaj, a ostalo bo toliko spominov na vse skupne tabore, plezanje, zabave in norčije, ki smo jih zganjali skupaj. Odšla sta med zvezde in sedaj bosta tisti najsvetlejši, ki nam bosta svetili in kazali pot ob zgodnjih jutranjih urah na dostopih v smeri ali med poznimi sestopi, ko se bomo utrujeni vračali v dolino. Med nami bo za vedno ostala nevidna naveza. Draga prijatelja, zelo vaju bomo pogrešali, pogrešali bomo vajin nasmeh, toplino in energijo. Hvala za vse lepe trenutke, ki smo jih preživeli skupaj. Počivajta v miru!

V Bobnarju sta 28. februarja 2009 umrla Gregor Abram in Franko Lapajne.

Obalni alpinistični odsek Koper

Greben na Rasac, Huayhuas.

foto: Luka Stražar

2010

Ocena alpinistične sezone 2010

Matej Kladnik

Leto 2010 se je začelo s sanjskimi zimskimi razmerami v mnogih stenah. Odlični vzponi so se vrstili kot po tekočem traku. Zimo so zaznamovale predvsem stene nad Logarsko dolino, pa tudi Špik, Bovški Gamsovec, Prisojnik in drugi. Preplezane so bile številne prvenstvene smeri in opravljene številne težke zimske ponovitve. Preplezanih je bilo tudi nekaj težkih slapov in kombiniranih smeri. Vsekakor bi si takih sezon želeli še več, hkrati pa nas lanska sezona zaradi razmer ne sme razvaditi. Pohvaliti je treba posamezne alpiniste, ki še imajo nekaj raziskovalnega alpinističnega duha v sebi in odpirajo nove smeri. Kar nekaj dobrih vzponov je bilo pozimi opravljenih na utečeni akciji KA – taboru za perspektivne alpiniste v Chamonixu.

Pomlad so zaznamovali predvsem vzponi v Paklenici, pa tudi drugje, kjer so posamezniki opravili kar nekaj prostih ponovitev najtežjih smeri ter prvih prostih ponovitev.

Poletna sezona je bila v znamenju vrhunskih vzponov v Dolomitih (Cine, Marmolada) ter v stenah nad Chamonixom. Če so bile še pred letom ali dvema najtežje smeri rezervirane le za redke posameznike, se je v letu 2010 število alpinistov s preplezanimi najtežjimi smermi povečalo. Vsekakor spodbudno. Delček k temu je pripomogla tudi izvedba poletnega tabora v Dolomitih. Tabor je bil uspešen, odzivi so bili dobri. Tudi doma je bilo poleti opravljenih kar nekaj kvalitetnih vzponov, vendar nič posebej pretresljivega.

Leto je 2010 bi lahko označili kot leto s slabim izkupičkom na odpravah. Pravzaprav so vse odprave v najvišjih gorstvih (Gašerbrum 1, Hardeol, Gaurišankar, Šiša Pangma, Trango Tower) ostale brez osvojenih glavnih ciljev. Vsem so bile skupne predvsem slabe vremenske razmere. Na lanski osrednji odpravi PZS Gašerbrum 1 je naveza preplezala prvenstveno smer na Hidden Sud (7109m), druga naveza pa poizkusila na Gašerbrumu VI in se pod vrhom obrnila. Na odpravi Hardeol so opravili prvi pristop na Nital Thaur, glavni cilj pa zaradi slabih razmer opustili. Obe odpravi v Tibetu je zaznamovalo slabo vreme, na odpravi Trango glavnih ciljev niso uresničili,

so pa preplezali nekaj krajših smeri.

Kot svetlo točko odprav lahko označimo odpravo v ZDA in Kanado, kjer je naveza preplezala številne težavne in zanimive smeri v različnih stenah. Prav tako svetla točka pa je bila še ena odprava v kanadsko divjino, v stene Cirque of Unclimbables, kjer je naveza prav tako preplezala lepo število kvalitetnih smeri.

Omeniti velja še prvenstveni vzpon naveze v južni steni Bisotoona v okviru plezalnega festivala v Iranu ter udeležbo naveze na srečanju BMC v južnem Walesu, sodelovanje na lednem srečanju v Kanderstegu ter obisk Norveške. Nekaj mlajših alpinistov se je odpravilo v Južno Ameriko, natančneje v Peru, kjer pa niso posegli po odmevnejših vzponih.

Kaj bi lahko naredili, da se slovenski alpinizem vrne tja, kjer je bil in kamor sodi, je težko vprašanje. Merila in standardi v vrhunskem alpinizmu so danes visoko postavljeni in le načrtno ter predano dolgoletno delo lahko pripelje do pravih rezultatov. Tu igrajo veliko vlogo matični odseki, Komisija za alpinizem ter PZS kot krovna organizacija. V preteklih letih je bilo veliko govora o bolj sistematičnem delu z mladimi, a smo danes verjetno le korak naprej. Le korak. Današnji pristop do športne aktivnosti, med katero lahko štejemo alpinizem, zahteva profesionalnost. Profesionalnost pa terja svoje. Da se že uveljavljeni alpinisti, razen izjem, ne udeležujejo odprav, je verjetno velik razlog za manjše število kvalitetnih vzponov izven Evrope, med mlajšimi alpinisti pa je le peščica takih z vizijo in idejo, kako naprej. Gonilna sila slovenskega alpinizma so posamezniki, kar se kaže pri vzponih tako doma kot v tujini.

Za izboljšanje stanja bo potrebnih kar nekaj osebnih odločitev kot tudi odločitev na ravni odsekov, KA in PZS.

Matic Obid v smeri Excalibur.

Cirque of the Unclimbables

Ko plezanje ni glavno doživetje odprave

Andrej Grmovšek

»Good luck!«

Že slabi dve uri skozi okence drobnega »frčoplana« opazujem brezkončne gozdove, močvirja, jezera in reke. Nobenih cest, nobenih naselij, nobenih hiš. Pravzaprav od vzleta na jezeru Watson ob enako imenovanem obcestnem zaselku nisem opazil niti enega samega znamenja, ki bi pričalo o kakršnikoli aktivnosti človeka.

Sedim tik ob pilotu Billu in se nehote drgnem ob rezervno krmilo, ki je tik pred mano. Že sam let z drobnim »bobrom«, skoraj predpotopnim, tresočim se hidroplanom Beaver, je povsem posebno doživetje. A to je šele začetek pustolovščin, ki naju s Tanjo čakajo v prihodnjih tednih!

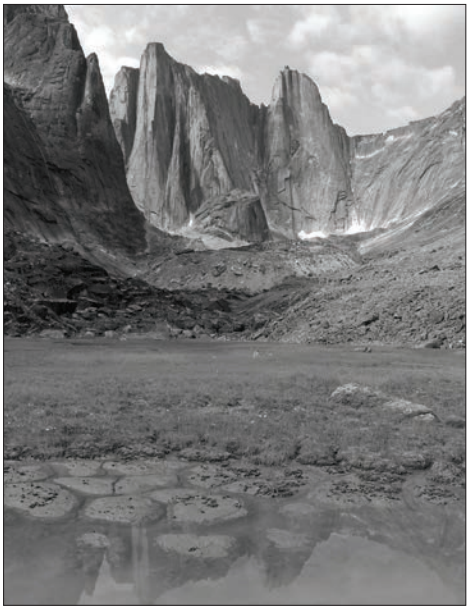

Lotus Flower Tower.

foto: Tanja Grmovšek

Tanja sedi tik za Billom, stisnjena med vso najino opremo in hrano. Ko jo pogledam, ne vem, ali naj se smejim ali naj bom resen. Priprte, a izbuljene oči, bleda polt, globoko dihanje in pripravljena vrečka v roki so znamenja, da se ne počuti najbolje. Bill medtem hladnokrvno mlati svoj sendvič in z očmi neprestano skenira obzorje. Končno se na zenitu pojavijo bledi obrisi ostro ošiljenih gora!

Nekaj minut pozneje se nad hribi razbesni nevihta. Ko prediramo težke, sive oblake in močne popoldanske nalive, letalo kar stresa. Tanjina vrečka opravlja svoje poslanstvo, Bill pa začne letalo spuščati in usmerjati v ozko dolino, ki jo zapolnjuje dolgo sivkasto jezero – Glacier Lake. Še nekaj metrov in dotaknemo se gladine jezera. Če je bil let nemiren, je vsaj pristanek povsem mehak.

Ko pristanemo ob obali, je Tanja še kar naprej bleda in le stežka pomaga pridržati letalo. Medtem z Billom hitro zmečeva najino kramo iz letala. Bill še enkrat preveri, ali res ne potrebujeva prevoza nazaj v civilizacijo, in z nasmehom na obrazu zaključi: »Good luck!« Nekaj trenutkov pozneje je z letalom spet v zraku. *Kje pa sva midva s Tanjo?*

V pravi divjini!

Počasi nama postaja jasno, kje sva se sploh znašla. Sama samcata sva, osamljena kot še nikoli doslej! Že res, da sva že pred odhodom na odpravo vedela, da je najin cilj, Krnica nepreplezljivih oziroma Cirque of the Unclimbables, »izgubljen« nekje sredi divjine subarktičnih prostranstev severne Kanade. Vendar pa naju je divjost tukajšnje divjine zares presunila šele sedaj, ko sva se znašla v njej. Občutek je zagotovo še močnejši, ker sva sama in za nameček celo brez vsemogočnega telefona, ki bi omogočal vsaj daljinski stik s civilizacijo.

Kanadsko divjino sem si doma večinoma predstavljal kot prostor za doživljanje lepot prvobitne narave in kot igrišče za najpristnejše pustolovščine. A ko je drobna pika Billovega letala izginjala na nebu, je nepoznana divjina okoli naju dobivala tesnobnejšo podobo nevšečne in divje narave. *Narave, ki lahko kar najbolj kruto kaznuje vsako napačno ravnanje ali odločitev.* Kar naenkrat je bil ta občutek neprijeten, preveč intenziven. *Strah!* Grizliji, orientacija, zvini, zlomi in bolezni, zapleti v stenah, pomanjkanje hrane, požari, slabo vreme. Vse je bilo mnogo resnejše kot kadar koli doslej.

Ne glede na tesnobo pa poti nazaj ni bilo več. No, pravzaprav je bila –

takšna, kakršno sva si zamislila že pred odhodom na odpravo. Najprej veslanje s čolnom prek jezera, potem dobrih dvajset kilometrov pešačenja skozi neprehodne gozdove in močvirja in za konec znova vožnja s čolnom, tokrat dobrih 400 kilometrov po mestoma zelo deroči reki Nahanni, vse do prvega stalnega naselja in ceste. Vse skupaj kakih deset dni!

Pred povratkom v civilizacijo (ali begom iz divjine) pa je bilo na programu seveda plezanje. Pravzaprav so bile lepe in zahtevne stene nad krnico tisti izziv, zaradi katerega sva se napotila v te odročne kraje. *Ali pa so bile stene le »izgovor« za vse ostale preizkušnje in pustolovščine, v katere sva se podala, »izgovor« za nova, drugačna in še globlja doživetja?*

Ena najbolj estetskih skalnih sten na svetu!

Le tri dni po pristanku na jezeru Glacier sva že v steni najbolj izzivalnega stolpa nad Krnico nepreplezljivih. Lotus Flower Tower je simetrično oširjen stolp, ki pritegne že s svojo obliko. Njegovo steno so leta 1968 prvi preplezali Američani Bill, Frost in McCarthy, pozneje pa se je v knjigi Fifty Classic Climbs of North America njihove smeri oziroma stene stolpa Lotus Flower oprijela laskava oznaka »one of the most aesthetically beautiful rock faces in the world« – ena najbolj estetskih skalnih sten na svetu!

Andrej v Lotus Flower Towerju.

foto: Tanja Grmovšek

Ko po nekajurnem plezanju na veliki polici nekje na polovici dobrih sedemsto metrov visoke stene upreva pogled v nadaljevanje smeri, se lahko samo široko nasmehneva. V le slab raztežaj široki monolitni granitni steni stolpa se od police do vrha vlečejo neprekinjene vodoravne poči, sama stena pa je posejana s številnimi »knobiji« – večjimi in manjšimi izboklinami odpornejših mineralov. Neverjetno. Česa podobnega še nisva videla! Zapodim se v eno od poči, a me plezalne težave kmalu prizemljijo. Poč je nesramno »flerasta«, torej zaobljena, in gvozdenje rok vanjo je vse prej kot enostavno! Še sreča, da je ob poči dovolj »knobijev«, ki jih ponekod lahko uporabljam za oprimke ali stope.

Tanja v Lotus Flower Towerju.

foto: Andrej Grmovšek

Po naslednjih sedmih raztežajih skoraj identičnega plezanja je najino navdušenje nad estetsko steno in počmi že skoraj povsem zbledelo. Predvsem noge imava popolnoma razbolele, saj v zadnjih tristo metrih nisva stopila niti na eno pošteno polico ali stop. Prav srečna sva, ko se tik pod vrhom stena malce položi. Ko pa končno stojiva na vrhu stolpa, je veselje, predvsem pa olajšanje v nogah, tako ali tako nepopisno.

Ko se v hribih počutiš še najbolj varno

Z vrha Lotusa v daljavi opazujeva mogočno reko Nahanni, najino vodno pot v civilizacijo. Nekoliko bližje, a še vedno daleč in globoko pod nama, je temačno jezero Glacier, kjer so naju pred tremi dnevi prevevali tesnobni občutki zaradi nenadne osamitve v divjini.

Skoraj sem že pozabil, kako sva se dan po pristanku z ogromnimi nahrbtniki prebijala skozi borealne pragozdove, prek neštetih podrtih dreves in nadležnih močvar z roji komarjev. Kako sva si na glas prepevala in žvižgala, da bi se izognila bližnjemu srečanju s kakim grizlijem, in upala, da do večera znosiva vsak po dva tovora do baznega tabora na livadah v krnici, ki je že nad gozdno mejo ter izven »medvedjega« območja. Skoraj daljna preteklost se mi zdi prvi dan v divjini, ko sem Tanjo (in sebe) prepričeval, da bova v baznem taboru zagotovo srečala kakšne plezalce. Pa tudi najino veselje ob srečanju »rangerke« Narodnega parka Nahanni in njenih spremljevalcev v baznem taboru je že preteklost, tako kot sprijaznjenje s tem, da je tudi ta edina skupina ljudi že naslednji dan zapustila bazni tabor in da sva potem, v hribih in daleč naokoli, ostala povsem sama.

Rekreacija na balvanih v bazi.

foto: Tanja Grmovšek

Tudi neprijeten tesnobni občutek je počasi plahnel in zdaj, na vrhu Lotusa, ga pravzaprav sploh ni bilo več. *Ostalo je le globoko zavedanje, da bova posledice svojih dejanj, plezalnih in ostalih, pravilnih ali napačnih, reševala povsem sama*.

Nazaj v civilizacijo!

Že četrti dan zapored klečim v najinem rumenem napihnjenčku, majhnem gumenjaku. Iz nizkih sivih oblakov je znova začelo škropiti, a dež me v oklepu številnih oblačil sploh ne moti. Na reki ni več brzic, pravzaprav je že kar preveč lena, in le počasi nabirava kilometer za kilometrom. Za vsakim okljukom pričakujeva bučanje ogromnih slapov Virginia Falls, predvsem pa tamkajšnji center za obiskovalce parka. Po slabem mesecu dni bo to za naju končno spet srečanje s civilizacijo, in če bo vse po sreči, tudi pobeg nazaj vanjo!

Monotono namakanje vesla iz zavesljaja v zaveslaj se zliva z melanholično obrečno pokrajino in zasanjano glasbo, ki se mi iz i-poda prek slušalk preliva po vsem telesu. Pravzaprav se mi zdi, da lebdim nekje med gladino vode in sivim nebom in gledam »film«, ki se nama je odvrtel v preteklem mesecu. Pet dni veslanja na idilični reki Nahanni, štirje dnevi garaške nošnje (pre)težke krame po gozdnih in močvirnih brezpotjih. Dobra dva tedna nepričakovano uspešnega plezanja, pet zahtevnih smeri na pet različnih vrhov. Estetski Lotus Flower Tower, pa neverjetni vzpon v nalivih v previsni smeri Power of Silence, najzahtevnejši nad krnico. Pa East Huey Spire, Bustle Tower in Terace Tower. Naporno tovorjenje opreme v bazo in šok divjine ob pristanku na jezeru Glacier.

A tisto, kar je v tem neresnično resničnem »filmu« najbolj izstopajoče in pomembno, so občutja. Kopica lepih, srečnih, tudi težkih, tesnobnih in napornih doživetij. *Kopica novih, drugačnih in še globljih doživetij, ki jih lahko doživiš samo v pravi divjini!*

Povratek v civilizacijo - veslanje po reki Nahanni.

foto: Andrej Grmovšek

Moja sezona 2010

Luka Krajnc

Že pred sezono 2010 sem spoznal, da so mi trenutno najbolj pri srcu težje večraztežajne skalne smeri, zato sem se odločil, da tokratno zimo posvetim pripravi na skalni del sezone. Kljub vsemu se zaradi potrjeno dobrih razmer in lepega vremena nisem mogel upreti ponavljanju Ledenke v Štajerski Rinki.

Sledilo je spomladansko vplezavanje in nekaj športnoplezalnih projektov, ki so ostali na seznamu še iz prejšnje sezone. S Tadejem Krišeljem sva bila izbrana tudi za sodelovanje na mednarodnem srečanju plezalcev, ki se v poletni izvedbi odvija vsaki dve leti. Tokrat so za lokacijo srečanja določili območje Cornwalla na jugozahodnem delu Anglije. Ob odlični organizaciji in nenavadno lepem vremenu sva uživala ob plezanju nad morjem, kjer poleg običajnih dejavnikov pomembno vlogo pri izbiri plezališča igrajo tudi napoved velikosti valov in plimovanja morja. Po enem tednu sva se z nekaj sreče z vulkanskim pepelom iz Islandije, zaradi katerega se termin najinega leta ni spremenil, vrnila domov, polna lepih občutkov ter s še večjim zaupanjem v premično varovanje, ki sva ga ob več priložnostih dodobra preizkusila.

Obmorsko plezanje v Angliji.

foto: Barnaby Carver

Po povratku domov sva izkoristila navdušenost nad »trad plezanjem« in čez dva dni že bila na poti proti Paklenici, kjer sva svojo pozornost usmerila na stare tehnične smeri, ki še niso doživele prostih ponovitev. Prva je bila na vrsti smer Srček (7b+, 250 m), v kateri sem že nekaj tednov prej očistil najtežji raztežaj in zamenjal nekaj že nameščenih, a močno dotrajanih svedrov. Prosto mi ga je uspelo preplezati v drugem poizkusu in pot proti vrhu je bila odprta. Naslednji dan sva se odločila za Polumjesec (6c, 250 m), ki poteka po zajedi v skrajnem desnem delu Stupa. Popoldne sva se spustila še preko Feferona (7a+, 130 m) in očistila zaraščene poči ter potipala oprimke za prosti vzpon naslednjega dne. Po preizkušenem vzorcu sva naslednje jutro prosto preplezala tudi to smer in popoldne izkoristila za »očiščevalno« akcijo v Čarovnici (7a, 250 m), kjer nama je, nevajenima tehničnega plezanja, ogromen grm bršljana, še bolj pa doneče luske pod njim, ponudil dokaj pestro tehničarjenje z občasnimi adrenalinskimi vložki, za katere je poskrbelo nepredvideno popuščanje v slepe poči zabitih klinov. Naslednji dan mi je uspel prost vzpon, Tadeju pa je ob odlomljenem stopu malo zmanjkalo, a sva bila na koncu oba vesela, da sva v Paklenici, kjer včasih nepotrebni svedri vse bolj rinejo v klasično opremljene smeri, še lahko doživela občutke, ki jih doživiš ob odkrivanju neznanega in v najinem primeru s prostoplezalnega vidika še nedotaknjenega terena.

V Čarovnici, Paklenica.

foto: Luka Krajnc

Tudi prvomajske praznike sem preživel v Paklenici, tokrat z željo, da preplezam katero izmed težjih navrtanih smeri. Šele ob tretjem obisku mi je uspelo v Agricantusu (8a, 200m), v Cupidu pa mi je ob vlažnem vremenu pomanjkanje trenja in odločnejšega plezanja preprečilo prost vzpon v zadnjih gibih najtežjega raztežaja.

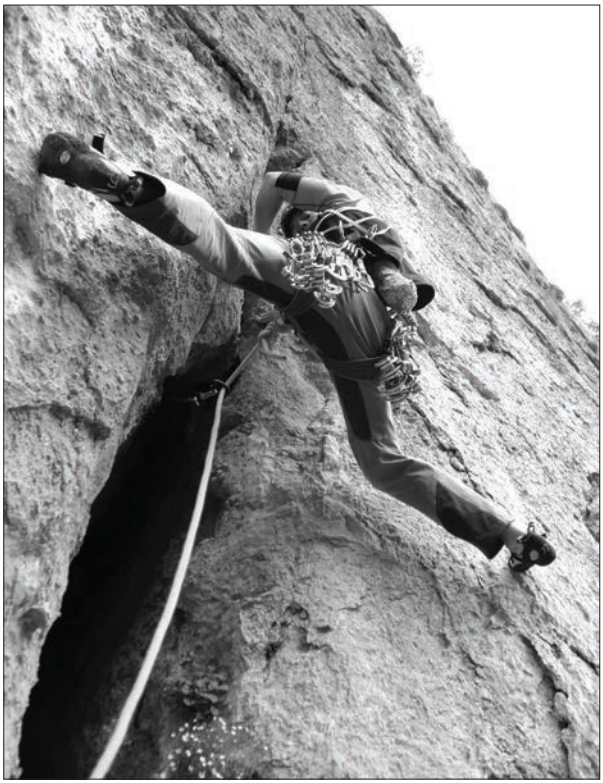

Feferon, Paklenica.
foto: Tadej Krišelj

Sledilo je poletje in začetek sezone plezanja v višje ležečih stenah. Med prvimi je bila na vrsti glavna stena Križevnika in druga ponovitev Frančkove mojstrovine Sivi vrag (VIII, 300 m), ki sva jo opravila z Albinom Simoničem. Služila je tudi kot ogledna tura za več poznejših obiskov, ko sva se odločila za opremljanje nove smeri, kjer sem ob plezanju naprej in vrtanju iz krempljev doživel kar nekaj intenzivnih trenutkov in izkušenj, ki mi bodo še dolgo ostale v spominu in ki mi bodo nedvomno koristile tudi v prihodnje. Smer sva dokončala in zdaj čaka na prost vzpon, ki ga bova, upam, opravila v prihodnji sezoni.

Pred, med in po obiskih Križevnika, ki so dodobra načeli moj športnoplezalni nivo, pa sem veliko plezal tudi v Dolomitih, ki še vedno ostajajo moja najljubša plezalna destinacija. Najprej je bila na vrsti masivna stena Marmolade in smer *Cattedrale*, ki sva si jo z Andrejem Grmovškom pobližje ogledala za kasnejši poizkus prostega vzpona. Kmalu zatem je prav tako v Marmoladi sledil plezalni tabor, ki ga je organizirala Komisija za alpinizem. Z Maticem Obidom sva se prvi dan, tako kot večina navez, ob prvi svetlobi zapodila v steno. Odločila sva se za smer *Irreale* (7a+, 900 m), ki poteka v območju desno od slavne Ribe. Kljub temu, da gre za eno daljših smeri v steni, nama je šlo plezanje dokaj dobro od rok, dokler nisva popoldne prišla do izstopnih kaminov. Tam naju je pričakala zajetna količina ledu in curek vode iz talečega se ledenika na vrhu stene. Žal ni bilo druge možnosti, kot da plezava naprej. Ob mrzlem tušu so zadnji štirje raztežaji trajali toliko kot prejšnjih deset. Izplezala sva v soju svetilk in noč prebivakirala v mrzli betonski sobi zgornje postaje gondole. V naslednjih nekaj dneh sva preplezala še dve krajši smeri v Selli in Marmoladi. Na koncu sva bila s svojim tedenskim izkupičkom zadovoljna.

Ega Bruanda, Dolomiti.

foto: Matic Obid

Pozneje sem se ponovno vrnil v Marmolado z Andrejem, da bi prosto preplezala že omenjeno *Cattedrale* (8a+, 850 m). Andreju je uspelo, pri meni pa se je ponovila nesrečna stalnica sezone, saj sem padel v zadnjih gibih najtežjega raztežaja. Še pred to smerjo pa sva se ustavila v Cinah, kjer sva v zahodni steni velike Cine opravila prvo prosto ponovitev stare tehnične smeri *Via Sandro Pertini* (7c, 220 m). V Veliki Cini sem preplezal tudi saško *Superdirettissimo* (7c, 500 m), kjer mi je vzpon na pogled preprečil zgolj odlomljen oprimek v enem od lažjih raztežajev. Na koncu dolomitske sezone pa mi je uspelo tudi v lepi in strmi smeri *Vint ani Do* (8a, 350 m) v steni *Miesules dla Biesces* v Selli.

Vint ani Do, Dolomiti.

foto: Nastja Davidova

Jesen sem večinoma preživel po plezališčih in uspešno preplezal nekaj 8b-jev, v Paklenici pa sem preplezal smer *Cupido* (8a, 350 m), s katero sem imel neporavnane račune še od spomladi. Verjamem, da bi bila lahko sezona z malce več sreče še mnogo boljša, a če bi šlo vedno vse kot po maslu, bi lahko stvari počasi postale že malce dolgočasne. Vsekakor sem doživel ogromno lepih trenutkov in nabral nekaj novih izkušenj, tako da prihod nove sezone pričakujem s še večjim zagonom.

Moja sezona 2010

Nastja Davidova

Preteklo sezono sem pričela s spomladanskim vplezavanjem v stenah nad Arcom, kjer sva z Moniko Kambič preplezali nekaj dolgih smeri v ostenju Colodrija, Cimi alle Coste in Mandrei.

Po kratkem predahu doma sva se prvega maja, tako kot leto poprej, z Majo Apat ponovno navezali na vrv, saj je v Paklenici potekalo že enajsto tradicionalno tekmovanje v hitrostnem plezanju. Tokrat sva osvojili tretje mesto in izboljšali čas iz pretekle sezone. Plezale smo, kot že nekaj let, smer *Karamara Sweet Temptation*, ki je dolga 110 metrov, sestavljena iz treh raztežajev in ocenjena s 6a+.

Po prvomajskih praznikih sem bila pripravljena na daljše smeri. Ko me je poklicala Maja Lobnik, so bile potrebne samo tri besede: »napoved je dobra,« in že sva se odpeljali na svojo prvo plezalno dogodivščino proti zasneženim vrhovom južnih Dolomitov. Bilo je, kot da bi se že neštetokrat navezali na vrv in šli plezat.

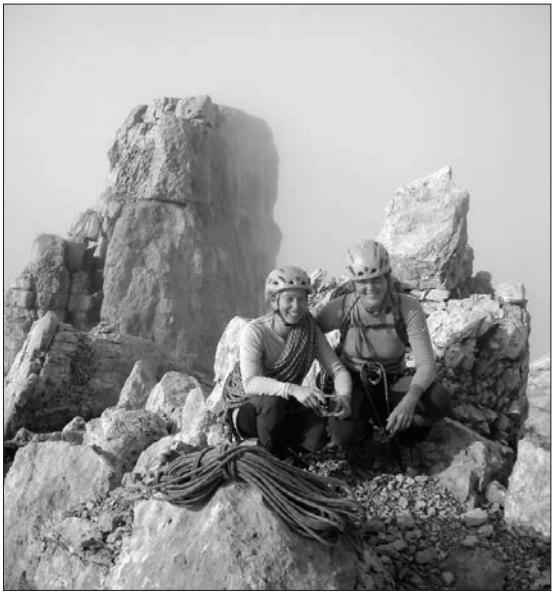

Vrh Torre Trieste.

foto: Lorenzo F.

Tako sva se 5. junija znašli pod jugovzhodno steno Torre Trieste. Odločitev se je izkazala za pravilno in uspelo nama je preplezati Cassinov raz (VII+/V+, A0, 650 m). Prosti vzpon se mi je za las izmuznil v enem od težjih raztežajev v spodnjem delu stene, in ker naju je čakalo še petsto metrov strmega plezanja, sem opustila misel na njegovo ponovitev. V zgornjemu delu stene sva preplezali težjo varianto VII+ in obšli dve navezi. Ker sestop poteka po strmem in naloženem grabnu, sva počakali ostale, da smo sestopili skupaj. Sestop se je malo zavlekel, tako da sva bili nazaj pri avtu okoli dveh zjutraj. Misli so se že pripravljale na naslednji dan, ki sva ga dobro izkoristili in preplezali Andrich/Fae v Torre Venezii. Z začetkom sezone v Dolomitih sem bila zadovoljna in vesela, da sva se z Majo ujeli. Sledilo je prav tako dobro vreme v naslednjem tednu. Tokrat smo se tja odpravile štiri predstavnice nežnejšega spola – Monika Kambič, obe Maji in jaz – in preplezale čudovit Stroblov raz (VII/VI, 650 m) v Roccheti Alta di Bosconero, ki je tudi na vrhuncu sezone neobljuden.

Grand Capucin.

foto: Maja Lobnik

Prišel je tretji teden v juniju. Tokrat sva se z Majo Lobnik namenili raziskati obema še nepoznan zahodni del Dolomitov, kjer se nahaja pogorje Brente. Svoje plezalno potovanje sva pričeli 22. junija z dostopom do Rif. Croz dell' Altissimo. Naslednji dan sva preplezali izrazito Armanijevo zajedo (VII-, 800 m), ki poteka po monolitni beli, od vode sprani zajedi. Po priporočilu oskrbnika sva 24. junija plezali Castel Alto dei Massodi in nato sestopili v dolino. Naslednje jutro sta se nama pridružila še Maja Apat in Anže. Da bi si skrajšali nekajurno hojo, smo se z džipom odpeljali do Rif. Cacciatore. Po

dveh urah hoje, lepi plezariji v Cimi d'Ambiez in kratkem predahu smo se še isti dan odpravili do Rif. Pedrotti, ki leži na 2487 metrih nad morjem. Naslednji dan sva plezali smer Fermann (V-, 600 m) na stolp Campanile Basso. Po hladnem štartu v puhovki sva se kasneje ogreli in se kot prvi v sezoni vpisali v knjigo na vrhu. Maja A. in Anže sta sestopila v dolino in se odpravila v Arco, ki je oddaljen le 40 km, Maja L. in jaz pa sva še isti dan sestopili v dolino in tako zaključili plezalni potep v skupini Brente. Naslednji dan, več kot dva tisoč metrov nižje, je sledil zaslužen počitek in kopanje v Gardskem jezeru. Plezanje v tem delu se je izkazalo za zelo konstantno, z dobro skalo, kot se za Dolomite spodobi.

V začetku julija sem opravila dober vzpon v Karnijskih Alpah, kjer sva s Kristianom Klajnščkom plezala smer *Via dei carnici* (VIII-, 400 m) v Monte Coglians. Sledila je Cozzolinova zajeda v Malem Koritniškem Mangartu.

Monte Coglians, smer Via dei carnici.

foto: Kristian Klajnšček

Kot pristašinja dobre skale v navpičnem svetu najbolj uživam v Dolomitih in granitnih stenah, vendar me je Maja Lobnik prepričala, da greva tokrat na Veliki Pršivec, ki se dviga nad dolino Krme. Ker imam zelo lepe spomine še iz časa, ko sem se pripravljala na eno izmed odprav in tovorila težak nahrbtnik na Triglav, sem bila nad idejo navdušena. Opravili sva prvo ponovitev smeri Jesenska pripoved (VI-/VII-, 250 m, 1. PP, NP). Smer sta eno leto prej preplezala Jurij Hladnik in Urban Ažman, ki sta našla lepe prehode po zajedi s sprotnim nameščanjem varovanja.

Poletje se je nagibalo k jeseni. Vzdržljivost in še večja želja po plezalnih ciljih sta v meni kar kipeli. Proti koncu sezone v daljših smereh mi je uspelo opraviti nekaj dobrih ponovitev v Dolomitih. V *Miesules dla Biesces* sem v vodstvu preplezala Geo (VII, 200 m), ki ponuja sicer krajšo, a dokaj resno in lepo plezarijo, v kateri komajda najdeš kakšno fiksno varovanje. Tako sta za plezanje poleg iznajdljivosti pri urejanju premičnega varovanja potrebna tudi dobra »psiha« in občutek za linijo. Preteklo plezalno sezono sem zaključila v Paklenici s smermi Sedmi kontinent (7b+, 200 m), Kaurismatiks mistake (7a+, 350 m) in Gaz (7a+, 350 m, NP), ter preplezala svojo prvo športnoplezalno smer z oceno 7c v Mišji peči (Pinot).

Rečem lahko, da sem v zadnjem letu dvignila svoj športnoplezalni nivo in opravila serijo dobrih skalnih vzponov v Paklenici, Dolomitih in v Chamonixu. Največ vzponov sem opravila v ženski navezi in večino najtežjih raztežajev plezala v vodstvu.

Vrh Meisules dala Biesces.

foto: Luka Krajnc

Sezona 2010

David Debeljak

Na začetku leta 2010 so bili pogledi na slovenske stene nadvse obetavni. Čez strme stene, kjer je bilo večino mojih dotedanjih zimskih sezon mogoče videti le skalo ali s pršičem zasuto steno, so bili potegnjeni ledni trakovi. Kmalu po novem letu so bile oči mnogih izmed nas uprte v te trakove, vzponov pa (še) ni bilo. Jerry (Matjaž Jeran) je namignil, da bi razmere utegnile biti ugodne v Tamarju. Travniška grapa ni bila preplezana že nekaj let in s Crnijem (Andrejem Ercegom) sva se odločila, da se odpraviva v tiste konce. Razmere odlične. Toliko škripavca na kupu sem do takrat videl le v Chamonixu. Lepa tura s čudovitimi razgledi na vrhu.

Špik. Vsako leto, ko sem se peljal mimo Martuljka, sem razmišljal o tem, kako odlično bi ga bilo preplezati pozimi. O razmerah se je govorilo že nekaj časa, poskusit pa ni šel še nihče. Nekega zgodnjega januarskega jutra sva s Crnijem sopihala pod steno. Ko sva se znašla kakih petdeset metrov pod začetkom, sem se spraševal, ali bo ves ta sneg sploh zdržal. Petnajst minut pozneje sva že tulila od veselja: »Fak, kar vse je trdo!« Plezala sva v območju Direktne smeri, potem pa zavila proti Skalaški. Stena je strma, toda v takšnih razmerah je bilo mogoče plezati praktično kjerkoli. Ob mraku sva bila na vrhu. Preobložen nahrbtnik je ležal v snegu. Poklical sem Jerryja, ki je pred vzponom namignil, da so razmere v steni morda dobre. »V osmih urah sva bla čez, čista pornografija, sam pejt!«

Konec januarja sva se z Lukom Lindičem ob precej kulturni uri peljala čez Vršič plezat AC/DC. Kamor koli si pogledal, si videl trakove, ki še niso bili preplezani. Najpogostejše besede iz najinega repertoarja so bile: »Noro!« »Poglej to!« »Kdaj gremo?«. Načrte je sicer odplaknila odjuga, a smer AC/DC v Prednji glavi Goličice je bila super plezarija.

Chamonix sem obiskal že velikokrat, pozimi večinoma v okviru taborov Komisije za alpinizem. Dogovorjen sem bil za plezanje z Maticem Obidom. Visokoleteče načrte so na realna tla postavile kopne stene. Toda v skladu s tem, kar pravi Jaka (Tomaž Jakofčič) – »V Chamu se vedno najde kaj za plezat« – sva vseeno našla nekaj lepih smeri. Manj snega in ledu je pomenilo več kombiniranega plezanja, ki je ob granitu in pretežno dobrem varovanju

čisti užitek. Plezanje v *Voie de Nuit* v Taculu je bilo čista poezija, moje smučanje v dolino pa je bolj spominjalo na pocestniško dretje. Še dobro, da smučanje ni moja primarna disciplina. Dva dni pozneje je naša četica alpinistov z zadnjo gondolo odšla spat na Grand Montets. Noč na WC-jih je minila ob naraščajočem zobobolu, ki je kazil tudi plezanje smeri *Late to say I am sorry*. Zgornji kombinirani raztežaji sodijo med najlepše, kar sem jih plezal nad Chamonixom.

Pomlad je prinesla veliko plezanja v skali. Alpinizem je tesno povezan s športnim plezanjem, zato sem že nekajkrat spomladi odšel na mesečni potep po plezališčih. Tokrat je bila na vrsti Španija, ki je bila čista poezija. Konec maja in začetek junija so bile južne stene zelo vabljive. Plezanje v Rušici na soncu sodi med prijetnejša alpinistična opravila, kljub temu da se je treba v nekaterih raztežajih kar zbrati. Črna kitara na vrhu te prav gotovo ne pusti ravnodušnega. Podoben občutek te preplavi tudi ob preplezanem Malem princu v Golarjevi peči. Ta od zgoraj tako neizrazita stena ponuja res odlično plezanje. Glava je bila zaradi številnega varovanja malce bolj sproščena, so pa ob res lepem plezanju toliko bolj delali prsti. Za noge sva z Maticem Obidom poskrbela že ob dostopu, za katerega sva namesto lagodnih dvajset minut porabila skoraj dve uri.

V Skuti sem do tedaj plezal le eno smer, pogled v vodniček pa je razkrival množico privlačnih ciljev. Malce daljši dostop je kaj hitro minil, dodatno pa sva ga z Maticem začinila s plezanjem v desnem delu stene, kjer sva iskala smer. Ko vse do polovice stene nisva našla strehe, ki sva jo iskala, sva obupala in šla plezat s svedri opremljene smeri v Stolpu Skute. Smer *Joška je njen svet* je spodaj lepa, najtežji raztežaj pa je precej začinjen. Matic ga je zmogel v drugo, sam pa sem se čez prevlekel šele v četrtem poizkusu: v tisti čudni plati še kako pomaga, če si malce daljši.

Komisija za alpinizem je prvič (ali prvič po dolgo časa) organizirala tudi poletni plezalni tabor za perspektivne alpiniste. Marmolada je bila res prava izbira. Kot prvo smer sva z Lukom Lindičem izbrala smer *Iva Fortuna*. Gre za natančno plezanje po ploščah z zanimivim varovanjem. Zgoraj sva zaradi grmenja in neprivlačno mokrih raztežajev nad nama izbrala izstop po Ribi. Na vrhu takšne stene si lahko enostavno le srečen. Po dnevu počitka smo vsi udeleženci tabora odšli v krajšo steno *Meisules dia Biescas*. Z Lukom sva plezala smer *Alfa e Omega*, ki je še posebej zaradi varovanja, ki ga nameščaš sproti, ena lepših smeri naokoli. Zatem sva se čudila ogromnim šalicam v smeri *Ego*. Take grife najdeš samo v Rodellarju. Za zaključek tabora sva še enkrat odšla v Marmolado, tokrat malce bolj levo v smer *Piacevole*. Smer

je bistveno bolj strma od predhodne v tej steni, pa tudi bistveno manj opremljena. Precej utrujena sva smer zaključila na veliki polici (tristo metrov pred dejanskim koncem smeri). Včasih za res dobro zgodbo vrha smeri enostavno ne potrebuješ.

Enajstega junija, natanko dve leti od poškodbe, sem – tokrat z Maticem – ponovno stal pod Bergantovo smerjo v Triglavu. Najtežji raztežaj, ki ga takrat nisem mogel preplezati, je bil enostaven, mestu, kjer sem letel skupaj z lusko na polico, pa sem le pomahal nekaj metrov bolj desno. Na vrhu stene, ob dokončani zgodbi izpred dveh let, je bil občutek odličen. Teden dni kasneje sem pod isto steno stal z Lukom. Metropolis. Čisti užitek v za Triglav odlični skali z zares lepimi prehodi.

Sezona se je nadaljevala v bolj ne-alpinističnih vodah, vendar še vedno zelo plezalnih. Sem ter tja je res dobro plezati na balvanih, iti na športnoplezalni trip in trenirati na umetnih stenah. Oblika plezanja ni pomembna, važni so občutki in zgodbe. Leto 2010 jih je bilo polno.

David Debeljak v Špiku.

foto: Andrej Erceg

Take a walk on a wild side

Mesec plezanja granitnih sten v Severni Ameriki. S starim frendom Rokom.

Matjaž Jeran

Tako dolgo, kot sem čakal na to odpravo, nisem čakal niti na tisto pri enaindvajsetih letih. Gužva, služba, familija in vsa ta na splošno v hrib zazrta slovenska scena so bili najboljše gorivo za odhod na roadtrip. Cesto in stene sva napadla z Rokom Šisernikom in kmalu sem začel vleči vzporednice z Ameriko leta 2003, ko sva z Miho[1] premikala lastne meje in z nasmehom zatikala vse dele telesa.

High Sierra, dolina in vrhovi

Avto sva najela v LA-ju, pohodila plin in zvečer že srebala pivo s pogledom na High Sierro. Bil je začetek junija, zaradi obilice snega sva prvotni načrt v hipu spremenila, namesto v gore sva zapeljala dalje proti severu, pod nižje ležeče granitne vršace. Tuolumne Meadows na 3300 m, ljudje se vračajo s turne smuke, voda dere čez cesto, ki je kot odtajana bob steza, ujeta v meter visoko snežno odejo. »Ej ded, ni panike, saj sije sonce, v Kaliforniji sva!« Pa storiva točno to, za kar sva si še pred petimi urami prisegla, da ne bova storila: »Kamorkoli, samo v dolino Yosemite pa res ne greva!« Prvi dan v dolini napadeva fingerco[2], ki se izteče v začinjeno ploščo. V smeri *Hotline* (5.12b, 200 m) proste ponovitve ne zmoreva, vseeno pa si z zadovoljstvom privoščiva pivo. Zgolj dejstvo, da sem tu, me noro osrečuje. Yosemiti so kot Pakla, vedno super. Naslednji dan male poličke oz. stope zamenjava z drugo vodilno razčlembo, približno petsto metrov dolgim sistemom kaminov. Končno nekaj zares drugačnega! To smer sem želel preplezati že leta 2005, ko sva se z Alenko[3] podila tod naokoli, pa se ženi ni dalo zatikati po kaminih. Neprecenljiva izkušnja je *Steck-Salathe* (5.9, 450 m). Kamini, enkrat ozko, drugič široko, zračno in izolirano za Yosemitske standarde.

1 Miha Valič. Leta 2003 v 45 dneh opraviva nekaj dobrih vzponov v Yosemitih, med drugimi prvo prosto ponovitev Free Riderja.
2 Poč, v katero gvozdiš prste.
3 Alenka Pirih. Leta 2005 v dveh mesecih prevoziva zahod ZDA, plezava poči in velike stene.

Na vrhu te pričaka fantastičen pogled, vreden kratkega filma in objema s prijateljem. Sestop je še kar alpski, tudi snega je še nekaj, po zadnji plati pa se vseeno ne bi peljal. Za lizanje ran si vzameva dan počitka, vseeno pa popoldne neseva nahrbtnik pod zahodno steno El Capa. Z zoro vstopiva v na videz položno steno predomišljavih misli: »Mah, tole pa že frikneva, če jo je Silvak[4] v prejšnjem tisočletju, kaj je midva ne bi.« Pol/dve/tri/štiri ure pozneje, vedno ista plošča: »Sam, stari, Silvak ga pa zmore, mene je tko navil, na bruhanje mi gre!« »Če ne bi bil zmožen naredit špage in se spočit, bi se itak zakotalil…« Ocena pa 5.11c ali po domače 6c!? Takoj najdeva sto izgovorov, pa familija, pa otroc, pa te službe, pa žene, pa sistem, ma vse naju ovira. Hvala bogu se stena položi … Na vrhu zamaknjeno zrem naokoli, pa zaslišim Miho »Care, dobr sva to zategnla!« El Cap nikoli ni lahek, vsak prost vzpon je dober vzpon. Danes je bil hiter, pozno popoldne v Yosemite Villageu že pljuckava pivo, žal brez družbe, saj se v taboru 4 v skupaj štirih dneh ne utegneva socializirati.

Matjaž v smeri Sweet Sylvia.

foto: Rok Šisernik

4 Silvo Karo to smer večkrat prepleza prosto, prvič v devetdesetih letih z Rolandom Garibottijem.

Vožnja nazaj na vzhod ima samo en cilj, najti vrelce in vanje potopiti olesenele ude. Napol mrtva sredi puščave že dve uri leživa v banji s 50°C in ravno se primerno sprostiva od vsega hudega, ko naju zasuje gruča mladenk. In tipov. Ubeživa civilizaciji in po dnevu počitka sredi noči zakorakava pod Keeler Needel. O ti mater, kakšna raketa je pa to, 650 m zlatega granita dominira puščavi. Križ se po štirih urah dostopa z vso, sicer lahko ledeniško opremo, večkrat oglasi. Sva v hudo zaščitenem okolju brez dovoljenja, kajti realno ga je nemogoče dobiti. Sicer pa itak ne govoriva angleško, Čeha pač. Hardingova smer (5.10, 650 m) je čisti presežek, preplezava jo z zaletom in z nekaj ledne opreme. Sestopiva po riti, sedemsto metrov v sedmih minutah, pozni sneg je zakon, pa še gneče v smeri ni. Burger v mestu tik pred šesto se prileže. Po šestnajstih urah se vrneva do avta, ki je parkiran na 2200 metrih, vrh je visok 4500 metrov. Danes, deveti dan zdoma, že pošteno pogrešam družino, Alenka se leta 2005 ni dala prepričati, da je to tura za naju. Pa jo še pripeljem, Amerika je zakon, enkrat pridemo družinsko.

Rok v smeri Sunshine.

foto: Matjaž Jeran

Na poti proti severu se ustaviva v Bishopu pri Rokovem znancu. Tip ni čisto gladek, malo razloži: oseminpetdeset ur solo plezanja po več deset kilometrih grebenov High Sierre. V dvoje, na gobicah in powergelih! Kompleksna ocena VI, sicer do 5.9. Kalifornija, itak. Midva rekreativca sva utrujena, potrebujeva dan pavze po 650 metrih.

Nato napadeva *Incredible Hulk*. Res je, kopirava Crnija in Šturma[5], napadava krasotice, eno za drugo. Spet sva sama, sredi divjine, midva in medvedi. Zdaj razumem, zakaj vsi ameriški plezalci vadijo hojo po vrvi – kako boš sicer dostopil do stene čez reko z bobrovimi jezovi? *Positive vibrations* 5.11+ res mega smer, granit je božanski, čvrst, zrnat in zlat. Je kot na Aljaski, ledeno in osamljeno. Spet celih štirinajst ur ne vidiva človeka. Na pivu sva takoj zvezdi, Slovenci so proti Američanom spodobno odigrali nogometni derbi. Ponosen sem, da sem Slovenec.

Na cesti do Britanske Kolumbije

V Ameriki nimava več načrtov, konkretno sva jih presegla. Plin in glasnost do konca, do konca Kalifornije, čez magično obalo Oregona, skozi deževni Washington, nakar parkirava v Seattlu. V prvi mehiški okrepčevalnici za prvim vogalom naju očara natakarica. Oba se zaljubiva, zato naslednji dan raje pobegneva z avtobusom kar čez mejo, v Kanado.

Rok v smeri Sunshine.

foto: Matjaž Jeran

5 Andrej Erceg in Marko Šturm leta 2009 preplezata nekaj najlepših smeri v High Sierri.

»Welcome to beautiful British Columbia!« Sprejem pri Klemnu[6] je povsem v skladu z lokalnimi navadami in prijetno stimulirana vzameva deželo za svojo. Zlasti ljudje so povsem drugačni, še manj stresa in še manj nekih pravil. Ena sama ljubezen in oblačno vreme z rosenjem. To je sicer najlepše obdobje leta in se splača vsak (skoraj) suh trenutek plezati. Greva v Squamish. Počutim se kot v bivši Jugi, ko je imel Mirko, moj oče, v vsakem mestu vsaj enega znanca. Plezalna scena pač ne pozna ovir, naseliva se v hišo čisto pod naj steno jugozahodne Kanade, 350 metrov visokim Chefom. Sicer je zelo brkat tale šef, no, pa kar masten tudi, je pač sosed od Pacifika in ga vetrovi močijo in mastijo. No, družba je rajsko sproščujoča, na najina vprašanja glede najinega glavnega cilja, Bugaboojev, pa odgovarja dokaj zadržano, vremenska napoved pa itak ni omembe vredna … Da je še metre snega, kar pa se nama sploh ne zdi problem, saj je v Alpah poleti tudi sneg, pa frikamo. Kdaj greva na cesto? Vprašanje dokaj viteško zatremo v plezališču, kjer napadava lokalne trad testne smerce, Šiso se raje drži kar na topiču, sam pa se čudim, zakaj me spet tako navija. Squamish ima svojo sceno, od nekdaj zelo konkretno družbo, ki se podi po tem granitu, kadi džointe, zateguje bolderje po okoliški džungli in drži ocene krepke. To, da so smeri mastne, je tako normalno, kot da se pleza poči, saj drugega ni! Drugi dan se iz oči v oči srečava z *Alaskan Hwy*, še ena 6c, spet gledava s ta belim. Včeraj je lokalec svetoval japanke za dostop po mahu, petnajst minut od avta … »As locals do it«, je rekel, vendar ni mislil dobesedno, Šiso pa … Tako se spotakne na sestopu, z eno roko ujame fix in zabinglja nad praznino, s konkretno pritisnjenim rebrom, dvesto metrov nad tlemi. Čas za počitek, premislek in premik.

Rok na detajlu v smeri Alaskan Hwy.

foto: Matjaž Jeran

6 Klemen Mali, GV in poslovnež, živi in dela v Vancouvru.

Bogaboos 800 km vzhodno, prihajava

Parkirava v divjini, avto zaščitiva z mrežo, da nama ježevci ne pojedo gumijastih zavornih žic, oprtava si nahrbtnika in odideva v popolno samoto. Sva edina človečka sredi fantastičnega področja, kočo imava zase, malo pometava po hiši in po lastnem podstrešju. Cilj odprave, zahodno steno Howser Towerja po smeri *All Along the Watchtower*, odloživa na sončne dni, zato se odpraviva v bližnjo 700-metrsko steno Snowpatch Spirerja. Sneg se tali, po počeh se cedi voda in iz vzhodne stene se preusmeriva v severno.

Rok v prvem detajlu Sweet Sylvie.

foto: Matjaž Jeran

Mraz je popoln, zavedava se, da napaka ni dopustna, sva brez telefona, sama ... Po prvi smeri naju psiha in bolečine v Rokovih prsih premagajo, greva v dolino po plin, hrano in vremensko napoved. Po obisku vročega vrelca sva kot nova, z izjemo reber. Vremenska napoved ni omembe vredna. Nazaj v gorah napadeva testno smer za najino sedaj wanna-be top formo. Z levim obvozom mimo zadnjih treh raztežajev preplezava smer *Sweet Sylvia* (5.12b, 500 m). Previsni »offwidthi« naju pošteno izmučijo in v dnevu počitka neseva opremo cilju naproti. Sneži in na pol poti odloživa opremo v upanju, da vreme ne bo tako slabo, kot je napovedano. Sledi deževno jutro, ki se prevesi v silno sneženje. Po treh urah dojameva, da bo bolje, če rešiva nahrbtnika in se pobereva domov. Reševanje opreme v slabe pol metra svežega snega poteka dva dni. Plazovi naju prisilijo, da najdeva alternativen dostop do opreme, in končno jo rešiva. Še isti dan se pobereva v dolino in preostale štiri dni odpirava dežnik, pijeva pivo, bereva knjige in končno parkirava v Calgaryju.

Ugotavljava, da je primernejši čas za frikanje skalnih sten Kanade avgust. Domov kjub temu, da cilja odprave, tisočmetrske stene nisva niti uzrla, odletiva srečna in absolutno naplezana. Kanada vstopi v mojo alpinistično in pustolovsko zavest in, sicer povsem neobremenjena z renomeji, v njej zasede najbolj privlačno mesto.

ALPINISTIČNI VZPONI - SLOVENIJA

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE

Prvenstveni vzponi

Lučka Baba, S stena

RECESIJA

3. 1. 2010, Karel Završnik in Marko Brdnik

IV+/AI 4+, 650 m, 7 ur

Dostop: Iz Logarskega kota po poti skozi Grlo do pod stene (1 ura in pol).

Opis: Prvi trije raztežaji potekajo po širokem traku nalepljenega snega, ki je viden že iz doline. Traku sledi izrazita grapa, ki zavije proti desni, smer pa poteka rahlo proti levi, po manj izraziti grapi (žlebu), ki je bolj strm. Po štirih raztežajih sledi raztežaj prečnice v desno v naslednji žleb, po katerem v štirih raztežajih prideš v položnejši teren. Od tu je še okoli 150 višinskih metrov lažjega sveta do vrha stene.

Sestop: Enak kot za Belo grapo, čez Škarje proti Klemenči jami.

Logarska dolina

BULLMASTIF

16. 2. 2010, Matjaž Dušič, Luka Ajnik, Lovro Vršnik in Mitja Šorn

WI6+ (WI7), M7, 240 m, 5–8 ur

Dostop: Od Doma planincev proti Klemenči jami. Ko se markirana pot začne vzpenjati, zaviješ desno in nadaljuješ do slapu (15 min od začetka markirane poti).

Sestop: Spust po vrvi v območju slapu. Zaradi previsnosti je potrebno nekaj več pazljivosti in 2 x 60 m vrvi.

Golarjeva peč, JV stena

VROČINA

9. 4. 2011, Samo Supin in Lovro Vršnik

VI/V, IV, III, 320 m, 3 ure

Dostop: Od zadnjega mostu čez Savinjo pred Logarsko dolino (pri Klemenšku) po makadamski cesti nazaj proti Pečniku približno 200 m, nato po gozdu navzgor pod steno.

Opis: Smer je poraščena, vendar ima kompaktno skalo. Nudi zanimive prehode v navidez neprehodnih ploščah.

Sestop: Levo pod previsno zgornjo steno do gruščnate grape in po njej nazaj v dolino.

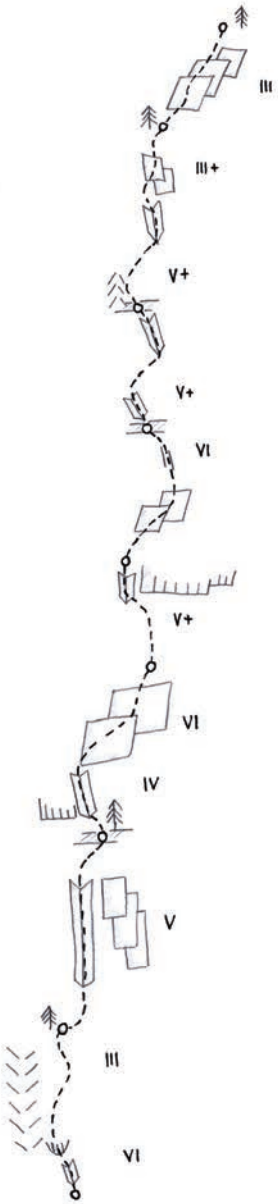

Krofička, V stena

SIPINE ČASA

6. 6. 2010, Samo Supin in Anton Anžlovar

VI/V+, IV, 480 m, 4 ure

Dostop: Kot za smer Bele štenge.

Opis: Smer poteka po skrajno desni strani velikih belih plošč, po prvi markantni zajedi z desne. Vstop je približno 100 m bolj levo od smeri Senca vetra. V smeri sta ostala dva klina.

Sestop: Od konca smeri še 100 m navzgor in nato proti levi, po gamsjih stečinah vse do Škrbinske grape, nato po njej nazaj pod vstop in naprej do planšarije v Kotu. Mestoma zahtevna.

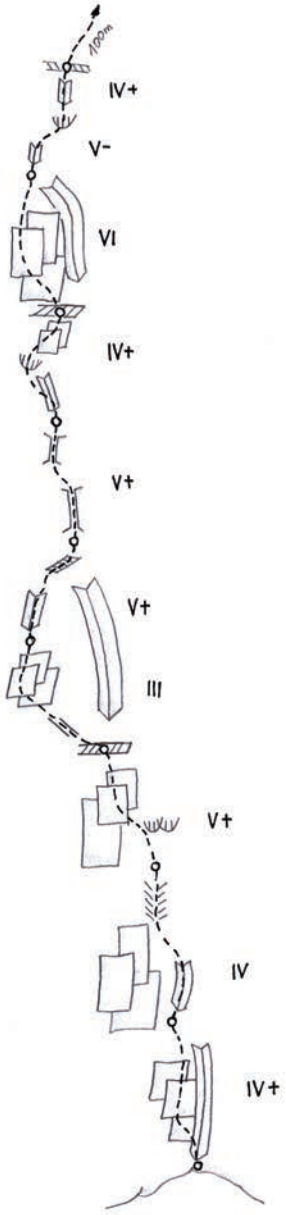

Krofička, V stena

POD SVOBODNIM SONCEM

12. 6. 2010, Samo Supin in Lovro Vršnik

VII/VI, V, IV, 450 m, 5 ur

Dostop: Kot za smer Sipine časa.

Opis: Pleza se večinoma po čistih škrapljastih ploščah in počeh v njih. Vstop je približno 100 m višje od vstopa smeri Sipine časa. V smeri so ostali trije klini.

Sestop: Z roba stene malo desno in navzgor na melišče. Proti Škrbinski grapi, nato po njej nazaj pod vstop in naprej do planšarije v Kotu.

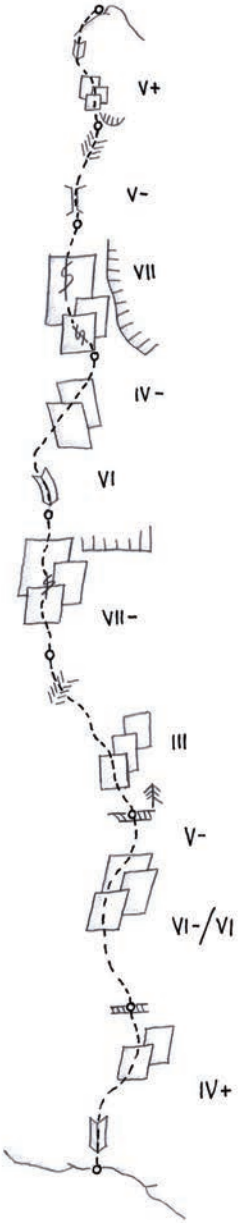

Predostenje Križevnika

NI TAK KO ZGLEDA s Pavrsko v zg. delu (1.P)

14. 6. 2010, Tomaž Jakofčič in Luka Lindič

VII+/VII–, 145 m + 100 m

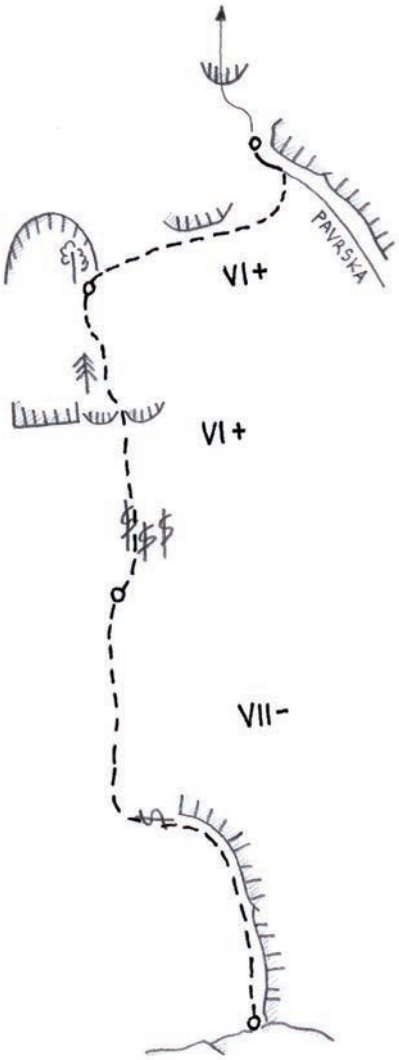

Ojstrica, SV stena

HARD ROCK BALET

17. 7. 2010, Samo Supin in Lovro Vršnik

VII+, A2–A3/VI+, V, IV, 250 m, 10 ur

Dostop: Kot za smer Megleni žarek.

Opis: V spodnjem delu je lepo in težko prosto plezanje, v zgornjem delu težko tehnično plezanje. V smeri je ostalo 21 klinov, od tega 6 na varovališčih, tudi dva svedrovca. Vstop je v vpadnici velike črne trikotne plošče približno 200 m višje od vstopa v Levo smer.

Sestop: Kot pri Levi smeri.

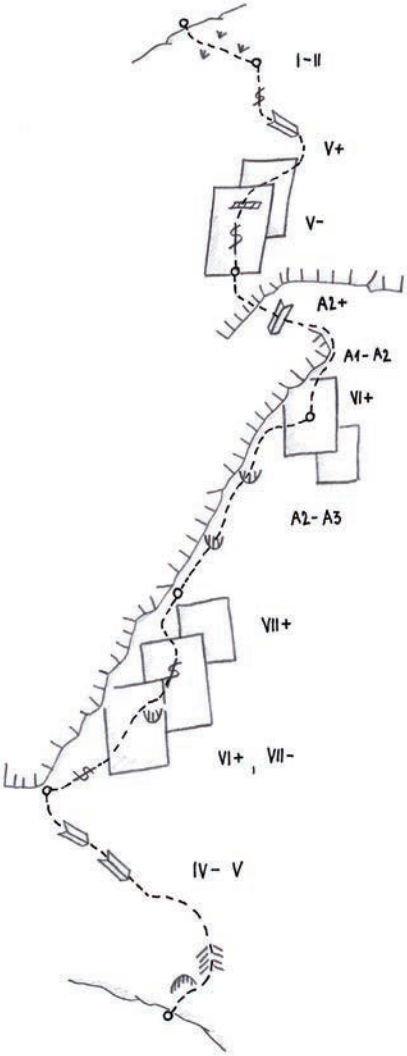

Velika Raduha

KAČA ZA NINO

27. 7. 2010, Igor Radovič

III+/II–III, 200 m

Dostop: Kot za Ovčjo korito.

Opis: Vstopiš po razu med Ovčjim koritom in Tanjino smerjo. Po razu 30 m, nato levo v veliko kotanjo. Na njeni levi strani preko plati po sprva nakazanem žlebu, ki preide v grapo in se vije kot kača. Na koncu grape dosežeš gredino, ki te popelje desno na greben, po katerem dosežeš zavarovano pot.

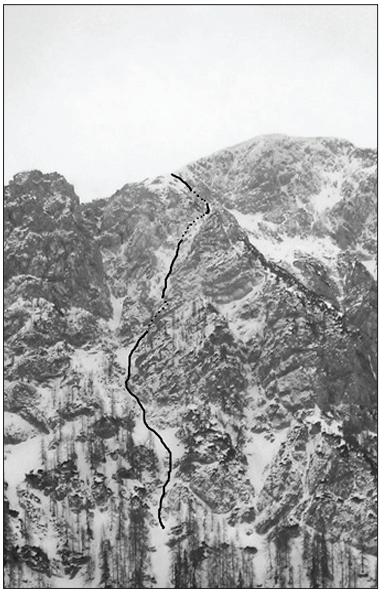

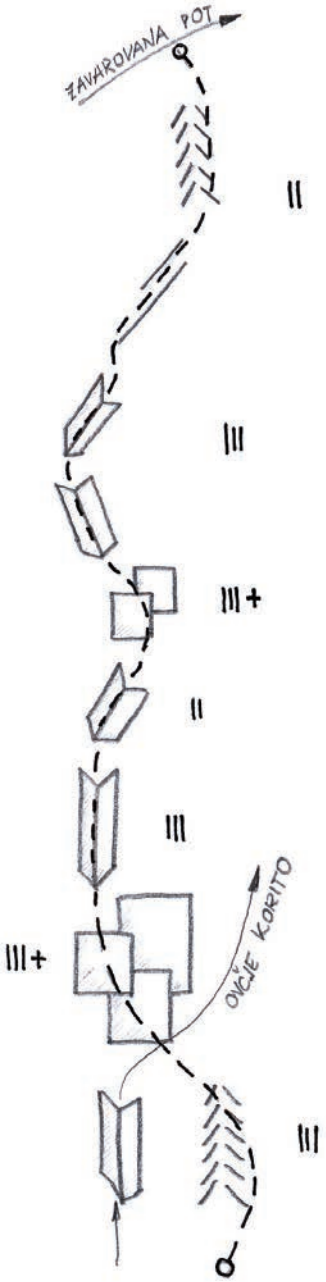

Mala Raduha

SMER VETERANOV

8. 8. 2010, Zdenko Žagar in Igor Radovič

IV–/III, 185 m

Opis: Smer poteka med Sončnim žarkom in Razom. Vstopiš 30 m pod Sončnim žarkom v kratek žleb na desni strani raza in plezaš po razu in po njem do velikega macesna. Pod platami prečiš 25 m proti desni (k). Preko luske čez plati ter v desno usmerjenem loku do macesna, vidnega točno nad lusko. Od tu dva raztežaja stopničasto proti levi. Po razu do stika z Mihovo smerjo, ki jo prečiš levo in skozi kratek kaminček dosežeš raz na levi, ki vodi na rob stene.

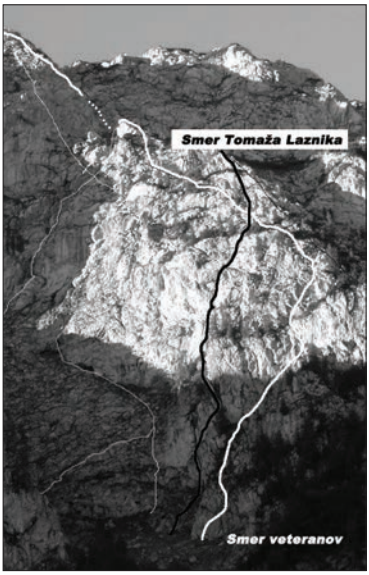

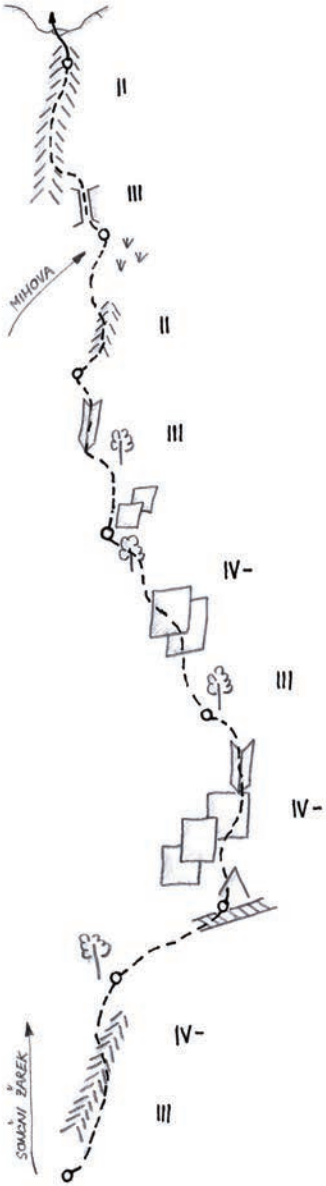

Mala Raduha

SMER TOMAŽA LAZNIKA

22. 8. 2010, Boštjan Jurič in Igor Radovič

IV, 185 m

Opis: Smer poteka desno od smeri Sončni žarek. Čez skrotast podstavek do dobro vidnega nakazanega kamina pod črnimi previsi. Nekaj metrov po žlebu, nato diagonalno proti desni do varovališča nad macesnom (k). Levo mimo previsa ter po skrotastem svetu do plati, ki jih zgoraj zapirajo previsi. Čez razčlenjene plati v smeri pod streho ter desno skozi kamin in preko plati na udobno varovališče ob dveh macesnih. Raztežaj naravnost navzgor do stika s smerjo Raz in po Vetrnih policah na rob stene.

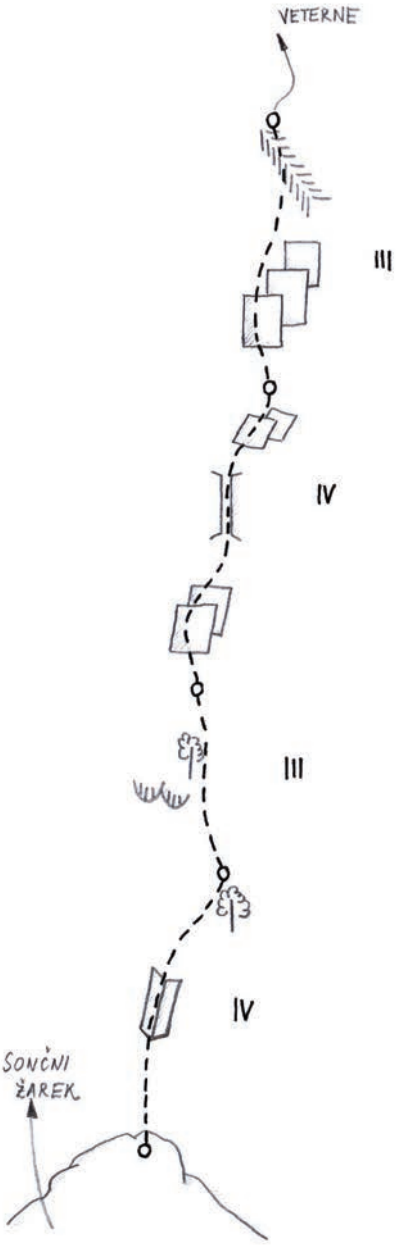

Laneˇz, S stena

IKIJEVA POČ

15. 9. 2010, Jaroš Zajec in Igor Radovič

IV+/II–III, 100 m

Dostop: Kot za druge smeri v tem delu Laneža.

Opis: Smer poteka med smerjo Debeljeka–Šipek in Špansko muho. Vstopiš pod grebenom Hojnikove poti pod izrazito počjo (ozek kaminček), ki ga tvori stolpič z desno steno. Pod poč in levo okrog stolpiča pod zajedo. Po reži preko (IV+) ter po žlebovih in vršnem skrotju na rob stene.

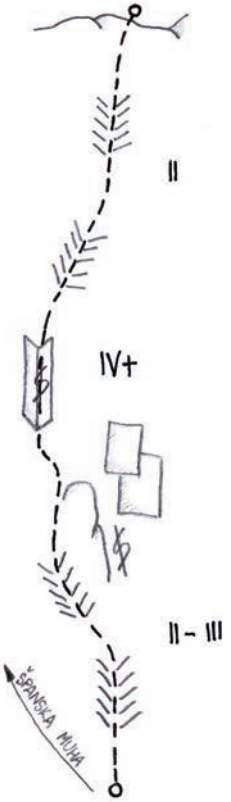

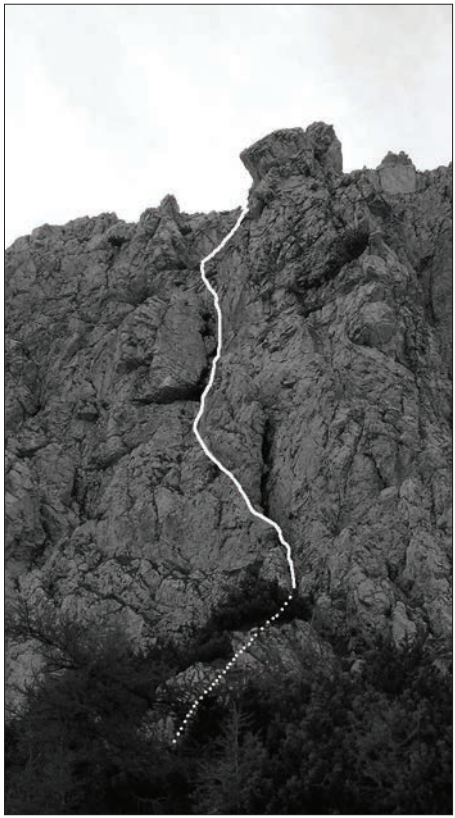

Krofička, V stena

TIŠINA V OKTOBRU

2. 10. 2010, Samo Supin in Lovro Vršnik

VI/V+, IV, 500 m, 5 ur

Dostop: Kot za smer Sipine časa.

Opis: V spodnjem delu se pleza po čistih belih ploščah in počeh. Zgornji del je poraščen s travo in rušjem. Vstop je 30 m levo od kota (Sipine časa).

Sestop: Kot pri smeri Sipine časa.

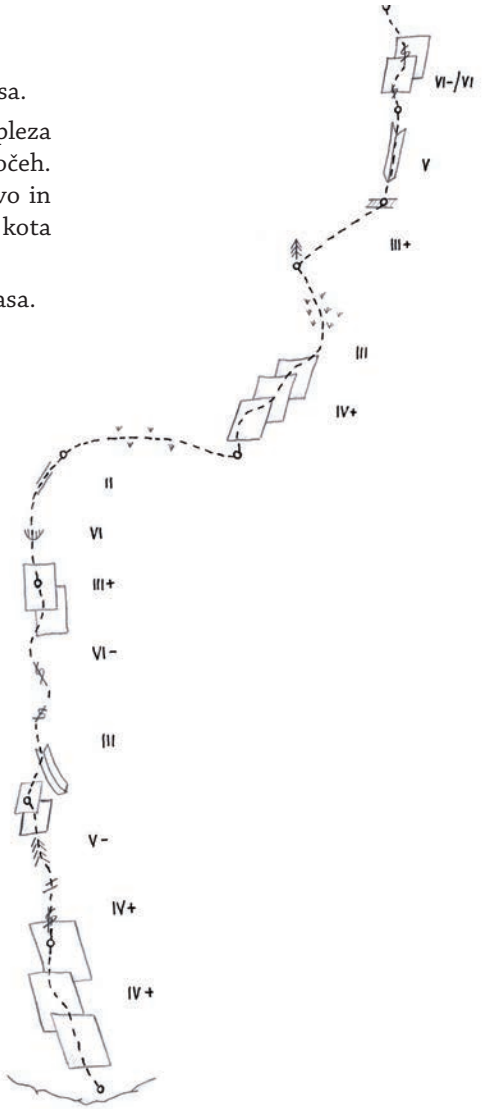

Planjava, J stena

varianta PLUT - ZIHERL smeri Križaj–Rupar

13. 10. 2010, Janez Ziherl in Luka Plut

V–/III–IV, 100 m

Opis: Smeri Križaj–Rupar sta plezalca dodala direktni izstop. Po tretjem raztežaju se od originalne smeri odcepi naravnost navzgor. Prvi raztežaj pelje od polic na naslednjo polico, ki se poševno dviga proti robu stene (tam si uredimo prvo varovališče). Nad to polico je izrazit steber, ki na stičišču s steno tvori ozko poč. Po njej se povzpnemo na vrh stebra, kjer uredimo naslednje varovališče. Do vrha stene je le še kakšnih 30 m, ki jih preplezamo levo od strehe do roba stene. Zadnje varovališče lahko uredimo na ruševju.

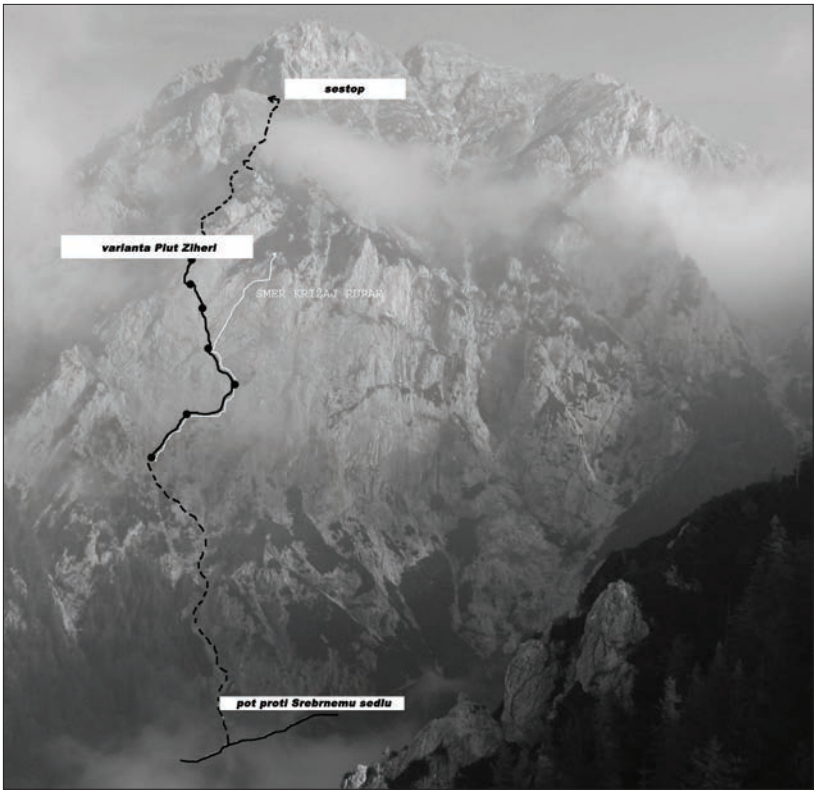

Kozja peč, J stena

KOZLOV STEBER

17. 10. 2010, Nika Skudnik in Igor Radovič

V/II–IV+, 160 m

Dostop: Avto pustiš pod stebrom ter po kolovozu skozi gozd pod steber.

Opis: Smer vstopi na desni strani osrednjega stebra in se nadaljuje po levi. Vstopiš na desni strani stebra po desni plati kratke zajedice (IV+, 4 m) in nadaljuješ po žlebu do črne, rahlo previsne zajede (k, 50 m). Po ozkem kaminu (IV+) na raz in naravnost po žlebu do debelega macesna (20 m). Levo okrog roba in po kratki zajedi (IV–) do varovališča pri smreki. Po poličk 5 m levo ter navzgor pod izstopno zajedo. Po zajedi do konca in desno čez plate (V) ter čez raz do drevesa (55 m). Še 30 m po grebenu točno na vrh Kozje peči.

Sestop: Po grebenu proti levi po shojeni stezi in skozi gozd pod steno (20 min).

Kozja peč, J stena

DESNI GREBEN

6. 11. 2010, Igor Radovič

III/II, 175 m

Opis: Za podpornim stebrom na desni strani stene po strmi gredi, ki zgoraj preide v grapo. Po 80 m dosežeš desni greben, zaviješ levo nanj. Držiš se njegovega raza vse do vrha. Greben postaja vedno bolj skalnat in prijeten za plezanje.

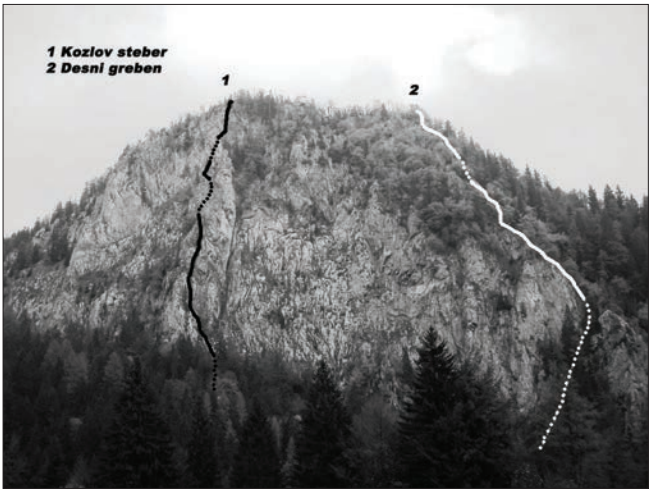

Logarska dolina

EVFORIJA V TIŠINI

16.12. 2010, Peter Jeromel

WI 3, 100 m

Dostop: Ko se pripeljemo okrog velikega ovinka in čez most, direktno naravnost gor v grapo in po 10 minutah smo pri slapu.

Opis: Nahaja se na desni strani doline, točno nasproti severne stene Planjave, v skalah vrha Turni. Če je večja količina snega, ostane slap verjetno neopažen. Visok je 100 m in je sestavljen iz 4 krajših skokov, eden 90° (4 m), drugače do 80°.

Sestop: Po slapu.

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE

Pomembnejše ponovitve

Štajerska Rinka

LEDENKA

17. 1. 2010, Andrej Grmovšek in Marko Lukić

M8, AI6, 550 m

Druga ponovitev smeri z M varianto.

22. 1. 2010, Luka Krajnc in Peter Jeromel

Tretja ponovitev.

23. 1. 2010, Aljaž Anderle in Klemen Premrl

Četrta ponovitev.

Dolgi hrbet

ZIMSKA ZAJEDA (v kombinaciji s Teranovo)

22. 1. 2010, Anže in Tine Marenče

V/5+, 1000 m, 8 ur

Prva prosta ponovitev.

Štajerska Rinka

DIREKTNA

23. 1. 2010, Andrej Grmovšek in Marko Lukić

AI5+, M6+, 450 m

Zimska ponovitev.

Štajerska Rinka

HULIGANSKA

1. 2. 2010, Luka Ajnik in Marko Brdnik

V, AI5+, M6(A0), 350 m

Prva zimska ponovitev, tretja ponovitev s prvenstveno varianto Za huligane.

Logarska dolina

IZZIV

3. 2. 2010, Lovro Vršnik in Samo Supin

WI 5, 140 m

Prva ponovitev.

Strevčeva peč

VRNITEV

25. 5. 2010, Luka Krajnc in Maja Lobnik

VI, A1, 350 m

Prva ponovitev.

Velika Raduha

DIREKTNA SMER

12. 6. 2010, Grega Lačen in Miha Hrastelj

VIII/VI, V, 310 m

Tretja ponovitev, prva prosta ponovitev.

Križevnik

ABADONOV NASMEH

9. 6. 2010, Andrej Erceg in Tomaž Jakofčič

VII+, 250 m

(Verjetno) prva ponovitev.

Križevnik

SIVI VRAG

1. 7. 2010, Luka Krajnc in Albin Simonič

VIII/VI–VII, 400 m

Prva ponovitev.

Rjavčki vrh

DIVJA ZVER

22. 7. 2010, Luka Krajnc in Albin Simonič

VII+, A1, 250 m

Prva ponovitev.

JULIJSKE ALPE

Prvenstveni vzponi

Prisojnik, S stena

APOKALIPSA

20. 1. 2010, Urban Ažman in Jurij Hladnik

VI–/6–, M5, 900 m, 8 ur

Dostop: Po desnem slapu pod Prisojnikom in naprej po Škotskem podaljšku do vstopa v smer.

APOKALIPSA

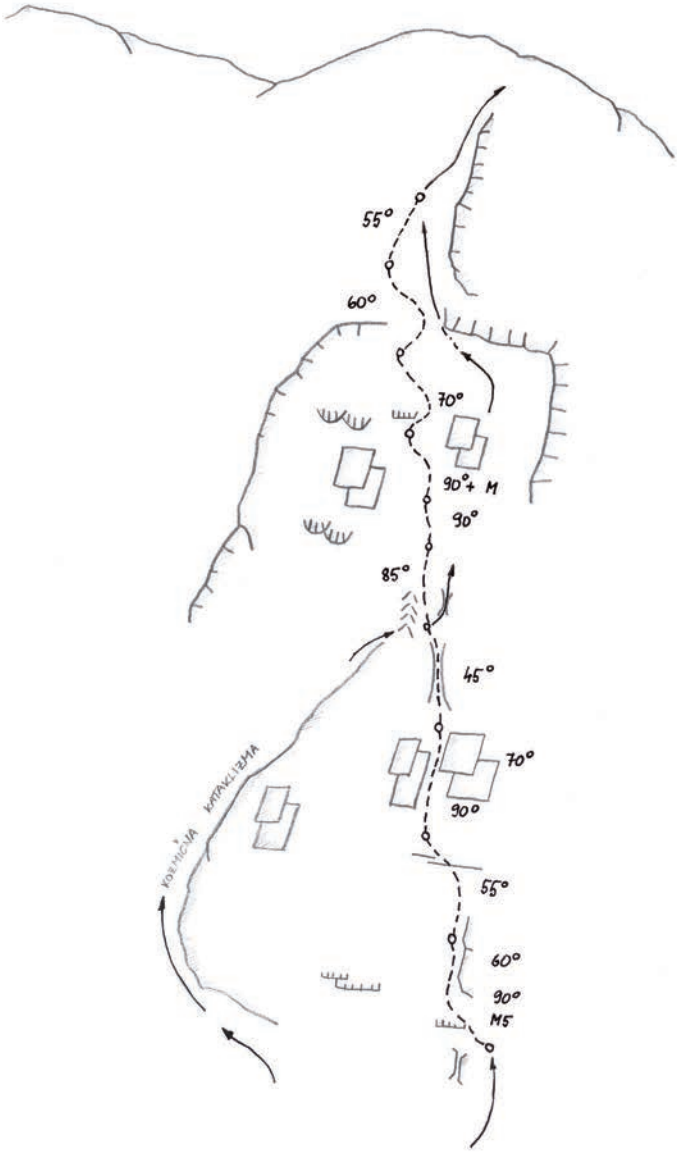

Travnik, Zadnja Mojstrovka

POSAVSKA VARIANTA TRAVNIŠKE GRAPE

20. 1. 2010, Matej Zorko in Nejc Pozvek

90°/65°–75°, M, 70 metrov

Jalovec, SZ stena

LUNA

23. 1. 2010, Blaž Stres in Blaž Grapar

IV, 4, 650 m, 8ur

Dostop: Iz Loga pod Mangartom.

Opis: Smer sledi očitnemu snežnemu traku in naravnim prehodom. V zgornji polovici poteka nekaj časa skupaj z Bovško in Kaminsko smerjo.

Sestop: V območju markirane poti s Kotovega sedla v Koritnico.

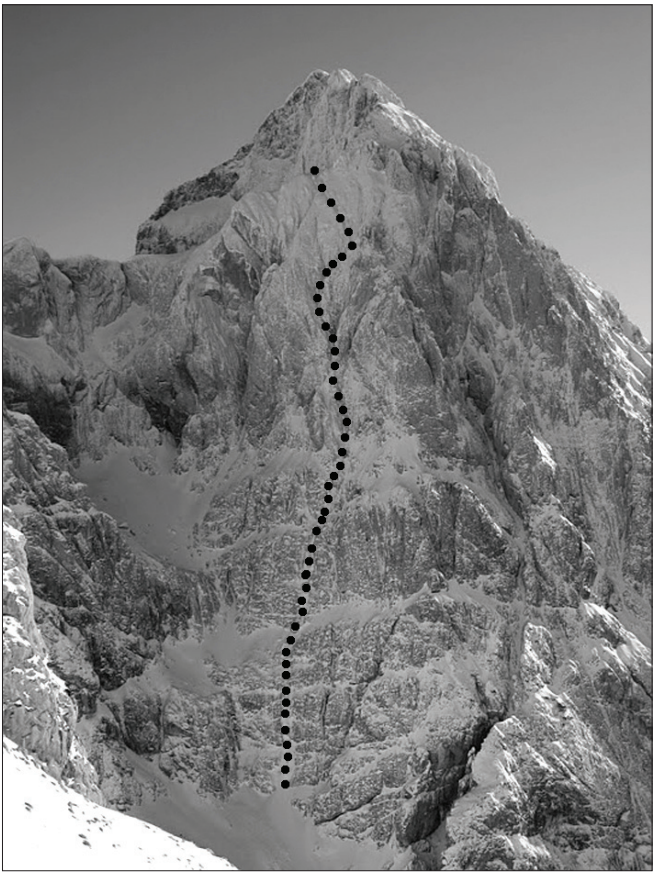

Planja, JV stena

PLAZILKA

24. 1. 2010, Iztok Tomazin

III, WI4, M, 90°/35°–60°, 950 m, 5 ur

Dostop: Od lovske koče po lovski poti, ki preči pod južnim ostenjem Glave pod Planjo (15 min).

Opis: Smer poteka po izraziti grapi desno od skalne stene Glave pod Planjo. Ključno mesto je navpična ledena sveča s skalnim izstopom (III–IV) sredi grape, ki pa je ob bolj sneženih zimah najbrž zasuta. Skalno pregrado nad položnejšim srednjim delom obplezamo po levi in nadaljujemo po grapi do škrbine levo od glavnega vrha Planje.

Mlinarica

SKRITI DRAGULJ

24. 1. 2010, Jernej Arčon, Matic Obid in Dejan Koren

WI 4+/5–, IV, 200 m, 3 ure

Dostop: Od cestarske hiše na 38. ovinku vršiške ceste sledimo najprej kolovozu, nato lovski stezi proti Planji. Ko smo nekje nasproti sveče smeri AC/DC, se spustimo v korito Mlinarice in hodimo še 10 min naprej, na desni strani opazimo ozek kanjon in slap, ki se pne v skokih proti vrhu (30–40 minut hoje).

Opis: Smeri ni težko najti, leži v grapi (kanjonu) in se že od spodaj lepo vidi, če je dovolj dobro narejena za varno plezanje. Smer poteka po strmem, širokem žlebu, kaminu, po katerem se pne v skokih proti vrhu.

Sestop: Sledimo še proti koncu grape približno 100 m, nato zavijemo levo čez ruševje in se spustimo v veliko grapo, plaznico, in po njej do izhodišča.

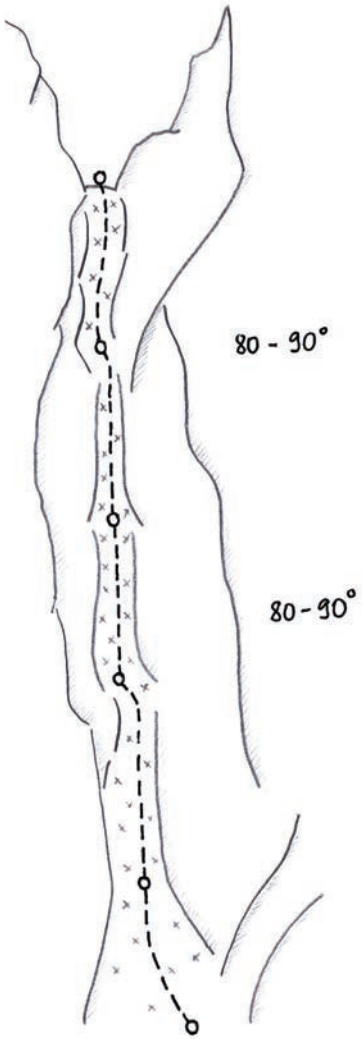

Bovški Gamsovec, V stena

MEZINČKOV TRIUMPF

28. 1. 2010, Andrej Erceg in Primož Buh

V/AI4, M5, 700 m,

6ur in 30 min

Opis: Smer poteka približno sredi vzhodne stene po logičnih razčlembah, ki te pod robom stene peljejo desno mimo skalne zapore.

Veliki snežni vrh, V stena

BJONDO

29. 1. 2010, Marko Koren in David Kapitan

III 80°/45°–55°, 250 m, 2 uri

Dostop: Zadnja grapa v Velikem snežnem vrhu.

Opis: Spodaj lažji kamin (70°), ki se v drugem raztežaju razširi v široko, strmo grapo. Drugi, ključni raztežaj sestavljajo trije skoki (80°) z vmesnimi položnejšimi deli (60°). Preplezamo ga lahko po desni strani, skozi manjše kamine, ali po levi po strmih ploščah/travah, odvisno od razmer. Sledijo trije raztežaji položnejše grape (45°), ki jo prekinjata dva krajša skoka (80°). Grapa postane v zgornjem delu nekoliko strmejša (55°).

Sestop: Na vrhu grape desno na sedlo. Lahko po grapi dvakrat spust po vrvi ali po pobočju Malega Snežnega vrha enkrat spust po vrvi.

BJONDO

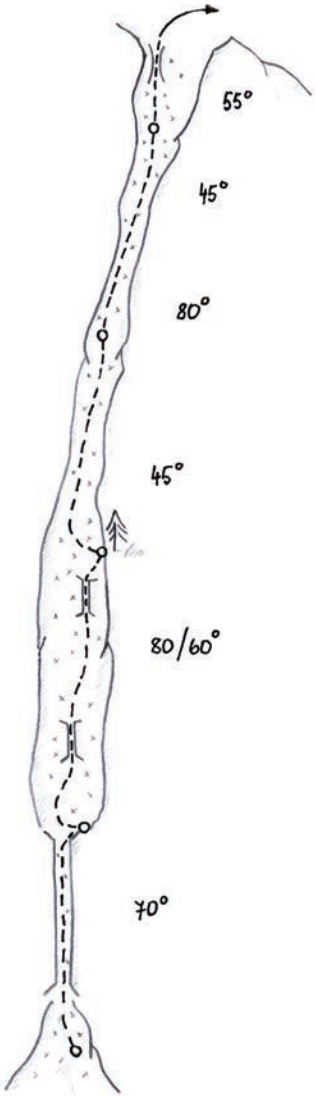

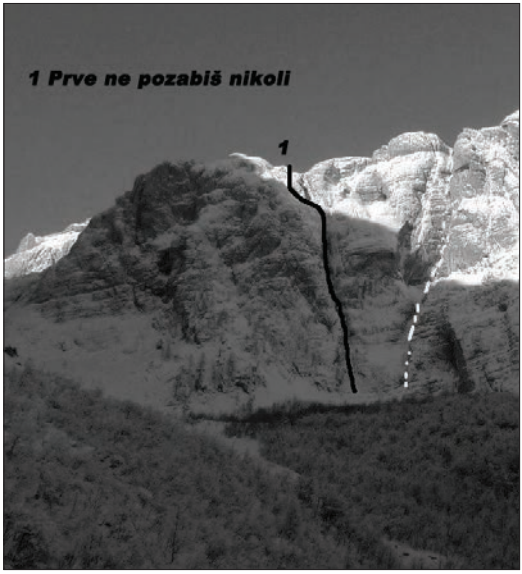

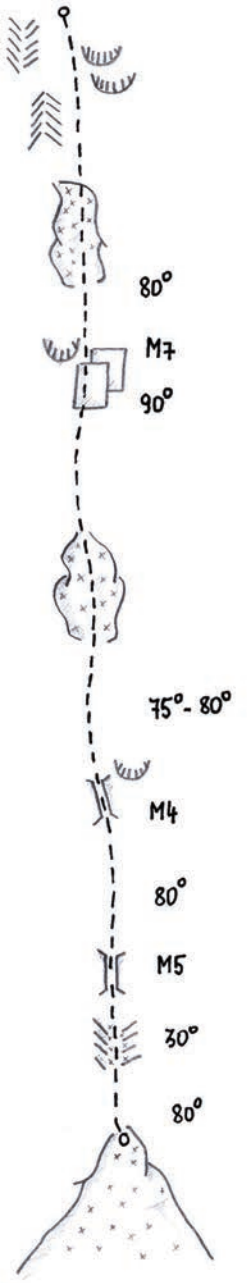

Bovški Gamsovec, V stena

PRVE NE POZABIŠ NIKOLI

29. 1. 2010, Matjaž Jeran in Tine Cuder

IV WI5, M7 R, 450 m, 7 ur in 30 min

Opis: Smer sledi zelo logični, globoki razčlembi, ki prereže steno v njeni levi polovici. Zadnji skok, zgornjih 80 m, obvozi po levi.

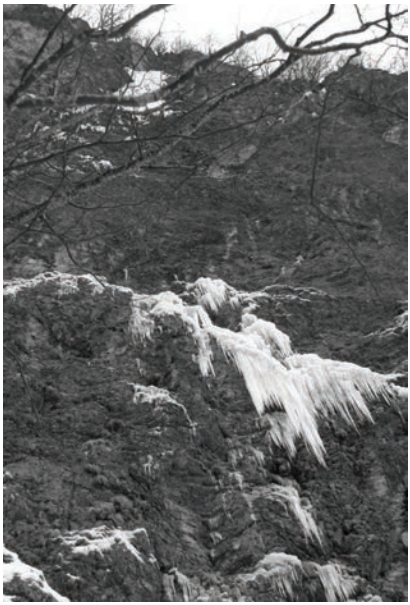

Črnik nad Drežnico

SLAP V ČRNIKU

4. 2. 2010, Matic Jošt in Aljaž Tratnik

M7, WI 6, 180 m, 8 ur

Dostop: Kot za Dušanov slap, iz Drežnice dobro uro.

Opis: Slap, ki visi visoko v steni Črnika, je dobro viden že iz Drežnice. Vstop v smer je dobrih 100 m desno od Dušanovega slapu. Plezati začnemo na najnižji točki slapu, 10 m naravnost, nato prečka v desno, naravnost navzgor čez strme trave (zatič), nato delikatna prečka levo (2 k) v slap in navzgor na stojišče na udobni polici (e, k). Sledi najtežji raztežaj, ki je opremljen s klini in svedrovci. Stojišče na ledeni gobi (e, k). Sledi kratek raztežaj v udobno lopo (e, e). S stojišča v lopi splezamo par metrov navzgor (k), nato prečkamo desno v led (zatič) ter po slapu do vrha smeri. Izstop desno čez skalni skok in po polici na rob stene.

Sestop: Na vrh Črnika, nato skozi gozd levo na Zahodno Drežniško pot in po njej v Drežnico, uro in pol.

Mlinarica

VEČJA OD SOSEDOVEGA BIKA

6. 2. 2010, Matjaž Jeran in Matija Bokan

WI +, 100 m , 2 uri

Opis: Smer v dolžini dveh raztežajev poteka čez svečo, ki je prva desno od Skritega dragulja.

Koritnica, Pod Bavhom

MEMBRANA DIREKT

16. 2. 2010, Matic Obid in Dejan Koren

WI7–, X, 90°, 120 m, 4–5 ur

Dostop: Od zadnje kmetije v Koritnici, kamor nas mimo elektrarne pripelje gozdna cesta iz Loga (30 minut hoje), je do slapu še 20 minut hoje po plaznici.

Opis: Smer začne po Membrani in po koncu 1. raztežaja ne gremo proti desni, temveč plezamo naravnost navzgor. Smer je preplezljiva v zimah z obilo ledu, kljub temu je led tanek in nevarnost podrtja velika. Ocene po raztežajih (1R: WI 6, 2R: WI 7–, 3R: WI 6, 4R: WI 6).

Sestop: Levo po ruševju in gozdu, nato navzdol skozi grapo, ki pripelje k vstopu.

Tamar

SVEČKE NAD VOTLINO

16. 2. 2010, Domen Kastelic in Domen Žagar

WI 85°, M5+/6, 110 m, 5 ur

Opis: Vstop v smer je desno od Slapu nad votlino. Nekaj metrov po ozki zajedi/poči do pod izrazite previsne zajede, ki ji sledimo v desno po sistemu sveč. Po dveh raztežajih (30–40 m) se pod velikim previsom usmerimo v levo in rahlo navzgor do borovcev (40 m). Spust po vrvi iz borovcev. Smer ni opremljena.

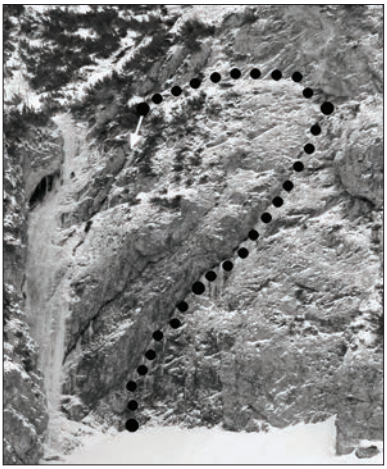

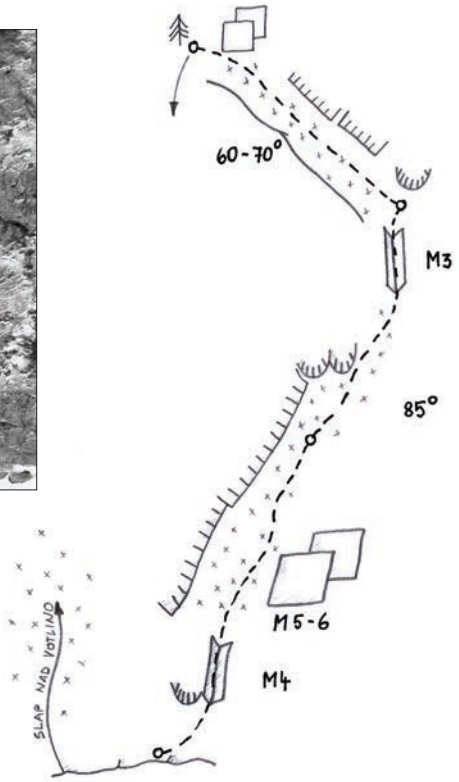

Bovški Gamsovec, V stena

RAZMERA JE

15. 3. 2010, Matjaž Jeran in Matevž Jerman

V/AI 4, WI5, 500 m, 7 ur

Opis: Smer poteka najprej po smeri Velika grapa (okrog 150 m), nato pa zavije v izrazito razčlembo, ki pelje levo. Ker poteka smer večinoma po snegu, je ob neprimernih razmerah varovanje vprašljivo.

Sestop: Z grebena levo v krnico, nato pa proti Luknji in nazaj pod steno.

Nad Šitom glava, S stena

MLADI RAZISKOVALEC

9. 6. 2010, Jure Mihelčič in Nejc Marčič

VII/V, IV–, 280 m, 3 ure

Opis: Smer poteka levo od Trmastega kamina. Tretji raztežaj je detajl smeri, tam je ostal en klin.

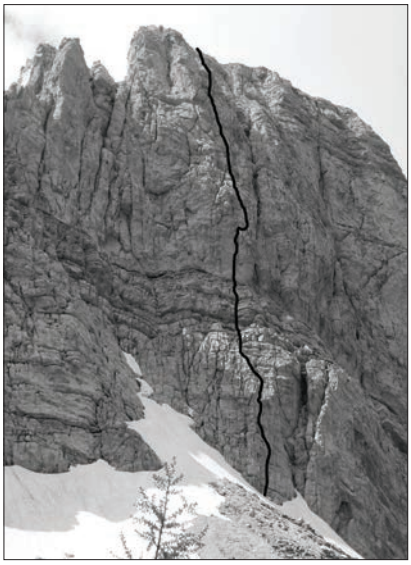

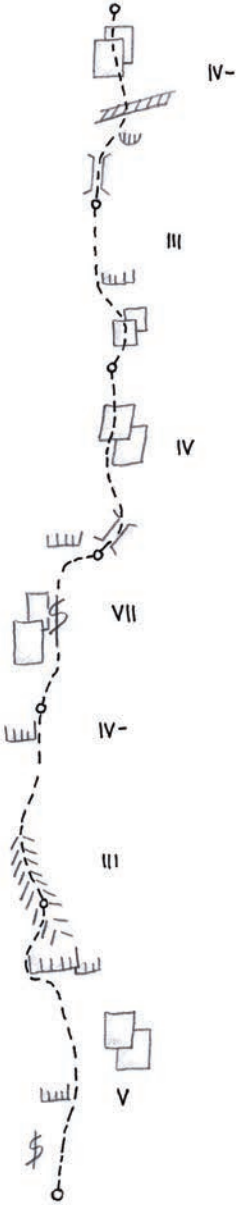

Rušica, S stena

BOROVŠKA MISS

11. 6. 2010, Mitja Šorn in Matic Košir

VI/ IV–V, 400 m

Dostop: Iz doline Pišnice (3 ure).

Sestop: Gre lahko v dve smeri. Za Martuljek se gre na Rigljico in na Kurji vrh ter po lovski poti dol. Za v Pišnico pa spust v grapo med Vrhom nad Rudo ter Rušico in nato po grebenu in skozi strm gozd (3 ure) .

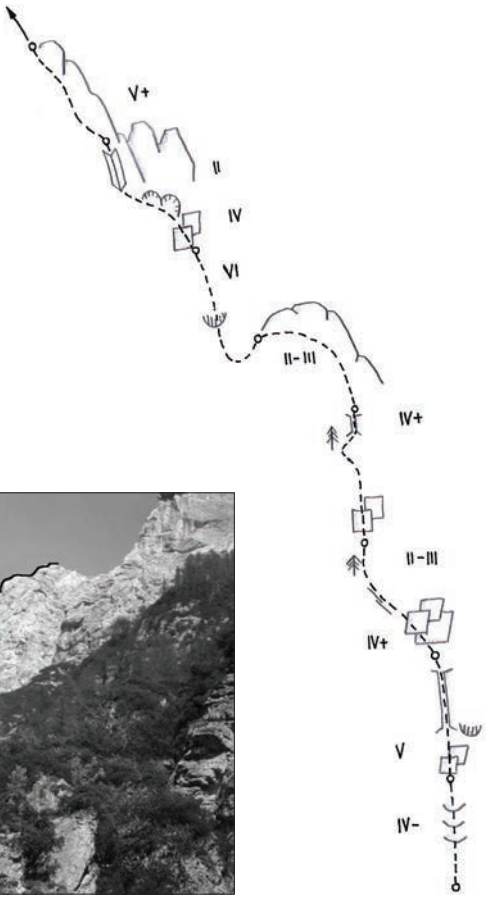

Škrlatica

SPODNJI ŠTUK

26. 6. 2010, Urban Golob in Matic Jošt

VI/IV–V, 330 m, 8 ur

Opis: Smer se začne pod Škrlatico oz. pod glavo, kjer se začne Južni raz Škrlatice in pada v zatrep Pod Dolkom (je levo od stene Spodnjega Rokava) ter je dobro vidna od Aljaževega doma.

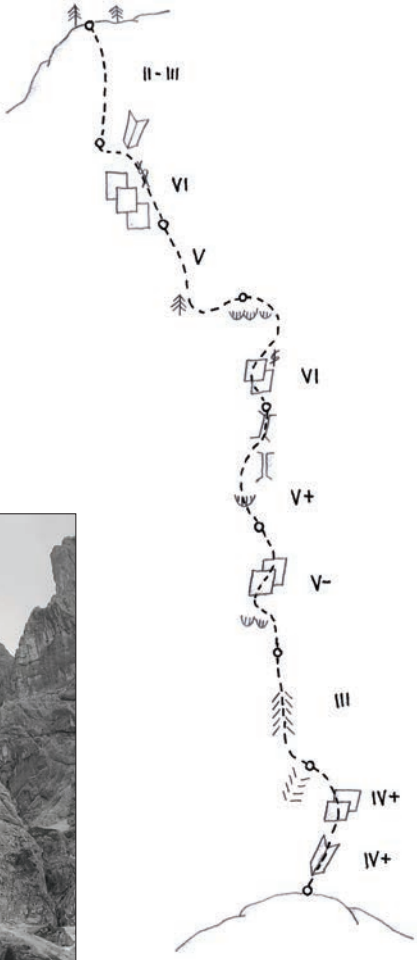

Prisojnik, SZ stena

GAL V GALERIJI

7. 7. 2010, Urban Golob in Matic Jošt

VI–/ V+, III–IV, 400 m, 5 ur

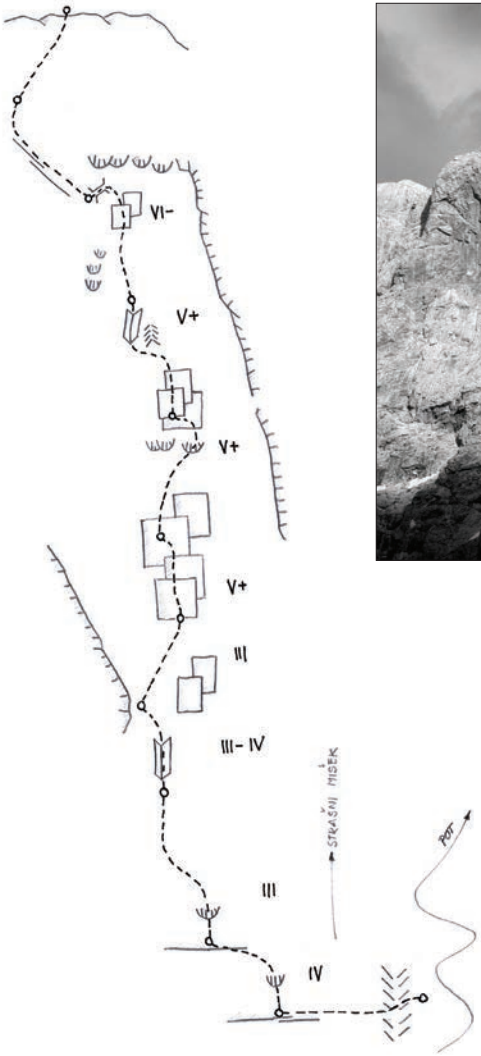

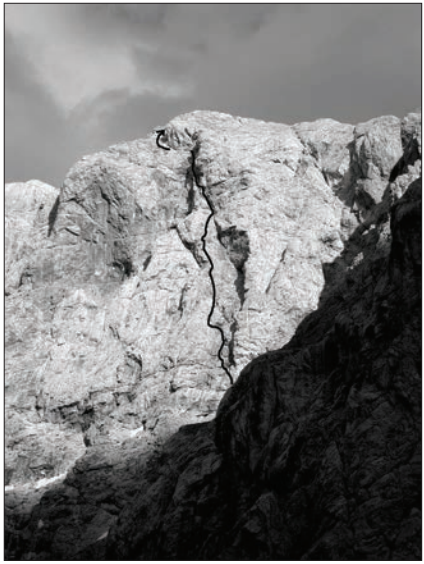

Mali Skutnik, SV stena

ALPSKA VELESA

10. 7. 2010, Jože Makuc in Radovan Lapanja

V–/III–IV, 120 m, 1 ura in 30 min

Opis: Nad nami je velika kotanja, nad njo pa se pne stena. Do kotanje plezamo po zglajeni grapi dober raztežaj. Nato zaplezamo po lažjih ploščah, ki so v vpadnici dolgega kamina. Nadaljujemo po žlebu, ki preide v kamin, spotoma preplezamo lažji previs (IV+) in dospemo do manjše votline. Kamin se nadaljuje, vendar zavijemo desno na manjši steber in po njem prek plošč navpično gor (odlična skala). Nadaljujemo, dokler ne pridemo pod streho, ki nas prisili levo prek gladke plošče (V–) na poličko in prek previsa (V–) v lažji žleb, ki se konča v škrbini.

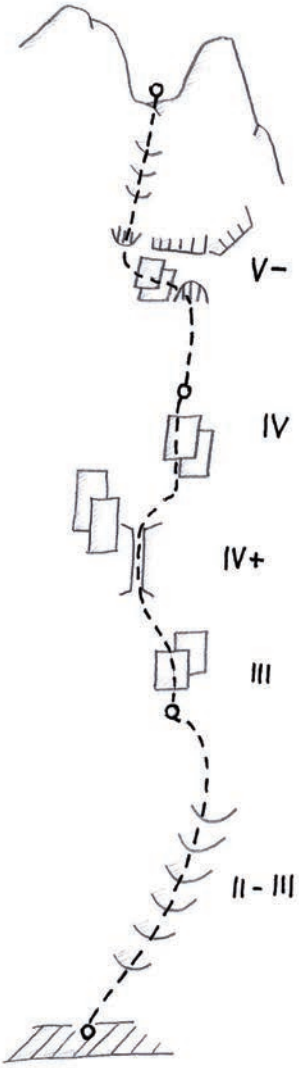

Nad Šitom glava, S stena

VITA

16. 7. 2010, Viktor Pust in Nataša Klofutar

IV/III, 100 m, 1 ura in 30 min

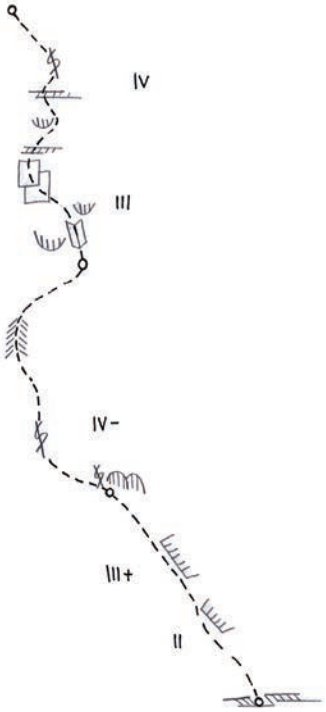

Dostop: Kot za smer Solze strahu (plezalni vodniček Vršič).

Opis: Vstop v smer je levo, 5 m nižje od smeri Solze strahu (pod velikimi pravokotnimi ploščami).

Diagonalno nadaljujemo pod manjšimi strehami do malce večje lope, tam najdemo dva klina in si uredimo varovališče (60 m raztežaj). Prečimo 6 m v levo (klin), zavijemo strmo v poč, 10 m navzgor čez raz, desno prestopimo 2 m preko stebra, nato 3 m gor in desno za rob do stojišča (dva klina). Navzgor do zajede, nato rahlo levo do plošč, desno na prvo gredo, kjer pridemo do previsa (klin), plezamo poševno čez ploščo do druge grede. Najtežji del nas čaka tik pod vrhom, in sicer gladka poč (IV, 5 m, klin), ki jo preplezamo do sredine, nato prečimo močno v levo in čez, in smo na vrhu.

Sestop: Desno po gredi navzdol 60 m, kjer je urejeno varovališče za spust. Potrebujemo dvojno ali enojno 60-metrsko vrv.

Nad Šitom glava, S stena

OSA

8. 8. 2010, Viktor Pust in Nataša Klofutar

VI–/IV, V–, 110 m

Dostop: Iz parkirišča na Vršiču do Vratc, nato pod steno (20 min).

Opis: Smer pričnemo 10 m levo od smeri Elisa ali 20 m od smeri Vita. Po zajedi splezamo čez plate (k). Strmo zavijemo v desno pod ogromen previs, se potegnemo na skalo in po gladki skali (5 m) prečimo do vogala, navzgor v levo in si uredimo varovališče. Nadaljujemo po platah (klin najdemo nad plato) do drugega varovališča. Pogled navzgor nas usmeri v ogromno previsno streho. Pod njo čez plato (luska) in pod gladko streho (k, k). Potegnemo se čez in nadaljujemo po naravnih prehodih do vrha.

Sestop: Spust po vrvi (glej smer Elisa ali smer Vita).

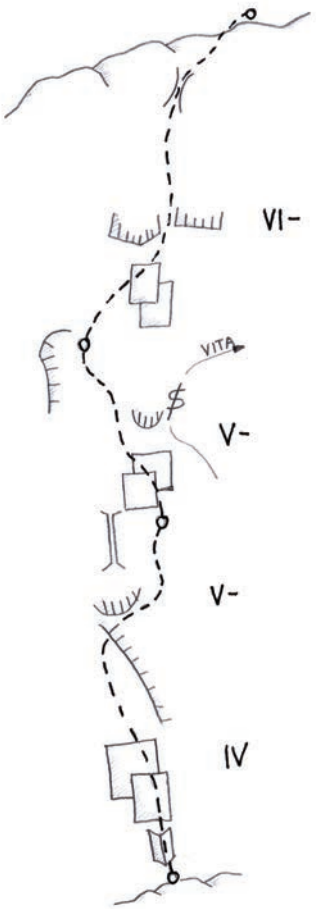

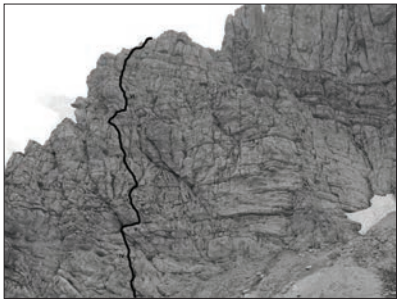

Rušica, JV stena

MIMAHLA

2. 9. 2010, Jurij Hladnik, Jure Mihelčič in Nejc Marčič

VIII–/VI, 200 m, 5 ur

Opis: Smer se nahaja v skrajno levem delu stene, med grapo in smerjo Levi pas. Že prvi raztežaj postreže z detajlom smeri. V smeri je ostal klin.

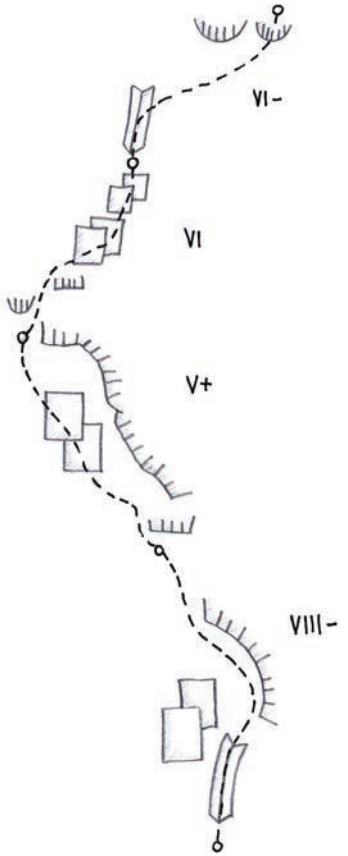

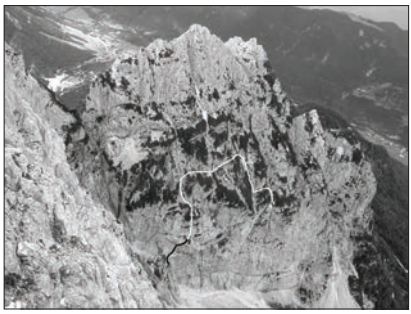

Veliki Draški vrh

DIREKTEN VSTOP v smer Levi raz

5. 9. 2010, Miha Zupan in Maja Duh

V, 80 m

Opis: Po plitvi zajedi do vrha skalnega stolpa. Od tam preko previsa do nizke strehe. Preko strehe in po krušljivem terenu proti levi do raza stebra.

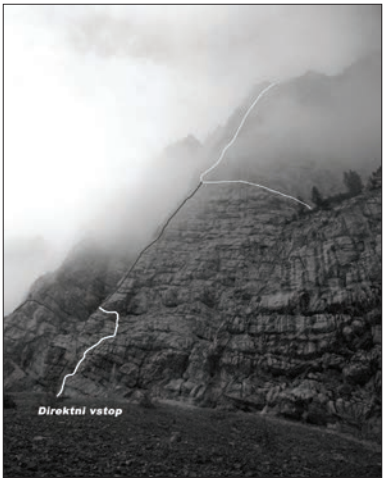

Mali Grintavec, V stena

SMER DVEH JURČKOV

11. 9. 2010, Boris in Sara Sedej

III, 300 m, 3 ure

Dostop: Kot za Cicibanovo smer.

Opis: Vstop je v levem delu velikih plošč, po lahkem žlebu na gruščnato glavo. Iz nje čez plošče v grapo in najprej naravnost, nato nekoliko levo čez plošče na manjšo gredino. Zopet desno preko plošč na raz in po njem v kotanjo pri robu strehe (klin). Levo navzgor po gredini do vrha grape, nato desno do raza – stik s Cicibanovo smerjo. Čez zajede in plošče nekoliko proti levi do vrha.

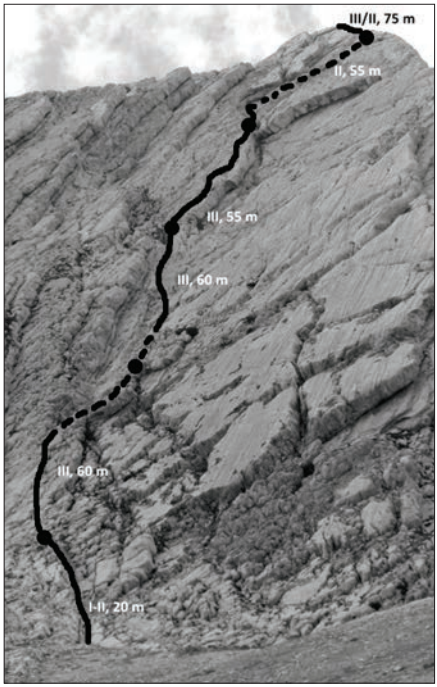

Debela peč – Trapez

SUMMERBREJK

12. 9. 2010, Nejc Marčič in Jurij Hladnik

VI+/V+, 300 m, 4 ure

Opis: Smer se nahaja v levem delu Trapeza med smerema Levi Steber in Kunaver - Jeglič, katero sredi stene tudi seka. Smer poteka po zelo lepih kaminih in zajedah.

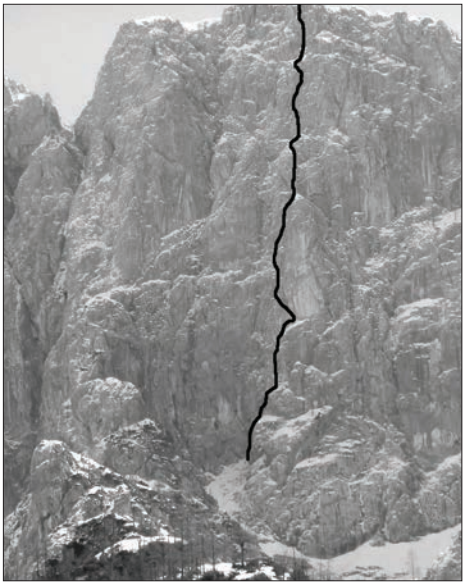

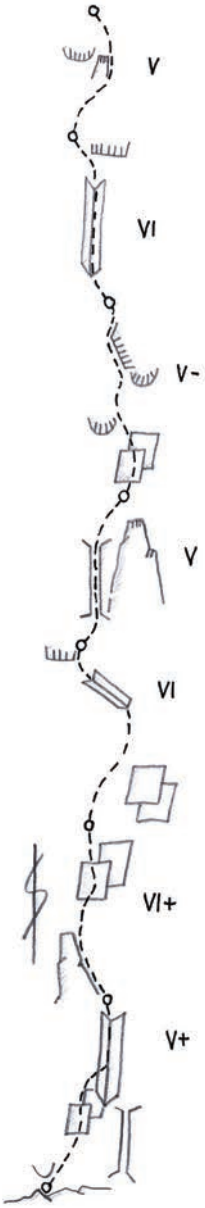

Batognica, J, JZ stena

JUŽNI RAZ

22. 9. 2010, Andrej Likar in Radovan Lapanja

IV–/II–III, 350 m, 3 ure

Opis: Na raz vstopimo iz grape levo čez trave, čez dva stolpiča (III) in tretjega, na katerega splezamo po poči (III+). Nadaljujemo po razu, rahlo po levi strani (II, III–), sledi stolpič (IV–), na naslednjega splezamo po poči in kaminu (III). Vzpon na zadnji stolpič raza opravimo po kaminu rahlo desno, nato levo navzgor in desno čez ploščo na raz. Na vrh se vzpnemo po grapi ali pa se držimo še naprej raza (travnato).

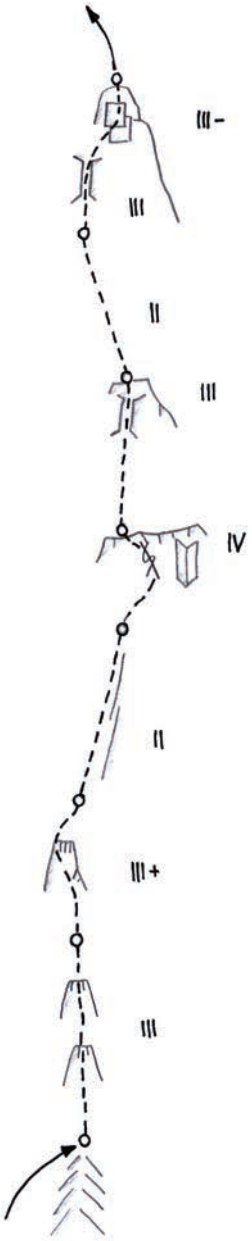

Dimniki, J stena

RADOVLJIŠKA SMER

10. 10. 2010, Jurij Hladnik, Nejc Marčič in Jure Mihelčič

VI/IV+, 300 m, 2 uri in 30 min

Dostop: Po grapi, ki se vije v vpadnici stene; ko se zapre zaviješ v desno in nadaljuješ po travnatem svetu (2 uri).

Opis: Smer poteka po logičnih prehodih sredi stene.

Sestop: Poteka po grebenu proti Macesnovcu in po Ambroževemu žlebu. Urejeni sta dve sidrišči za spust po vrvi (2 uri).

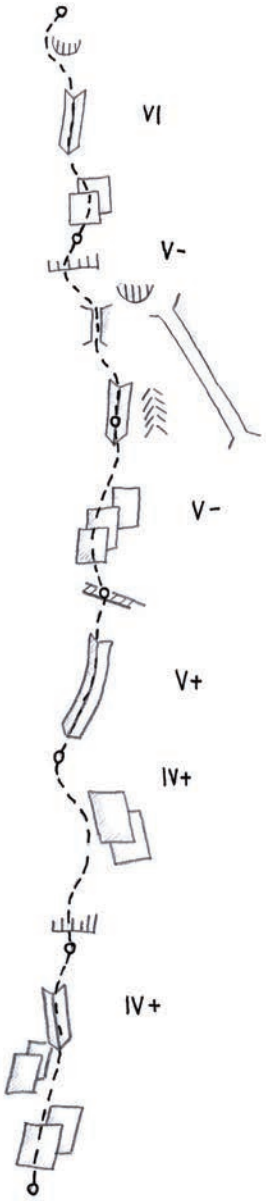

Mali Grintovec, V stena

VELIKEGA METULJA SMER

13. 10. 2010, Boris Sedej in Jure Laharnar

IV+, 220 m, 3 ure

Opis: Smer poteka desno od smeri Avrikelj, le da plezaš direktno navzgor v območje največje zajede. Tam izbereš malo, skrajno desno zajedo, po njej do konca, nato po grebenčku višje do roba stene. V smeri je odlična skala, pleza se po škrapljah (plitvi žlebiči). Za varovanje so uporabni predvsem metulji, pa tudi kako skalno uho se najde. V steni je na drugem varovališču ostal en klin.

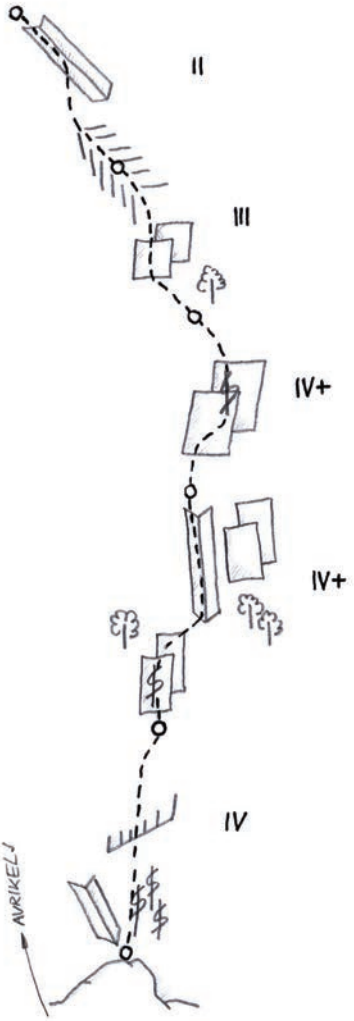

JULIJSKE ALPE

Pomembnejše ponovitve

Prisojnik

KOZMIČNA KATAKLIZMA

18. 1. 2010, Anže Marenče in Matjaž Plemeniti

IV+, M6, 90°, 900 m

Prva ponovitev.

22. 1. 2010, Maja Lobnik in Nejc Marčič

Druga ponovitev.

Špik

DIREKTNA SMER

(z izstopno varianto po Skalaški smeri)

19. 1. 2010, Andrej Erceg in David Debeljak

V, AI5, M, 900 m, 10 ur

Zimska ponovitev.

27. 1. 2010, Luka Lindič, Marko Prezelj in Boris Lorenčič

Zimska ponovitev originalne Direktne smeri.

Nad Šitom glava

SOKOL

22. 1. 2010, Jure Juhasz in Dejan Koren

M6+/7, IV, 70°–80°, 300 m, 6 ur

Prva zimska prosta ponovitev.

Triglav

SKALAŠKA Z LADJO

23. in 24. 1. 2010, Luka Stražar, Anton Gregorčič, Nejc Breščak

V, AI5, M5, 900 m

Zimska ponovitev.

Šite

Kombinacija: JESIHOVA in ČOP – POTOČNIK in VARIANTA NA LOPO

24. 1. 2010, Tomaž Jakofčič in Boris Lorenčič

M5+, AI 4, 500 m

Zimska ponovitev.

Travnik

ŽUPANČIČEVA GRAPA

28. 1. 2010 Anže Marenče

V/5, 4 ure in 30 min

Solo ponovitev smeri.

Špik

VARIANTA KRUŠIČEVE

29. 1. 2010, Rok Blagus in Aleš Česen

29. 1. 2010, Matej Zorko in Marko Levičar

V, WI5, M, 900 m

Zimska ponovitev.

Bovški Gamsovec

VELIKA GRAPA

29. 1. 2010, Janez Ziherl in Luka Plut

III, AI 3, 800 m

Prva ponovitev.

Tamar

4. 2. 2010 sta Aljaž Anderle in Primož Hostnik v enem dnevu preplezala **Centralni slap** (WI4+), **Desni slap** (WI 4), **Svečo** (WI 4), **Slap nad votlino** (WI 3), **Rastlinco** (WI 4), **Rariteto** (WI 5) in **Ribomanijo** (WI 6+)

Koritnica

13. 2. 2010 sta Matic Obid in Dejan Koren v enem dnevu preplezala slapove **Psihoanaliza** (WI 6), **Psiho direkt – Slap za Slavca** (WI 6) in **Psihoterapija s Psihoanalizo** (WI 5+/6–).

Bovški Gamsovec

RAZMERA JE

18. 3. 2010, Miha Pintar in Grega Kofler

AI 4, WI 5, 500 m

Prva ponovitev z novo **Potrošniško varianto** (AI4+, 120 m).

Triglav

SKALAŠKA s SANJSKIM OZEBNIKOM

19. 3. 2010, Luka Lindič in Marko Prezelj

V+, AI5, M6+, 1100 m

Zimska ponovitev.

Veliki Draški vrh–Trapez

LOMSKA SMER

6. 5. 2010, Miha Zupan in Maja Duh

VI+/IV–V, 400 m

Prva ponovitev.

Veliki Draški vrh–Trapez

TRŽIŠKA

10. 6. 2010, Jure Mihelčič in Nejc Marčič

VIII–/VII+, 300 m

Tretja prosta ponovitev.

Šite

ČMRU

24. 6. 2010, Luka Lindič in David Debeljak

VI/V, 500 m

(Verjetno) četrta ponovitev.

Nad šitom glava

RUMENA DIAGONALA

26. 6. 2010, Andrej Erceg in Tomaž Jakofčič

VIII/VI, 200 m

(Ključni del smeri, previsno poč, sta preplezala v enem raztežaju.)

Prva prosta ponovitev.

Veliki Draški vrh–Trapez

ČRNA MAŠA

6. 7. 2010, Miha Zupan in Urban Kovačič

A1, VI+/ IV–V, 350 m

Prva ponovitev.

23. 8. 2010, Jure Mihelčič in Nejc Marčič

Druga ponovitev.

Veliki Pršivec

JESENSKA PRIPOVED

29. 7. 2010, Maja Lobnik in Nastja Davidova

VII–/VI–, 250 m

Prva ponovitev.

Pelc nad Klonicami

ČAŠA OPOJNOSTI

1. 8. 2010, Radovan Lapanja in Toni Groblar

V/IV, 400 m

Prva ponovitev.

Prisojnik, SZ stena

GAL V GALERIJI

8. 8. 2010, Davor Velikajne in Boris Sedej

VI–/III–IV, 400 m, 5 ur

Prva ponovitev.

Vršac

SMER RAUPŠICOV

11. 8. 2010, Darko Podgornik in Ivan Rejc

VI/IV–V+, 300 m

Prva ponovitev.

Debela peč

SONCE V OČEH

11. 9. 2010, Nejc Marčič in Jure Mihelčič

VII–/VI, A2–A3, 350 m (500 m)

Prva ponovitev.

Šplevta

JZ steber (varianta)

22. 9. 2010, Boris Sedej in Uroš Langenvalter

V/III–IV, 500 m, 6 ur in 30 min

Prva ponovitev.

Mali Grintavec

AVRIKELJ

13. 10. 2010, Boris Sedej in Jure Laharnar

V+/IV, 150 m

Prva ponovitev.

Velika Mojstrovka

KUKIS

22. 10. 2010, Miha Zupan in Jure Mihelčič

VI+/VI, IV–V, 500 m

Ena prvih ponovitev.

SLOVENIJA - DRUGA OBMOČJA

Prvenstveni vzponi

Košuta, Veliki Vrh

MUSKELFIBER

2. 3. 2010, Miha Zupan in Samo Opalk

III, 4, M5, 90°/45°–75°, 300 m

Opis: Vstop po strmi, proti levi nagnjeni rampi do macesnov. Od tam levo do neizrazite in strme grape. Preko dveh skalnih skokov do izrazite grape. Po grapi do previsnega kamina, od tam proti desni do macesna na rami in preko skalne stopnje do vrha stene.

Begunjska Vrtača

VELIKONOČNA

4. 4. 2010, Miha Zupan in Maja Duh

II, M, 30°–50°, 200 m

Opis: Vstop med smerema Idealnih ni in Idealne so. Po izrazitem žlebu do rame (stik z Idealnih ni). Od tam proti ploščam na desni (k), po polici desno do stolpičev in poraščeni zajedi do večjega macesna (stik z Idealne so).

Begunjska Vrtača

SEVEROVZHODNI GREBEN

25. 5. 2010, Miha Zupan

Opis: Vstop iz melišča nad potjo proti Prevali. Po najlažjih prehodih v območju grebena do vrha.

Begunjska Vrtača

KAMELTRAJBAR

4. 8. 2010, Miha Zupan in Viktor Pust

V/III–IV, 120 m (+100 m)

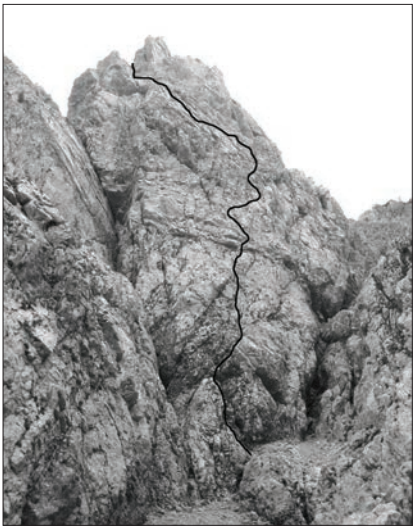

Opis: Vstop v začetni grapi smeri Idealnih ni. Iz desne strani stebra po krušljivem terenu in naprej po razčlembah do boljše skale (k). Od tam po neizrazitih razčlembah do zajede na desni (k). Preko plošč proti levi (k) in preko previsa proti izraziti izstopni zajedi pod vrhom stebra. Od vrha stebra po krušljivem terenu do gamsje steze.

Košuta, Kladivo

PREČENJE

31. 8. 2010, Miha Zupan in Maja Duh

IV/II–III, 600 m

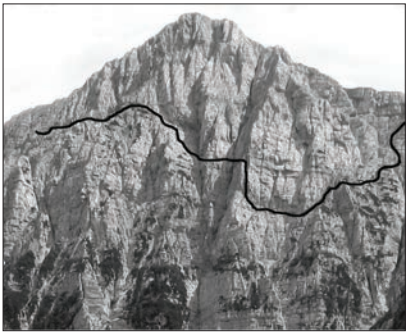

Opis: Po vzhodni grapi v Kladivu na primernem mestu po sistemu polic do izrazite skalne piramide. Pod piramido po policah preko raza in plošč (k) do naslednje grape. Od tam po polici do strmega raza (k,k). Spust po vrvi po kaminu do spodnje police. Po polici preko logičnih prehodov do desne grape in po njej do vrha grebena.

ALPINISTIČNO SMUČANJE

Prvenstveni spusti

Triglav
ORTO
8. 5. 2010, Jaka Ortar
VI–, S6, 280 m, PRV
16. 5. 2010, Samo Kociper
in Maja Lobnik
Prva ponovitev.

Turska Gora
V NASMEHU NEKEGA DNEVA
16. 1. 2010, Aleš Holc
IV+, S5, 600 m, PRV

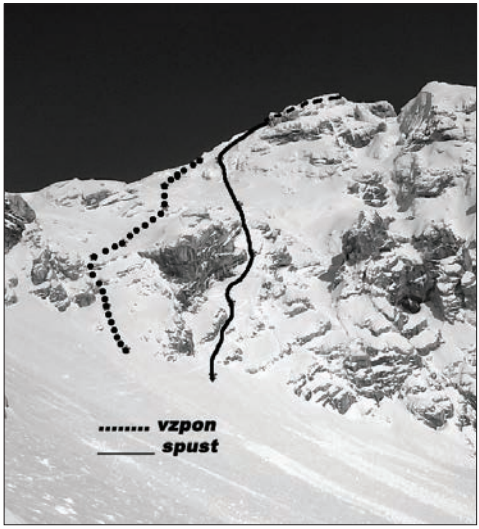

TEKMOVALNO LEDNO PLEZANJE

Svetovni pokal v lednem plezanju

Prva tekma je bila od 7. do 9. januarja 2010 v Kirovu (Rusija), kjer med tekmovalci ni bilo slovenskih predstavnikov. Imeli pa smo dva v sodniških vrstah, in sicer Jasno ter Andreja Pečjaka.

Druga tekma je bila 16. in 17. januarja 2010 v Val Daone (Italija), kjer so Slovenijo zastopali trije tekmovalci. V težavnosti je Jernej Vukotič dosegel 15. mesto, Matevž Vukotič 24. in Dejan Koren 39. mesto med 45 tekmovalci. V hitrostni preizkušnji sta brata Vukotič dosegla: Jernej 9. in Matevž 16. mesto. Kot mednarodna sodnika sta sodelovala Jasna in Andrej Pečjak ter Miha Triler kot pripravnik za mednarodnega sodnika.

Med 23. in 24. januarjem 2010 je potekala tretja tekma v Saas Feeju (Švica). Jernej Vukotič je v težavnosti dosegel 10. mesto, Matevž Vukotič pa 29. mesto. V hitrosti je Matevž dosegel 4., Jernej pa 5. mesto. Kot mednarodni sodnik je na tekmovanju sodeloval Žiga Šter.

Četrte in hkrati zadnje tekme za svetovni pokal v lednem plezanju v Busteni (Romunija) se slovenski tekmovalci niso udeležili.

V sezoni 2009/2010 sta brata Vukotič v skupnem seštevku osvojila:

Jernej Vukotič

12. mesto skupno hitrost
20. mesto skupno težavnost

Matevž Vukotič

18. mesto skupno hitrost
43. mesto skupno težavnost

Slovenski pokal v lednem plezanju 2009/2010

Tekmovalno srečanje plezalcev z lednimi orodji

Vili Guček je 19. decembra 2009 blizu Zagorja ob Savi v sodelovanju z AO Litija in AO Trbovlje organiziral tekmovalno srečanje slovenskih in tujih plezalcev z lednimi orodji.

Tekmovanje je potekalo po vzoru plezalnih prireditev, ki združujejo sproščeno vzdušje in tekmovalno plezanje z lednimi orodji, tako na rekreativni kot na vrhunski ravni. Tekma je potekala v težavnostni kategoriji in je štela za slovenski pokal v lednem plezanju.

Tekmovalci so plezali v parih (navezah) v moški in ženski konkurenci. Za plezanje je bilo na voljo več smeri različnih težavnosti. Vsaka smer je imela določeno število točk glede na zahtevnost. Vsak plezalec si je sam izbral zahtevnost smeri, imel je dva poskusa v smeri. Tekmovanje je trajalo pet ur, štelo je šest najboljših smeri. Srečanja se je udeležilo 19 tekmovalcev in 2 tekmovalki iz Slovenije in Hrvaške.

V moški konkurenci je najvišje število točk zbral Aljaž Anderle, sledila sta mu Matevž Vukotič in Luka Lindič. V ženski je bila prva Tanja Grmovšek, sledila ji je Nadja Korinšek.

1. Humarjev memorial

V spomin na alpinista Tomaža Humarja je Športno društvo lednih plezalcev Mlačca - Mojstrana v Mlačci pri Mojstrani v soboto, 27. februarja 2010, organiziralo tekmovanje v lednem plezanju »1. Humarjev memorial«. Hkrati je bila to tekma za slovenski pokal v lednem plezanju.

Uradno je potekala paralelna hitrostna tekma, 13 tekmovalcev se je pomerilo v štirih tekih. Zmagal je Jernej Vukotič pred bratom Matevžem Vukotičem (oba AO Radovljica), tretji je bil Andrej Pečjak (AO Domžale).

Poleg uradne tekme je potekala še neuradna tekma v ženski in moški konkurenci. V prvi je brez konkurence slavila Tjaša Kosič, v drugi Gregor Berce.

ALPINISTIČNI VZPONI - EVROPA

Avstrija

Anlauftal

CENTRECOURT

19. 1. 2010, Aljaž Anderle in Klemen Premrl

WI 7+, 300 m

Prva ponovitev.

Črna Gora

Prokletije, Maja Forca, S stena

ALBANSKI STEBER

15. 7. 2010, Andrej Smrekar in David Kapitan

V+/V, 300 m, 5 ur in 30 min

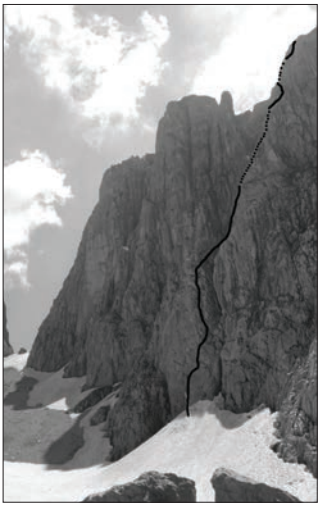

Dostop: Iz konca doline Grbaja po stezi po levi strani doline, gledano proti sedlu. Ko se pobočje malo položi, zavijemo levo proti Ropojanskim vratom.

Opis: Spodnji del smeri poteka po stebru desno od velike grape in levo od manjše, krajše grape/kamina. Vstopimo približno na sredini stebra, drugi raztežaj pa plezamo po neizraziti zajedi. Preko balvana v kamin, ki vodi proti desni. Na vrhu kamina prestopimo desno, preko raza. Čez plati navzgor, nato pa spet desno v naslednji kamin. Nad kaminom plezamo rahlo desno, pod vrhom pa zavijemo levo.

Sestop: Z vrha levo proti Ropojanskim vratom.

ALBANSKI STEBER

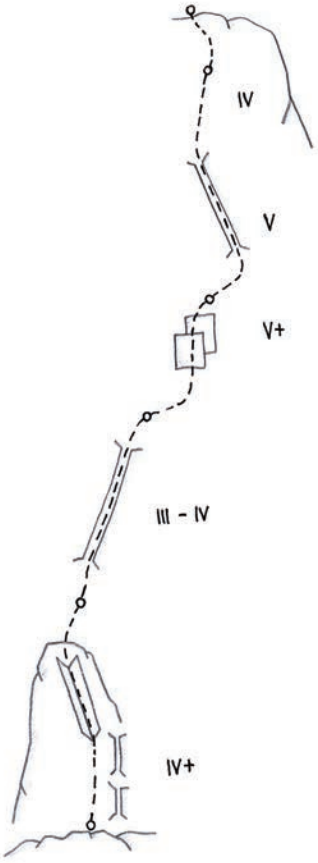

MOJA KRAVICA

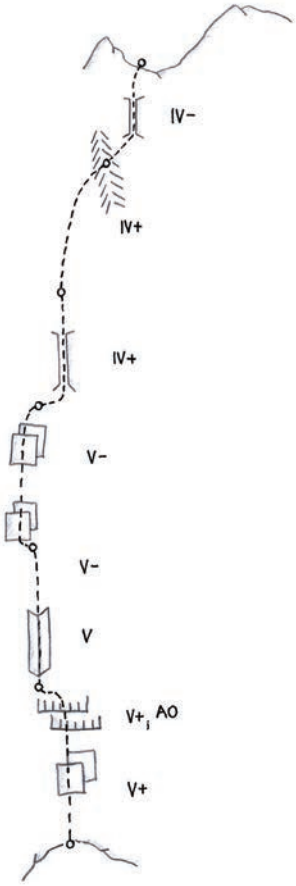

Prokletije, Maja Vajušes, JZ stena

MOJA KRAVICA

15. 7. 2010, Marko Koren in Gregor Brešan

V+A0 / IV–V+, 200 m, 5 ur in 30 min

Dostop: Iz konca doline Grbaja po zapuščeni graničarski stezi po desni strani doline, gledano proti sedlu. Pod steno vrha Maja Vojusit (2210 m), kjer se steza zgubi, nadaljujemo po travnikih nedaleč od stene. Zadnji vrh v grebenu, tik nad veliko vrtačo, je Maja Vajušes (2 uri in pol).

Opis: Vstopimo 30 m levo od V roba stene, v drugi sistem poči pod dvojno manjšo streho. Po počeh (V+) do strehe in čez streho (V+ A0). Tik nad streho 3 m levo, kjer uredimo prvo stojišče. Nadaljujemo po zajedi (V), ki po 15 m preide v poč (V–). Preden se poč zoži, uredimo drugo stojišče. Od stojišča nekaj metrov levo, nato pa naravnost navzgor preko več skokov (V–). Od tretjega stojišča desno in skozi kratek kamin (IV+) v nekoliko lažji svet, kjer uredimo četrto stojišče. Peti raztežaj (IV+) plezamo rahlo proti desni, stojišče pa uredimo tik za razom. Sledita nekoliko krušljiva prečka desno in kamin do vrha smeri (IV–).

Sestop: Z vrha smeri spust po vrvi. Sidrišča so urejena (če jih najdemo) z enim dobrim klinom. Najprej levo od smeri, pri drugem spustu smer prečkamo, v spodnjem delu pa desno od nje. Trije polni raztežaji (55 m) in en krajši (20 m). Izpod stene po isti poti nazaj v dolino.

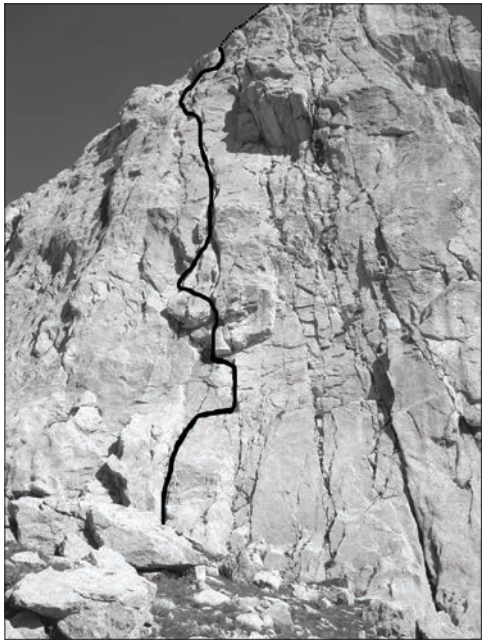

Francija

Zimski alpinistični tabor za perspektivne alpiniste v Chamonixu, 2010

Udeleženci: Peter Mežnar (vodja), Boris Lorenčič (vodja), David Debeljak, Anže Jerše, Matic Kozina, Tadej Krišelj, Nejc Lužnik, Nejc Marčič, Matic Obid, Rožle Repanjšek, Luka Stražar, Karel Završnik; soudeleženca Matjaž Dušič in Igor Kremser

Trajanje: od 12. do 20. marca

Vremenska napoved je bila sicer sončno vreme, a z nizkimi temperaturami podnevi (do –18°) in zlasti ponoči (–32°). Prve dni je mraz vztrajal, tako da smo, z redkimi izjemami, oklevali z najdaljšimi smermi. S torkom so se temperature začele dvigati, tako da smo imeli ravno dovolj časa za resne ture. Vreme je zdržalo do konca, do petka, v soboto pa je bil prvi dan s poslabšanjem vremena. Razmere v stenah so bile od poraznih do zelo dobrih, le nekaj vzponov smo potrebovali, da smo našli prave stene. Glede na pogoje (mraz in razmere v stenah) je velika večina udeležencev presegla pričakovanja. Posamezne vzpone lahko ocenimo kot vrhunske.

Sicer je povsem normalno, da se govori predvsem o uspehih, a v razmerah, kakršne so vladale, so velik uspeh tudi vsi resni poskusi. Zato jih tokrat velja še posebej izpostaviti, saj gotovo velja, da se lahko ob neuspehu naučimo veliko več kot ob gladkem vzponu v isti smeri, a v idealnih razmerah. Zaradi brezkompromisnega pristopa in 'boja do konca' velja omeniti vsaj: Eugster couloir direct, Tournier spur, Pinocchio in Rebuffat-Terray. Često spregledani poskusi lahko o karakterju alpinista povedo več kot uspešno opravljeni vzponi. V zaključku pa sva še poudarila, da se z dobrim planiranjem ture lahko ognemo marsikateri neprijetnosti.

Opravljeni vzponi:

13. marec

- Mt. Blanc du Tacul: Vol de Nuit (IV, M8–, 450 m); M. Obid, D. Debeljak;

- Mt. Blanc du Tacul: Modica-Noury (III, 5+, 500 m); N. Lužnik, R. Repanšek;

- Blanc du Tacul: Modica-Noury (III, 5+, 500 m); K. Završnik, A. Jerše, I. Kremser.

14. marec

- Mt. Blanc du Tacul: Modica-Noury (III, 5+, 500 m); P. Mežnar, M. Dušič.

15. marec

- Aig. Carree: Frendo-Ravanel (II, 5, 500 m); R. Repanšek, M. Kozina.

16. marec

- Pt. De Gigord: NE couloir (II, 5a, 400 m); L. Stražar, N. Lužnik;

- Aig.Verte-Gr.Rocheuse: Bourges-Mizrahi Route (IV, 4+, 1000 m); I. Kremser, A. Jerše;

- Aig.Verte-Gr.Rocheuse: Late to Say I'm Sorry (V, 5+, M7, 1000 m); M. Obid, D. Debeljak;

- Les Droites: The Ginat (IV, 5, 1000 m); L. Stražar, N. Lužnik;

- Aig.Verte-Gr.Rocheuse: Bourges-Mizrahi route (IV, 4+, 1000 m); K. Završnik, P. Mežnar;

- Mt. Blanc du Tacul: Coco Fese - D day – Supercouloir (IV, 5, M6, 5b, 800 m): M. Dušič, Felix A. Berg.

17. in 18. marec

- Les Droites: Tournier spur (V, 4+, 5c, 1000 m); N. Marčič, B. Lorenčič.

19. marec

- Aig. Carree: Frendo-Ravanel (II, 5, 500 m); N. Lužnik, A. Jerše;

- Pt. Farrar, Claire Chazal (II, 4, M5, 500 m); R. Repanšek, T. Krišelj;

- Pt. Farrar: Claire Chazal (II, 4, M5, 500 m); L. Stražar, M. Kozina.

Seznam poskusov:

13. marec

- Aig. Midi: Eugster couloir direct; M. Kozina, L. Stražar. Obrnila pod najtežjimi raztežaji zaradi slabih razmer. Prhek sneg in črni led.

14. marec

- Les Droites: Tournier spur; T. Krišelj, N. Marčič. Padec skalnega bloka na Tadejevo koleno, reševalci ju zvečer potegnejo iz stene.

- Mt. Blanc du Tacul: Pinocchio; B. Lorenčič, K. Završnik. Spust po petem raztežaju, zaradi mraza in vetra odnehala po najtežjih raztežajih.

17. marec

- Les Droites: Lagarde direct; M. Kozina, R. Repanšek. Obrnila po 2. raztežaju, ker sta menila, da sta prepočasna.

19. marec

- Aig. Des Pelerins: Rebuffat-Terray; D. Debeljak, M. Obid. Obrnila 2. R pod vrhom, ker sta zgrešila linijo vzpona in se preveč zamudila, da bi prišla do vrha do noči.

Anića Kuk
SIVKA VSILJIVKA
7. 4. 2010, Luka Lindič in David Debeljak
VII, 190 m
Prva prosta ponovitev.

Anića Kuk
ČAROVNICA
23. 5. 2010, Luka Krajnc in Tadej Krišelj
VIII, 250 m
Prva prosta ponovitev (Luka).

Anića Kuk
POLUMJESEC
21. 5. 2010, Luka Krajnc in Tadej Krišelj
VIII–/VII+, 250 m
Prva prosta ponovitev (Luka).

Anića Kuk
FEFERON
22. 5. 2010, Luka Krajnc in Tadej Krišelj
VIII+, 120 m
Prva prosta ponovitev.

Hvar, Sveti Nikola

HAIRY PUSSY

6. 11. 2010, Matevž Jerman in Blaž Ortar

VI–, 150 m, 1 ura in 30 min, PRV

Italija

Velika Cina

CAMILOTTO PELISSIER

21. 8. 2010, Luka Lindič in Rok Blagus

8a+, 550 m

Prosta ponovitev smeri.

Rabelj/Cave del Predil

RABELJ

14. 2. 2010, Vili Guček

M7–, 30 m

Opis: Smer se začne na istem mestu kot smer Čez previs, le da sledi povsem naravni razčlembi – poči, in se tik, preden se led položi, priključi Desni varianti. V vstopnem delu so zavrtani štirje svedrovci.

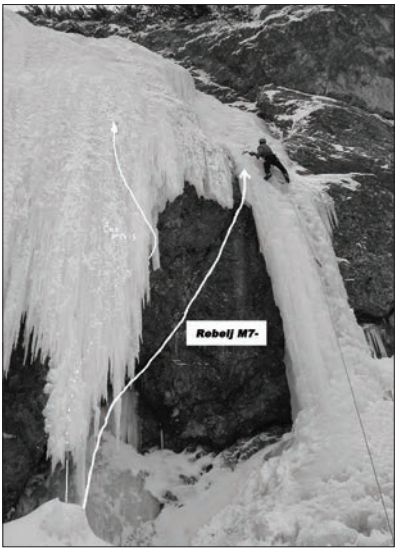

Zahodne Julijske Alpe, Dolina Zajzera

GAG GAG

17. 2. 2010, Uroš Samec in Matevž Jerman

WI 4+, 230 m

Opis: Slapu Picolo Nabois sledimo dva raztežaja do pod širokih poledenelih plošč. Tam krenemo levo po snežišču do lope v kotu pod previsi, nato pa po kotu plezamo po tankem ledu dobrih 60 m. Vrh označuje sidrišče za spust (2 klina).

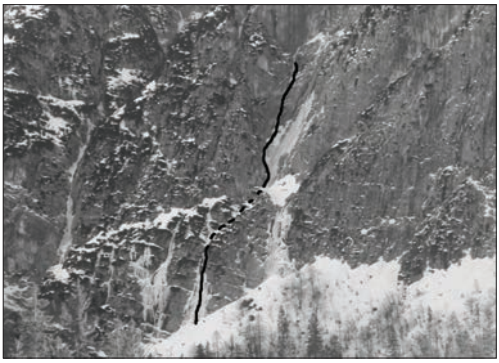

Poletni alpinistični tabor za perspektivne alpiniste – Marmolada, 2010

Udeleženci: Tanja in Andrej Grmovšek (vodji), Maja Lobnik, Maja Apat, Miha Triler, Bojan Hribernik, Tadej Založnik, Jan Podgornik, Matjaž Dušič, Karel Završnik, Luka Krajnc, Matic Obid, Luka Lindič in David Debeljak

Trajanje: od 12. do 20. marca

Tabor se je ujel z lepim vremenom in vzdušje je bilo zares prijetno. Preplezali smo ogromno metrov in prav vsi udeleženci so bili mnenja, da so pridobili mnogo novih izkušenj. Tabor je pripomogel k izmenjavi in primerjavi znanj ter sposobnosti in obenem mladim alpinistom »odprl oči« v smer zahtevnega prostega alpskega plezanja! Vsi udeleženci smo mnenja, da mora tudi poletni alpinistični tabor KA postati tradicionalni vsakoletni tabor.

In ne nazadnje – preplezanih je bilo kar nekaj zares zahtevnih smeri – prav vsak pa se je trudil po svojih zmožnostih, torej še enkrat čestitke vsem udeležencem!

Opravljeni vzponi:

3. julij, Marmolada:

- Don Quixote, VI, 650 m, D+, Miha Triler in Bojan Hribernik ter Tadej Založnik in Jan Podgornik (vsi prosto)

- Vinatzer - Messner, VI+, 830 m, TD, Maja Lobnik in Maja Apat

- Tempi Moderni, VII+/VIII–, 830 m, ED-, Matjaž Dušič in Karel Završnik (oba v najtežjem R A0)

- Irreale, VIII+, 920 m, ED+, Luka Krajnc in Matic Obid (oba prosto)

- Fortuna z izstopom po Avstrijski varianti, VIII–, 920 m, EX, Luka Lindič in David Debeljak (oba prosto)

- Excalibur (do stika s Slovaško smerjo), VIII+, 300 m, ED+, Tanja in Andrej (prosto) Grmovšek

5. julij, Meisules dia Biesces:

- Brunsin, 200 m, VI+, Maja Lobnik in Maja Apat

-L'Alfa e l'Omega, VIII+/IX–, 200 m, Luka Lindič in David Debeljak (oba prosto)

- Ega Bruanda, IX–, 150 m, Luka Krajnc (prosto) in Matic Obid

- Enes da mond & Plitschka, VII+, 200 m, Matjaž Dušič in Karel Završnik (oba prosto)

- Der Tod und das Medchen, VII+, 220 m, Tanja in Andrej (prosto) Grmovšek

- Geo, VII, 200 m, Miha Triler in Bojan Hribernik ter Luka Lindič in David Debeljak (vsi prosto)

- Varianta smeri Weg der verloren Frauen, okoli VII–, Tadej Založnik in Jan Podgornik

7. julij, Marmolada:

- Don Quixote, VI, 650 m, D+, Maja Lobnik in Maja Apat

- Schwabenschwanz, VI, 800 m, TD–, Tadej Založnik in Bojan Hribernik (oba prosto)

- Excalibur z izstopom po Sul Filo delle Apparenze, VIII+, 450 m, ED+, Luka Krajnc in Matic Obid (oba prosto)

- Piacevole do police, VIII, 500 m, ED, Luka Lindič in David Debeljak (oba prosto)

- La Mamma z izstopom do police po Ali Babi, VIII, 500 m, ED–, Tanja in Andrej (prosto) Grmovšek

- Piz Ciavazes: Abram Kante, VII–, 350 m Jan Podgornik in Miha Triler (oba prosto)

- Meisules dia Biesces: Brunsin, VI+, 200 m, Matjaž Dušič in Karel Završnik (oba prosto)

Norveška, 2010

Aljaž Anderle je kot član Petzlove ekipe februarja 2010 odšel na sever Norveške, v območje Salangena, na mednarodno srečanje lednih plezalcev. Tam so plezali tudi Marko Prezelj, Luka Lindič in Urban Golob. Aljaž je plezal v območju Salangena in otoka Senja. Preplezal je 5 lednih smeri, od katerih je bila najpomembnejša druga ponovitev Finnkone (IV/WI 6–6+, 300 m) v istoimenski gori na otoku Senja.

Norveška, 2010

Udeleženci: Marko Prezelj, Luka Lindič in Dare Turnšek

Trajanje: od 19. februarja do 1. marca 2010

Marko, Luka in Dare so se udeležili srečanja lednih plezalcev na Norveškem. Srečanje je potekalo v okolici Lavangna. Marko in Luka sta preplezala več različno težkih zaledenelih slapov v okoliških stenah.

Lofoti, 2010

Udeleženca: Jan Podgornik in Neža Umek

Trajanje: od 20. julija do 9. avgusta

Plezala sta na Lofotskem otočju. Preplezala sta 20 večraztežajnih smeri in približno enako število enoraztežajnih. Na tem območju velja angleška etika »trad« plezanja, tako da so bile vse smeri preplezane s sprotnim nameščanjem varovanja. Pomembnejše preplezane smeri: Forsida, VI– 150 m; Lundeklubben, VII– 120 m; Gamle Rev, VII– 100 m; Puffriset, VI+ 140 m; Vestpillaren, VII– 460 m; Svenske diedret, E3 5c 18 m.

Kandresteg, 2010

Udeleženca: Dejan Koren in Stanka Vidmar

Trajanje: od 8. do 10. januarja

Dejan in Stanka sta se udeležila festivala lednih plezalcev v švicarskem Kanderstegu.

Preplezane smeri:

- 7. januar: Almenalpfall (III,WI 4, 200 m), Dejan in Stanka;

- 8. januar: Reise ins Reich Eiszwerge, Staubbach (III, M6+, 175 m), Dejan;

- 9. januar: Dejan se udeleži tekme v okviru festivala in konča v polfinalu; skupno na 11. mestu;

- 10. januar: Kombination, Ueschinen (M8+, NP), Mission Possible, Ueschinen (M11, RP (2. poiz.)), Dejan.

Velika Britanija

Mednarodno srečanje plezalcev – Cornwall, 2010

Slovenska udeleženca: Tadej Krišelj in Luka Krajnc

Trajanje: od 9. do 16. maja 2010

Kot je že v navadi, British Mountaineering Council (BMC) vsako leto organizira mednarodno srečanje plezalcev, ki je tokrat potekalo v Cornwallu. Srečanja se je udeležilo več kot 30 plezalcev iz 22 držav. Raznolikost plezalnih področij je omogočala plezanje po drugačnem tipu skale: od granita, greenstona, do različnih vulkanskih kamnin in apnenca. Pleza se samo z uporabo premičnih varoval. Vsak od gostov je bil združen v navezo z lokalnim plezalcem, s katerim sta cel teden raziskovala plezališča v bližnji in daljni okolici.

Tadej in Luka sta v enem tednu preplezala lepo bero smeri do težavnosti E6, ter domov odšla z večjim zaupanjem v premična varovala (predvsem v zatiče), katerih trdnost sta ob večkratnih padcih dodobra preizkusila.

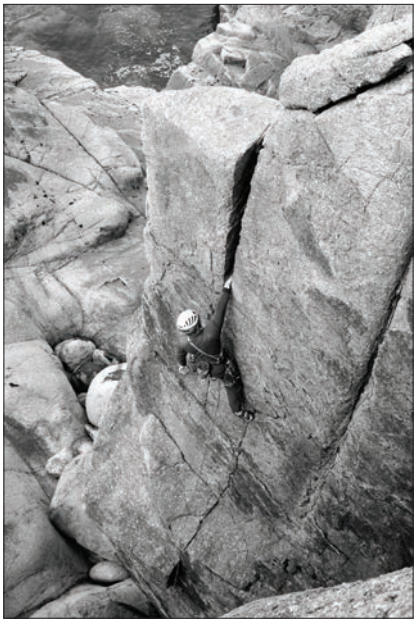

ALPINISTIČNI VZPONI - SVET

SEVERNA AMERIKA

Alpske stene Severne Amerike, 2010

Udleženca: Matjaž Jeran (vodja) in Rok Šisernik

Trajanje: od 7. junija do 8. julija 2010

Cilj odprave je bila prosta ponovitev v alpskem stilu zahodne stene North Howser towerja v gorstvu Bugaboos v Kanadi. Glavni cilj ni bil izpolnjen, kljub temu pa je bila odprava plezalno zelo uspešna.

7. 6.: Priletita v Los Angeles, najameta avto in se še isti večer zapeljeta pod vznožje Visoke Sierre. Zjutraj ugotovita, da je nadpovprečno veliko snega, zato gresta v Tuolumne Meadows in naprej v dolino Yosemite.

9. 6.: Splezata Hotline v Elephant Rock, 5.12b, 275 m (najtežje mesto A0 oz. nihajka).

10. 6.: Steck-Salathe v Sentinel Rock 5.9, 500 m.

11. 6.: Počivata in pod W face v El Capitanu neseta opremo.

12. 6.: Splezata W face v El Capitanu, 5.11d, 700 m, oba prosto (Jeran NP) .

13. in 14. 6.: Počivata in se premakneta pod Mt. Whitney, 4401 m.

15. 6.: Splezata Hardingovo smer v Keeler Needel, 5.10c, 600 m z izstopom na 4300 m, prečita tudi Mt. Whitney (16 ur).

17. 6.: Splezata Positive Vibrations 5.11b, 450 m v Incredible Hulk 3400 m (14 ur). Sledi dvodnevna vožnja do Seattla, kjer vrneta avto in se z avtobusom prepeljeta v Vancouver, Kanada.

Dolgoročna vremenska napoved za drug, kanadski del je bila zelo neobetavna, zato gresta najprej za 4 dni v Squamish.

21. 6.: Plezata raztežaj dolge poči s sprotnim nameščanjem varovanja do 5.12c (uspešna sta v smereh do 5.12a).

22. 6.: Splezata Left wall v Chiefu 5.12a, A0, 250 m. Pri sestopu Roku zdrsne in si poškoduje rebra.

23. 6.: Splezata Alaskan Highway v Chiefu 5.11c, 200 m. Kljub povprečni oz. delno deževni napovedi se premakneta v Bugabooje.

25. 6.: Pristopita do Conrad Kain Hut (2200 m); sta edina človeka v celotnih Bugaboojih, pri hiši je še 1 m snega.

26. 6.: V sončnem a izjemno vetrovnem vremenu splezata Sunshine crack v S steni Snowpatcha 5.11a, 350 m; plezata prosto kljub izrednemu mrazu.

27. 6.: Glede na vreme in pomanjkanje hrane za daljše bivanje sestopita, se oskrbita s hrano in vrneta v kočo.

29. 6.: Splezata Sweet Sylvia v V steni Snowpatcha, 5.12b, 500 m (Jeran prosto, en raztežaj v drugo), vmes sneži; Roka zelo boli rebro, oba sta precej utrujena, zato zadnja dva težka raztežaja (5.12a in 5.11d) obideta po sosednji 5.10. Ta dan pridejo na kočo oskrbniki.

1. 7.: Proti glavnemu cilju neseta opremo za alpski vzpon v W face of N Howser Tower, sneži.

2. 7.: Zjutraj vrže 30 cm snega, plazovi.

3. 7.: S težavo rešita opremo, plazovi, megla. Še isti dan sestopita v dolino, saj je napoved zelo neobetavna.

Do 7. 7. vsak dan zelo slabo vreme.

Odprava se zaključi 8. 7. s prihodom domov.

Cirque of the Unclimbables, 2010

Udeleženca: Tanja in Andrej Grmovšek

Trajanje: od 29. julija do 5. septembra 2010

Realizacija in kratek povzetek odprave:

Konec julija in avgusta 2010 sta Tanja in Andrej plezala na severu Kanade v Narodnem parku Nahanni. V šestnajstih polnih dneh bivanja v bazi sta preplezala pet dolgih smeri, ogromno balvanov in Andrej tudi vse težje krajše smeri v okolici baznega tabora.

Zastavljene cilje sta izpolnila. Vsi vzponi so bili opravljeni hitro, lahko in prosto ter zgolj z uporabo premičnih varoval. Andreju je v kar dveh zelo zahtevnih dolgih smereh uspel odličen dosežek, saj ju je preplezal prosto, eno v celoti na pogled. Preplezala sta vse najtežje in najboljše smeri na tem področju. Ponovno sta uspela izkoristiti vreme. Plezanju prvenstvene smeri sta se tokrat odpovedala po ogledu razmer v stenah, po že nekaj preplezanih smereh ter tudi zaradi oddaljenosti od prve pomoči ter resnosti. Ob odročnosti področja, vremenu, izbranem načinu plezanja, težkih tovorih, zahtevnih poteh in ob povratku v civilizacijo s čolnom je bil uspešen potek in zaključek celotne odprave pravi izziv.

V »civilizacijo« sta se vrnila s čolnom, ki sta ga imela s seboj, po reki South Nahanni (150 km veslanja do Virginia Falls), nato sta iz NP Nahanni teden dni prej, kot je bilo načrtovano, odletela z letalom. Zadnji teden sta preživela na jugu Kanade, v okolici mesta Canmore v Canadian Rockies, kjer sta odkrivala številna odlična plezalna področja v apnencu.

Preplezane smeri:

Cirque of the Unclimbables

- SE Face, Lotus Flower Tower, V, 5.11–, 750 m (oba prosto NP);

- The White Tower, Terrace Tower, III, 5.11, 250 m (oba prosto NP);

- Power of Silence, Middle Huey Spire, V, 5.12c (13a), 400 m (Andrej prosto, Tanja prosto do 5.10c);

- Riders on the Storm, East Huey Spire, V, 5.12d, 400 m (Andrej prosto NP,

Tanja prosto do 5.11a);

- Club International, Bustle Tower, V, 5.11b, 600 m (Andrej prosto NP, Tanja prosto do 5.11a);

- več balvanov ter krajših »trad« smeri in tudi nekaj športnoplezalnih smeri v okolici baznega tabora Fairy Meadows (Pinguin, Serenity crack itd.), Andrej prosto do 5.12d.

Canadian Rockies

- Unforgiven, Mt. Yamnuska, 5.11c, 280 m, 9R (Andrej prosto, NP, Tanja prosto do 5.11b);

- več krajših športnoplezalnih in »trad« smeri v področjih: Grassi Lakes in ob jezeru Lake Luise; Andrej prosto, NP do 5.12a.

Andrej v zahtevnih počeh smeri Power of Silence.

foto: Tanja Grmovšek

JUŽNA AMERIKA

Peru, Cordillera Blanca, 2010 – AO Kranj

Člana odprave: Anže Šavs in Miha Mohorič

Trajanje: od 25. julija do 16. septembra 2010

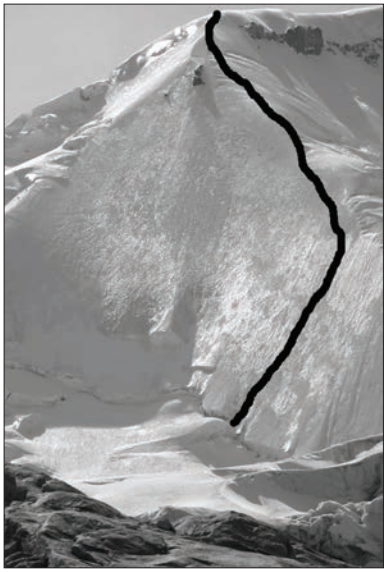

Opravljeni vzponi:

- pristop na Urus (5495 m); Anže Šavs in Miha Mohorič;

- Alpamayo (5947 m), French Direct Route (500 m, D+); Miha Mohorič, Yann Seassau, Emilia Takahashi;

- Artesonraju (6025 m), Soutrheast Face (900 m, D+); Anže Šavs (solo);

- Chopicalqui (6354 m), Southwest Ridge (1550 m, PD+/AD–); Anže Šavs (solo);

- Huascaran Sur (6768 m), **OUT OF THE WAY** (600 m, D+/TD-), prvenstvena smer; Anže Šavs in Blaž Jereb;

- Huascaran Sur (6768 m), The Shield (1000 m, D+); Anže Šavs in Blaž Jereb.

Peru 2010, Cordillera Blanca

Udeleženci: Klemen Sladič, Mitja Zakotnik, Nejc Marčič, Jure Mihelčič, Miha Gašperin, Sabina Jereb, Martin Pretnar, Arne Jeglič, Matic Kozina in Luka Stražar

Trajanje: od 24. junija do 23. julija 2010

Namen odprave so bili pristopi in plezanje v kopnih in zimskih razmerah v Cordilleri Blanci in Cordilleri Huayhuash, v času aklimatizacije tudi plezanje v plezališčih v okolici Huaraza.

Seznam opravljenih vzponov:

- Vallunaraju (5780 m), normalni pristop; Klemen Sladič, Mitja Zakotnik, Sabina Jereb, Arne Jeglič, Matic Kozina, Luka Stražar;

- Pisco (5752 m), normalni pristop; Klemen Sladič, Sabina Jereb, Nejc Marčič, Jure Mihelčič, Martin Pretnar, Miha Gašperin;

- Tocllaraju (6035 m), normalni pristop; Klemen Sladič, Sabina Jereb, Mitja Zakotnik, Martin Pretnar, Matic Kozina;

- La Esvinge (5325 m), Originalna smer, 6c+/7a, 800 m; Nejc Marčič, Jure Mihelčič (6 ur);

- Rasak (6017 m), grebenska smer, AD; Nejc Marčič, Arne Jeglič, Luka Stražar.

Miha Gašperin, Martin Pretnar, Matic Kozina so poskusili tudi na Artensonraju (6025 m), vendar so 150 m pod vrhom obrnili. Z vzponom so poskusili tudi Mitja Zakotnik, Klemen Sladič in Sabina Jereb, vendar so prav tako obrnili.

Miha Gašperin, Martin Pretnar, Matic Kozina so poskusili tudi na Chopicalqui (6354 m), vendar so zaradi novozapadlega snega obrnili 150 m pod vrhom.

Peru, 2010

Udeleženci: Drago Frelih (vodja), Rok Kalan, Janez Špik in Cene Polajnar. Pridružena člana: Matjaž Mohorič in Klemen Florjančič

Trajanje: od 29. junija do 4. avgusta 2010

Glavni cilj odprave Plezalnega kluba Škofja Loka je bil preplezati novo smer v JZ steni 5688 m visokega Mururajuja v perujskih Andih.

Teden aklimatizacije so člani odprave začeli z vzponom na vrh Japrujirca (4622 m) v Cordilleri Negri. Sledili so vzponi v Cordilleri Blanci na Rimo Rimo (5524 m), Vallunaraju (5675 m) ter po francoski smeri na Alpamayo (5947 m).

Drago Frelih se je 25. 7. 2010 v solo vzponu po novi smeri povzpel na vrh Mururajuja.

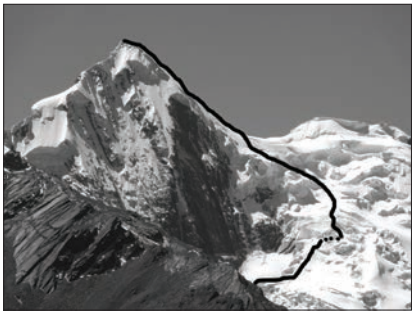

Mururaju (5688 m)

SLOVENSKA SMER

25. 7. 2010, Drago Frelih

D 1000 m, 9 ur

Dostop: Iz Huaraza proti Pastoruri. Prispemo do Carpa, kjer je vstop v park, od tam po cesti do smerokazov na levi strani za Mururaju in Qda Raria. Nadaljujemo po dolini vse do jezera laguna Pamparaju, kjer se utaborimo. Po moreni pod steno.

Opis: Smer se prične pod veliko črno steno na višini 4500 m. Nadaljujemo desno od črne stene navzgor po strmem snežišču (40°–60°). Smer prekine velika razpoka. Splezamo v razpoko, po njej desno vse do mostička, ki vodi do odloma, na serak in po njem na snežišče. Plezanje do 70°. Nadaljujemo navzgor po labirintu razpok vse do sedla, kjer se smer priključi normalnemu pristopu; levo navzgor po grebenu do vrha.

Sestop: Po normalni smeri v drugo dolino ali po isti smeri. V smeri sta ostali dve sablji za spust ob vrvi.

AZIJA

Cho Oyu, 2011

Udeleženci: Tomaž Jakofčič, Matjaž Jamnik, Alenka Klemenčič in Miha Lampreht

Trajanje: od 28. septembra do 5. oktobra 2010

Člani odprave so bili udeleženci komercialne odprave angleške agencije J. Globe. Vodja je bil Robert Anderson, pomočnik vodje pa Tomaž Jakofčič. Cilj odprave je bil vzpon na vrh po klasični smeri.

Člani odprave so dosegli višino 7150 m, kjer so prespali. Zaradi velike nevarnosti proženja snežnih plazov so vzpon na tej višini prekinili, se vrnili v bazni tabor ter zaključili z odpravo.

Gasherbrum I, 2010

Udeleženci: Miha Habjan (vodja), Ambrož Bajde, Dejan Mišković, Luka Ajnik, Miha Zupin, Tadej Krišelj in Urban Novak

Trajanje: od 21. junija do 12. avgusta 2010

Odprava Gasherbrum I (G I) je bila osrednja alpinistična odprava PZS v letu 2010. Namenjena je bila mladim preizkušenim alpinistom brez izkušenj z visoko nadmorsko višino. Cilj odprave je bil splezati na G I v alpskem stilu po eni izmed že obstoječih smeri. Kot alternativno možnost so imeli dovoljenja (neplačana) tudi za Gasherbrum V, Gasherbrum VI (G VI) in Gasherbrum II.

Alpinistom ni uspelo doseči vrha G I, v G VI je trojka obrnila pod vrhom. Edini plezalski dosežek odprave je bila preplezana stena in osvojen vrh 7109 m visokega Hidden Suda, predvrha G I, ki ga je naveza preplezala v alpskem stilu.

Opravljeni vzponi:

- Hidden Sud (Gasherbrum 0), predvrh Gashrbruma I (7109 m), JZ stena

17. 7.–19. 7. 2010, Ambrož Bajde in Urban Novak

Ime smeri (če je nova): Insha'Allah, TD (70 °/50–60 °), 2000 m;

- Gasherbrum VI (7003 m), JZ raz – POIZKUS

25–27. 8. 2010, Tadej Krišelj, Miha Zupin in Luka Ajnik

Težavnost: M5/85 °/WI4, 50 ur baza-baza, do 6600 m;

- Gasherbrum I (8068 m), SZ stena, Japonski ozebnik – POIZKUS

3. 8.–5. 8. 2010, Ambrož Bajde, Urban Novak, Miha Habjan in Miha Zupin

Do 55 °, do 7500 m.

Gasherbrum I.

foto: Miha Habjan

Potek odprave:

21. 6.: Let Ljubljana–München–Doha–Islamabad.

22. 6.: Islamabad, urejajo obveznosti.

23. 6.: Let: Islamabad–Skardu.

24. 6.: Skardu, urejajo tovore itd.

25. 6.: Vožnja z džipi Skardu–Askole.

26. 6.: Začne se treking do baznega tabora. Prva etapa: Askole–Johla.

27. 6.: Johla. Zaradi bolezni dveh članov počivajo še en dan.

28. 6.: Druga etapa: Johla–Paiyu. Ajnik se zaradi slabega počutja z zveznim oficirjem vrne v Askole.

29. 6.: Tretja etapa: Paiyu–Urdukas.

30. 6.: Urdukas. Zaradi bolezni člana počivajo še en dan.

1. 7.: Četrta etapa: Urdukas–Goro II.

2. 7.: Peta etapa: Goro IIS–hagrin.

3. 7.: Šesta etapa: Shagrin–Gašerbrum bazni tabor (5000 m).

4. 7.–5. 7.: Bazni tabor; urejajo bazni tabor.

6. 7.: Bazni tabor; slabo vreme, preložijo prvo aklimatizacijsko turo.

7. 7.: Prva aklimatizacijska tura preko ledenika do ABC (T1, 5950 m).

8. 7.: Bazni tabor, počitek.

9. 7.: Vsi razen Ajnika odidejo do ABC, prespijo. Ta dan pride Ajnik v bazni tabor.

10. 7.: Mišković zjutraj sestopi v bazo. Ostali odidejo proti Gašerbrum La (T2, 6400 m). Zupin in Krišelj se med potjo obrneta nazaj, Bajde, Habjan in Novak pridejo na Gašerbrum La in postavijo šotor. Vsi se ta dan vrnejo

v bazo.

11. 7.: Vsi so v baznem taboru.

12. 7.: Ajnik in Mišković gresta do ABC. Vreme slabo. Ostali so v baznem taboru.

13. 7.: Ajnik se zjutraj vrne v bazni tabor, Mišković še ostane v ABC. Ostali so v baznem taboru.

14. 7.: Mišković se zjutraj vrne v bazni tabor. Zvečer gredo Krišelj, Zupin, Ajnik in Habjan do ABC.

15. 7.: Krišelj, Zupin, Ajnik in Habjan gredo na Gašerbrum La. Postavijo še en šotor. Zupin še isti dan sestopi do ABC, kjer prespi. Ostali trije prespijo na Gašerbrum La. Vreme lepo.

16. 7.: Krišelj zjutraj sestopi do ABC. Zupin pride na Gašerbrum La. Mišković pride z baznega tabora do ABC, kjer prespi. Ajnik se povzpne po Japonskem ozebniku do višine 7100 m (T3). Zupin in Habjan se dvigneta do višine 6600 m.

17. 7.: Ajnik se zjutraj vrne do ABC in s Krišljem sestopita v bazni tabor. Mišković pride na Gašerbrum La. Zupin in Habjan gresta po Japonskem ozebniku, Zupin do 6700 m, Habjan do 7100 m (T3). Habjan sestopi do ABC, prespi. Mišković in Zupin prespita na Gašerbrum La. Novak in Bajde začneta plezati v Hidden Sud.

18. 7.: Zupin sestopi do ABC in s Habjanom se vrneta v bazni tabor. Mišković ostane še en dan na Gašerbum La. Novak in Bajde drugi dan plezata v Hidden Sud.

19. 7.: Mišković zjutraj sestopi v bazni tabor. Novak in Bajde se vrneta v bazo. Vsi so v bazi.

20. 7.: Vsi so v baznem taboru.

21. 7.: Mišković gre do ABC. Vrne se v bazo. Slabo vreme.

22. 7.–24. 7.: Vsi so v baznem taboru. Slabo vreme.

25. 7.: Ob 21.30 gredo Ajnik, Krišelj in Zupin iz baznega tabora preko

ledenika proti G6. Vstopijo v JZ steno.

26. 7.: Bajde, Novak, Mišković in Habjan gredo z baze na Gašerbrum La z namenom, da poizkusijo priti na vrh G1. Na Gašerbrumu La sta poškodovana šotora, premočena oprema, zato se Novak vrne do ABC, kjer prespi. Ostali trije prespijo na Gašerbrumu La. Zupin, Krišelj in Ajnik plezajo v G6.

27. 7.: Mišković tekom dneva sestopi do ABC, kje prespi. Novak pride na Gašerbrum La. V G6 Zupin, Krišelj in Ajnik prenehajo z vzponom na višini 6600 metrov zaradi slabih razmer in do večera sestopijo do baznega tabora.

28. 7.: Mišković zjutraj sestopi v bazni tabor, Novak, Bajde in Habjan čakajo na Gašerbrumu La.

29. 7.: Novak, Bajde in Habjan v slabem vremenu podrejo šotore in sestopijo do ABC. Tam pustijo del opreme in sestopijo v bazni tabor.

30. 7.–31. 7.: Vsi so v baznem taboru. Sprejmejo odločitev, da prestavijo odhod iz baznega tabora s 3. na 8. avgust in še enkrat poizkusijo proti vrhu G1.

1. 8.–2. 8: Vsi so v baznem taboru.

3. 8.: Vseh sedem se odpravi z baze na Gašerbrum La. Prespijo na Gašerbrumu La.

4. 8.: Mišković in Krišelj sestopita do ABC in naprej v bazni tabor. Ostalih pet se dvigne po Japonskem ozebniku do T3 (7100 m). Ob 22. uri začnejo z vzponom proti vrhu G1. Ajnik se na 7200 metrih obrne in sestopi do T3. Vreme slabo, sneži.

5. 8.: Prepočasi napredujejo in ob petih zjutraj se odločijo, da ne bodo več nadaljevali z vzponom zaradi nenehnega sneženja in snežnih razmer nasploh. Obrnejo se na višini 7500 metrov. Ajnik sestopi sam do ABC, od tam pa skupaj z Američanoma v bazni tabor. Zupin, Bajde, Novak in Habjan sestopijo do T3, podrejo šotore in sestopijo najprej do Gašerbrum La, od tam pa naprej do ABC. Popoldne tam počivajo, zvečer pa spakirajo vso opremo in se vrnejo v bazni tabor.

6. 8.: Tekom dneva sprejmejo odločitev, da zapustijo bazni tabor že naslednji dan, zato pakirajo ves dan in se pripravljajo na odhod. Pride le

sedem nosačev za osebno opremo. Ostala oprema, 22 tovorov, čaka na glavnino nosačev, ki se bo vračala proti Skarduju preko Baltora.

7. 8.: Zgodaj zjutraj zapustijo bazni tabor pod G1 in se odpravijo proti Concordii oz. v sosednjo dolino do »Ali campa«.

8. 8.: Ob enih zjutraj začnejo z vzponom na Gondogoro La in zvečer ob 18. uri pridejo v Hushe.

9. 8.: Zjutraj del poti opravijo z džipi, nato hodijo štiri ure, potem pa se z džipi odpeljejo v Skardu.

10. 8.: So v Skarduju, čakajo na let v Islamabad.

11. 8.: Dopoldne let iz Skarduja v Islamabad.

12. 8.: Let: Islamabad–Doha–München–Brnik.

V baznem taboru.

foto: Miha Habjan

Gaurishankar, 2010

Udeleženci: Matej Kladnik (vodja), Aljaž Tratnik in Blaž Navršnik

Trajanje: od 22. septembra do 4. novembra 2010

Odprava si je za cilj postavila preplezati severno steno 7134 m visokega Gaurishankarja v Tibetu. Ob prihodu v bazni tabor so zaradi slabih snežnih razmer na gori spremenili cilj in se osredotočili na južni vrh Gaurishankarja (7010 m). Večkrat so poskusili s plezanjem na gori, a zaradi slabega vremena niso uspeli uresničiti zadanega cilja.

Časovni potek odprave:

22. 9.: Polet Dunaj–Doha–New Delhi–KTM.

23. 9.: Prihod v KTM.

24. 9.: Nakup hrane in opreme za bazo.

25. 9.: Vožnja z avtobusom do kitajske meje; od meje naprej do Zhangmuja.

26. 9.: Vožnja do Nyalama (3500 m) in aklimatizacija.

27. 9.: Nyalam, aklimatizacija (4800 m).

28. 9.: Vožnja do Tingrija (3950 m).

29. 9.: Vožnja do Rongsharja (3500 m), postavitev šotorov.

30. 9.: Priprava tovorov za transport do baze.

1. 10.: Prvi dan hoje do baze in transport hrane, goriva in opreme s 14 konji in zobkiji.

2. 10.: Hoja do baznega tabora.

3. 10.: Ureditev baznega tabora.

4. 10.: Vzpon na okoliške vrhove (5200 m).

5. 10.: Priprave na aklimatizacijsko turo in plezanje balvanov.

6. 10.: Povzpnemo se na greben pod aklimatizacijski hrib, kjer prespimo (5200 m).

7. 10.: Blaž se zjutraj slabo počuti, zato se vrnemo v bazni tabor.

8. 10.: Ponovno se povzpnemo na greben pod aklimatizacijski hrib, kjer prespimo (5200 m).

9. 10.: Dostopimo pod steno in na višini 5600 m obrnemo zaradi slabe kvalitete skale, vrnemo se v BC.

10.–13. 10.: Smo v bazi, vsak dan se popoldne vreme poslabša.

14. 10.: Z Blažem poiščeva prehod skozi ledenik in deportirava hrano in plinske bombice.

15.–17. 10.: Smo v bazi, kjer dva dni nepretrgoma dežuje, višje pa sneži.

18. 10.: V depo pod ledenikom odnesemo še nekaj opreme.

19. 10.: Priprave na vzpon, vreme se izboljšuje.

20. 10.: Odidemo spat pod steno Gaurišankarja, vendar nas na ledeniku ujame snežna nevihta, istočasno dobimo vremensko napoved, da naj bi še dva dni snežilo, vendar naj padavin ne bi bilo veliko. Sestopimo v bazni tabor.

21. 10.: Baza.

22. 10.: Z Aljažem se povzpneva na konec ledenika, kjer prespiva (5200 m).

23. 10.: Zjutraj se prebudiva v rahlo sneženje, odlašava odhod, vreme se zjasni, zato okoli 12. ure odrineva od šotora. Na višini 5400 m naju preseneti snežni plaz, imava srečo. Odločiva se, da je tveganje preveliko, kar potrdi še en manjši plaz. Z vso opremo se vrneva v bazni tabor.

24. 10.: Blaž zaradi kuharjevega slabega zdravstvenega stanja sestopi v Rongshar, z Aljažem ostaneva sama v bazi.

25. 10.: Sva v bazi.

26. 10.: Priprava tovorov za jake.

27. 10.: Pospravljanje baze in odhod z jaki v Rongshar.

28. 10.: Vožnja do Zhangmuja.

29. 10.: Zvečer pridemo v KTM.

30. 10.–2. 11.: Priprava tovorov za kargo, nakupovanje spominkov itd.

3. 11.: KTM–New Delhi.

4. 11.: New Delhi–Doha–Dunaj, vrnitev domov.

Gaurishankar.

Hardeol, 2010

Udeleženci odprave: Urban Golob (vodja), Boris Lorenčič - Lori, Karel Završnik, Matija Jošt - Matic, Gajendra Deshmukh (zvezni oficir), Bhagwan Singh (organizator), Saroj (Lakpa T.S.) in Shrerpa (kuhar)

Trajanje: od 19. septembra do 5. novembra 2010

Glavni cilj odprave je bil vzpon na Hardeol (7151 m) preko njegovega južnega ostenja. Najbolj izrazit in obetajoč je bil videti južni raz ali pa jugozahodna stena.

Za prvi aklimatizacijski vzpon so se vsi štirje povzpeli na Ikualari (6035 m). Zahodni greben se je izkazal za zelo primernega, saj naklonine v snegu ne presežejo 45°.

Za drugo resnejšo aklimatizacijo so si izbrali vrh Nital Thaur (6236 m), ki se je dvigal neposredno nad baznim taborom. Po krajših ogledih se jim je obetal objektivno precej varen vzpon, saj je to edini vrh nad ledenikom Milam, ki v vznožju nima zahtevnega ledenika in na njem ni večjih serakov. Predvidena smer vzpona naj bi potekala po enem izmed grebenov, obenem pa je vrh dovolj visok, da je nudil ustrezno aklimatizacijo za glavni cilj odprave. Po podatkih naj bi bil vrh še neosvojen. Vzpon so, razen Urbana, ki je zaradi zdravstvenih težav zapustil bazni tabor, začeli po jugozahodnem grebenu in ga od višine cca. 5700 m nadaljevali po zahodnem grebenu. Na vzponu so dvakrat bivakirali: prvič na 5400 m, drugič pa na 5900 m. Obakrat so šotor postavili na snežnih vesinah. Pri vzponu gre za kombinirano skalno-ledno smer, kjer težave v skali ne presežejo III. stopnje po UIAA lestvici, naklonina v ledu pa ne 60°, smeri bi lahko pripisali tudi alpsko oceno D (difficult). Sestop je vseskozi potekal po snegu in ledu, tudi tukaj naklonine niso presegle 60°.

Boris in Matija sta tudi poskusila v južni steni Hardeola, a sta zaradi padajočega kamenja in slabih razmer vzpon na višini 6000 m opustila.

Glavnega cilja, preplezati južno ostenje Hardeola (7151 m), niso dosegli. Šlo je za ambiciozen načrt. Pred njimi v steni ni še nihče poizkusil, vrh pa ima le dva pristopa po »normalni« smeri. Glede na skope in na nek način zastarele informacije so opravili veliko pionirskega dela. Ob odhodu močna ekipa se je za poizkus v Hardeolu oklestila na polovico. Stena se je izkazala spodaj za objektivno zelo nevarno, v zgornjem delu pa poleg tega še za zelo strmo in bo tudi v bodoče predstavljala zelo trd himalajski oreh.

Opravili so verjetno prvi vzpon na Nital Thaur (6236 m). Vzpon so opravili v idealnem alpskem slogu in, kljub videzu da je bilo nekako mimogrede, gre za resen vzpon.

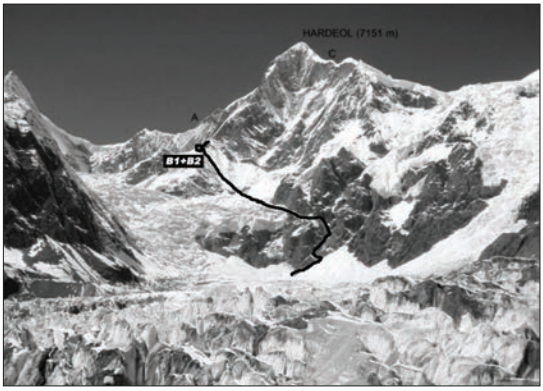

Domov so prinesli obilico fotografij alpinistično slabo obdelanega območja, ki ponuja veliko zahtevnih ciljev. Poleg južnega ostenja Hardeola je tu še ducat strmih in ošiljenih šesttisočakov in ne nazadnje »zadnji« neosvojeni sedemtisočak v Garwalski Himalaji (Tirsuli west). Območje tako ponuja veliko možnosti pionirskega alpinizma najvišje kakovostne ravni. Spoznali so logistiko območja in to jim daje v primeru bodočih odprav konkurenčno prednost.

Kronološki pregled odprave:

19. 9.: Letalski prevoz Brnik–Istanbul, Istanbul–Delhi.

20. 9.: Prihod v Delhi. Urejanje papirjev zaradi izgubljene prtljage, sestanek na IMF.

21. 9.: Pakiranje tovorov in priprava na pot.

22. 9.: Začetek vožnje. Vožnja Delhi–Bhintal zaradi plazov in poplav traja dlje kot predvideno.

23. 9.: Vožnja Bhintal–Chaukori. Avtobus zaradi razmer na cesti zamenjali za dva jeepa.

24. 9.: Vožnja Chaukori–Munsyari.

25. 9.: Munsyari. Počitek in urejanje zadnjih papirjev. Začnejo se zbirati nosači.

26. 9.: Začetek trekinga. Prva etapa: Munsyari–Lilam.

27. 9.: Druga etapa: Lilam–Bugdiar.

28. 9.: Tretja etapa: Bugdiar–Rilkot.

29. 9.: Četrta etapa: Rilkot–Milam.

30. 9.: Peta etapa: Milam–Bazni tabor (4200 m).

1. 10.: Urejanje BC in raziskovanje okolice. Priprave na prvo aklimatizacijo.

2. 10.: Začetek prve aklimatizacije. Pristopijo pod Ikualari in postavijo šotore na 4700 m.

3. 10.: Začetek vzpona na Ikualari. Prespijo na 5300 m.

4. 10.: Pristopijo na Ikualari (6059 m) in sestopijo vse do BC.

5.–6. 10.: BC. Počitek.

7. 10.: BC. Urban zaradi zobobola predčasno odide z odprave. Z njim gre zvezni oficir. Matic, Boris in Karel se dvignejo na 5000 m, kjer si ogledajo dostop in predvideno smer vzpona na Nithal Thaur(6236 m), ki je cilj druge aklimatizacije.

8. 10.: Matic, Boris in Karel pričnejo z vzponom na Nithal Thaur. Po jugozahodnem grebenu se vzpnejo na 5400 m, kjer postavijo šotor.

9. 10.: Vzpon nadaljujejo po zahodnem grebenu. Prespijo na 5900 m.

10. 10.: Vzpon na vrh Nithal Thaurja (6236 m). Sestopijo nazaj do šotora na 5900 m, pospravijo opremo in sestopijo prek jugozahodne stene do BC.

11.–12. 10.: BC. Počitek. Vrne se zvezni oficir.

13. 10.: BC. Počitek in priprave na poizkus v Hardeolu.

14. 10.: Prek ledenika nesejo opremo pod steno Hardeola. Do večera se vsi vrnejo v BC.

15. 10.: BC. Počitek.

16. 10.: Matic in Boris začneta vzpon v Hardeolu. Bivakirata na 5800 m.

17. 10.: Plezanje v Hardeolu.

18. 10.: Matic in Boris sestopita pod steno, kjer ju že čaka Karel, da jima pomaga pri nošnji opreme prek ledenika nazaj v BC.

19. 10.: BC. Počitek. Odločijo se, da predčasno zapustijo BC.

Od 20. do 22. 10.: BC in pohajkovanje po bližnji okolici.

23. 10.: BC. Spakirajo vso opremo in pripravijo tovore za nosače. Pride prvih pet nosačev, ki odnesejo tovore do Milama.

24. 10.: BC. Prihod ostalih nosačev. Zapustijo BC in sestopijo v Milam.

25. 10.: Treking Milam–Bugdiar.

26. 10.: Treking Bugdiar–Munsyari.

27. 10.: Munsyari.

28. 10.: Vožnja Munsyari–Almora.

29. 10.: Almora. Ogled kraja.

30. 10.: Vožnja Almora–Nainital.

31. 10.: Nainital. Ogled kraja.

1. 11.: Nainital. Ogled kraja in ZOO.

2. 11.: Vožnja Nainital–Delhi. Pakiranje karga.

3. 11.: Delhi. Sestanek na IMF. Urejanje papirjev za kargo.

4. 11.: Delhi.

5. 11.: Let Delhi–Istanbul in Istanbul–Brnik.

Iran, 2010

Udeleženca: Marko Prezelj in Luka Lindič

Trajanje: od 16. do 23. oktobra 2010

Marko in Luka sta se udeležila mednarodnega skalnega festivala v Iranu, ki so ga organizirali Groupe de Haute Montagne (GHM) iz Francije, Zveze športnega plezanja iz Irana in Iranske planinske zveze. Festival se je odvijal pod južno steno Bisotuna v pogorju Parau (3393 m).

Skupaj s Francozom Mannujem Pellisierjem so v dneh od 18. do 22. oktobra preplezali prvenstveno smer v južni steni Bistoona: Perzijska mačka (7a, 6c obv., 1000 m, 18 R + lažje plezanje).

Plezanje v Iranu.

foto: Marko Prezelj

PERZIJSKA MAČKA

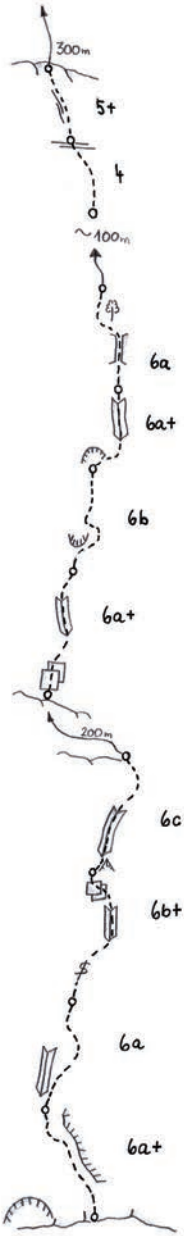

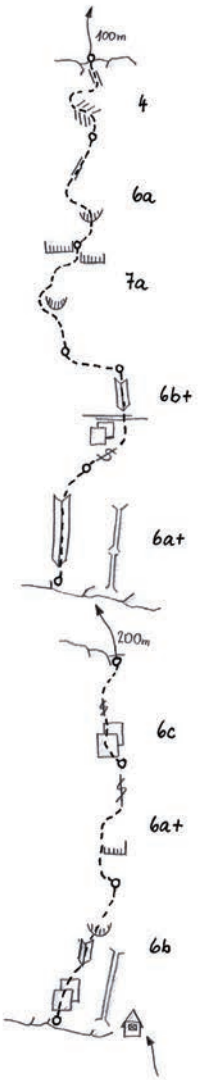

Južna Koreja

Andrej Pečjak si je od 26. januarja do 4. februarja 2010 kot predstavnik UIAA ogledal korejsko državno prvenstvo v lednem plezanju in ob tem ocenil, ali so Korejci sposobni organizirati tekmo svetovnega pokala v lednem plezanju. Priložnost je izkoristil tudi za plezanje. Z dvema korejskima plezalcema je preplezal slap Tuang, ki slovi s svojimi 300 metri kot najvišji v tem delu Azije. Spodnji del sestoji iz 60 m visoke skoraj navpične zavese in 100 m lažjega ledu (WI 2–4), zgornji del pa ponuja celih 130 m navpičnega ledu. Plezali so 4 ure, sestopili pa s spusti ob vrvi. Korejci v ledu ne uporabljajo naše lestvice, slapovi se delijo na »easy«, »hard« in »very hard«. Tuang velja za very hard, po naše bi bil pa nekako Wi 5+. Slap so plezali 3. 2. 2010 v navezi Andrej Pečjak, Hojin Jung in Ahn Yoo.

Mustagh Ata, 2010

Udeleženci: Cene Berčič (vodja), Janez Ažman - Jeti, Igor Golčman, Lidija Honzak, Lado Kladnik, Rok Kvas, Pavel Ocepek, Anže Osolnik, Tomaž Pibernik, Irena Podbevšek, Vital Vek, Matjaž Vrhovnik in Peter Zarnik

Trajanje: od 5. julija do 2. avgusta 2010

Cilj odprave je bil vzpon na vrh in smučanje z vrha 7546 m visoke Mustagh Ate. Zadanega cilja zaradi večdnevnega slabega vremena niso uspeli uresničiti. Dosegli so višino 6900 m.

Mustagh Ata, 2010

Udeleženci: Iztok Cukjati (vodja), Boštjan Bizjak, David Čuček, Marjeta in Srečko Gomilšak, Luka Grasselli, Luka Juhart, Dare Makovec, Neja Malis in Živa Petrič

Trajanje: od 2. do 23. julija 2010

Dare, Luka G. in Iztok 17. julija dosežejo vrh in odsmučajo v bazni tabor. Isti dan dosežejo vrh še Boštjan in Luka J. ter Marjeta in Srečko.

Pakistan – stolpa Uli Biaho in Trango, 2010

Udeleženci: Jernej Arčon, Matic Obid, Rok Stubelj, Dejan Koren, Jurij Hladnik, Monika Kambič, Peter Juvan in Andrej Erceg

Trajanje: od 13. julija do 20. avgusta 2010

Glavna cilja odprave sta bila novi smeri v V in SV steni Uli Biaho tower (6109 m) in vzpon na Trango tower po Slovenski smeri ali po smeri Eternal flame.

Člani odprave (Arčon, Obid, Stubelj, Hladnik, Koren) so v nekaj dneh po prihodu v bazo ocenili, da trenutne snežne razmere v stolpu Uli Biaho ne bodo dopustile dovolj varnega vzpona v predvidenem času odprave, zato so svoje cilje preusmerili na plezanje v stolpu Trango. Kasneje jim je obilica slabega vremena preprečila tudi vzpon v stolpu Trango. Posledično so tudi skrajšali čas odprave s prestavitvijo leta domov iz 1. 9. 2010 na 19. 8. 2010.

Po prihodu v bazo so opravili aklimatizacijske vzpone v stenah nad bazo ter splezali na vrh stolpa Little Trango. Med drugim so splezali dve novi smeri, podaljšali eno obstoječo smer in odprli prosto varianto enega tehničnega raztežaja. Na ta način so se vsi člani odprave uspešno aklimatizirali, se vplezali in osvojili logistiko ter način plezanja krajših smeri v granitu. Obilica slabega vremena jim je onemogočila opraviti zahtevnejše vzpone oz. večje število enostavnejših vzponov. Vseeno so spoznali novo, plezalno zelo atraktivno področje, osvojili logistiko in strategijo alpskega stila plezanja v granitnih stolpih na veliki nadmorski višini. Soočili so se s problemom aklimatizacije in prehrane na tej nadmorski višini in pridobili nova izkustva iz plezanja v granitu.

Preplezane smeri:

- Trango Ocean – BC slabs (6a/b, 550 m, izstop na 4550 m, 300 m original + 250 m nadaljevanje, verjetno prvenstveno), plezali Obid–Stubelj, Arčon–Juvan, Erceg–Kambič;

- Karakoram Khush – Garda Peak (6b, 300 m smeri + 100 m do vrha nenavezani, izstop na 4500 m), plezali Obid–Stubelj, Arčon–Juvan, Erceg–Kambič;

- Sadu (varianta levo) – BC slabs (prvenstvena varianta tehničnega raztežaja, predlog ocene 6c, 350 m, izstop na 4450 m), plezala Juvan (A1) in Hladnik (prosto kot drugi v navezi);

- American route (McMahon–Wharton) – Little Trango (5.10+, 200 m, izstop na 5600 m), plezali Hladnik (vodilni), Juvan in Koren (kot druga v navezi);

- Herpes Kiss – BC slabs (VII–, A0, 380 m, izstop na 4450 m, 8R prvenstveno + zadnji 3R po smeri Sadu), plezala Hladnik in Koren;

- Herpes Kiss (varianta levo) – BC slabs (VII, 380 m, izstop na 4450 m, 1. prosta ponovitev), plezala Erceg in Obid;

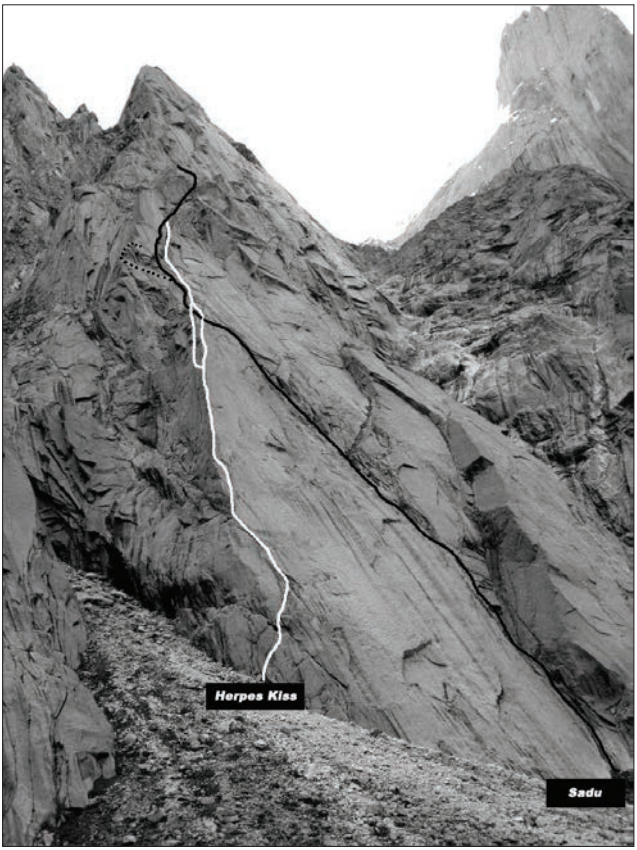

HERPES KISS

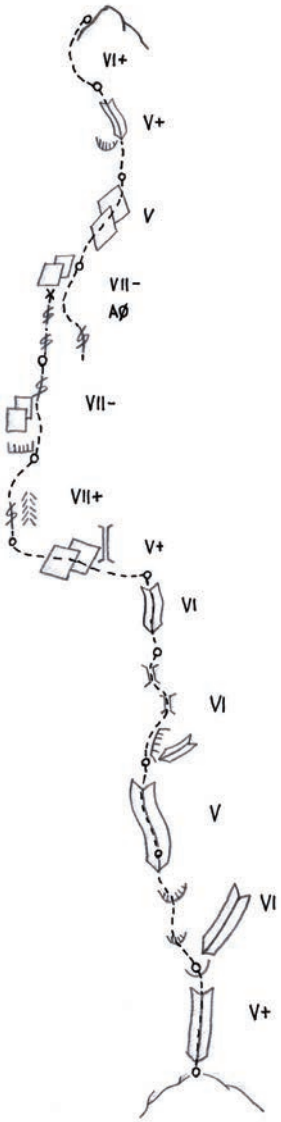

MIRSAD ROUTE

- Mirsad route – BC slabs (prvenstvena, VI+/IV–V, 350 m, 8R, izstop na 4400 m), plezali Arčon, Obid in Stubelj.

Kronološki potek odprave:

13. 7.: Benetke–Dubai (Arčon, Obid, Stubelj, Hladnik, Koren), Zagreb–Istanbul–Islamabad (Erceg, Juvan, Kambič).

14. 7.: Dubai–Islamabad.

15. 7.: Islamabad, čakanje na let v Skardu.

16. 7.: Letalski prevoz v Skardu, priprava opreme za tovorjenje z nosači.

17. 7.: Pot v Askole. Vsi člani odprave se povzpnejo na višino 3700 m, z izjemo Ercega in Kambičeve, ki imata težave z zdravjem.

18. 7.: Treking Askole–Johla.

19. 7.: Treking Johla–Pahju.

20. 7.: Treking od Pahju do baznega tabora na ledeniku Trango; postavijo bazo.

21. 7.: Vsi člani opravijo aklimatizacijski vzpon po ozebniku pod steno stolpa Trango na 4800 m. Popoldan Hladnik, Juvan in Stubelj poskusijo s plezanjem smeri Trango Ocean v steni nad bazo, vendar obrnejo po prvem raztežaju zaradi dežja.

22.–23. 7.: Dež in sneg. Počivajo v bazi. Ogled sten za morebitne krajše vzpone.

24. 7.: Hladnik in Koren poskusita s plezanjem v grapi levo od vrha Uli Biaho Spire (obrnila po 1R zaradi slabih lednih razmer), ostali člani plezajo v treh navezah v smeri Trango Ocean v steni nad bazo in smer podaljšajo za 4R nad originalnim zaključkom smeri (skupaj 6a/b, 550 m 10R).

25. 7.: Oblačno, občasno dežuje. Vsi člani opravijo aklimatizacijski vzpon pod stolp Trango, postavijo ABC (2 šotora), s seboj prinesejo hrano in nekaj opreme. Tam prespijo.

26. 7.: Vsi se povzpnejo do North Notch (5150 m) ter tam pustijo nekaj hrane in plezalne opreme.

27. 7.: Vsi plezajo v okolici baze. Arčon, Obid in Stubelj opravijo prvenstven vzpon v steni nad bazo in smer poimenujejo Mirsad route (VI+/IV–V, 350 m, 8R, izstop na 4400 m). Erceg, Juvan in Kambič poskusijo ponoviti smer Sadu v stolpih nad bazo (6b+, A1, 350 m), vendar obrnejo po 4R zaradi nezadostne opreme za plezanje v tehničnem raztežaju z oceno A1. Hladnik in Koren splezata novo smer v stolpih nad bazo in jo poimenujeta Herpes Kiss (VII–, A0, 380 m, izstop na 4450 m, 8R prvenstveno + zadnji 3R po smeri Sadu).

28. 7.: Naveze Kambič - Juvan, Arčon - Obid in Erceg - Stubelj splezajo smer Karakoram Khush v Garda Peak. Vstopijo desno od originalnega vstopa in tako smer splezajo prosto (6b, 300 m, 7R + 100 m do vrha nenavezani). Na sestopu jih ujame dež.

29. 7.: Hladnik s članom nizozemske odprave spleza smer Trango Ocean v steni nad bazo.

30.–31. 7.: Dež, počivanje v bazi, plezajo balvane nad bazo.

1. 8.: Navezi Erceg – Juvan - Kambič in Arčon - Obid poskusijo ponoviti smer Herpes Kiss v stolpih nad bazo. Kambičeva kot vodilna zdrsne v prvem raztežaju in si huje rani dlan, zato s plezanjem ne nadaljujejo. Popoldne Arčon, Erceg in Obid dostopijo do ABC, Hladnik, Juvan in Koren pa do police pod North Notch, pod stolpom Trango in tam prespijo. Stubelj zaradi slabega počutja ostane v bazi.

2. 8.: Hladnik, Juvan in Koren splezajo na Little Trango po American route (McMahon–Wharton) (5.10+, 200 m, 5R, izstop na 5600 mnv, 3 ure in pol plezanja, Hladnik v vodstvu). Arčon, Erceg in Obid pritrdijo statične vrvi za dostop na Sončno polico. Stubelj se povzpne z opremo na North Notch, kjer pričaka ostale. Vsi sestopijo v bazni tabor. Kambičeva opravi treking do baze po stolpom Shipton.

3. 8.: Popoldne navezi Arčon – Obid - Stubelj in Erceg - Juvan dostopita do ABC z namenom plezanja v stolpu Trango in tam prespijo.

4. 8.: Kambičeva zapusti bazo skupaj s članom nizozemske odprave. Arčon, Obid, Stubelj, Erceg in Juvan dostopijo do North Notch in se po pritrjenih vrveh povzpnejo na Sončno polico, zadnja dva raztežaja brez pritrjenih vrvi pleza v vodstvu Stubelj. Na polici prespijo. Popoldne Hladnik in Koren dostopita do ABC z namenom plezanja v stolpu Trango in tam prespita.

5. 8.: Hladnik in Koren dostopita do North Notch. Ker dežuje in je stena stolpa Trango mokra, Arčon, Obid, Stubelj, Erceg in Juvan sestopijo iz Sončne police. Vsi skupaj sestopijo v bazni tabor.

6. 8.: Hladnik in Juvan splezata varianto smeri Sadu (prvenstvena varianta tehničnega raztežaja, predlog ocene 6c, 350 m, izstop na 4450 m). Erceg in Obid opravita prvo prosto ponovitev smeri Herpes Kiss v stolpih nad bazo (VII, 380 m, izstop na 4450 m).

7. 8.: Oblačno in dež, plezajo balvane nad bazo.

8. 8.: V oblačnem in občasno deževnem vremenu se Obid, Stubelj, Hladnik in Juvan odpravijo na North Notch in iz smeri na Sončno polico odstranijo pritrjene vrvi. Ostali člani dostopijo do ABC in ga pospravijo. Vsi skupaj z vso opremo sestopijo v bazo.

9. 8.: Delno jasno, sušijo opremo.

10. 8.: Ohladitev, višje sneži, plezajo balvane.

11.–12. 8.: Treking iz baznega tabora do Askole.

13. 8.: Treking in vožnja s terenskimi vozili iz Askole v Skardu. Pot je zaradi zemeljskih podorov večkrat prekinjena.

14.–17. 8.: Čakanje na letalski prevoz iz Skarduja v Islamabad.

18. 8.: Letalski prevoz Skardu–Islamabad.

19. 8.: Letalski prevoz Islamabad–Dubai–Milano (Arčon, Obid, Stubelj, Hladnik, Koren).

20. 8.: Letalski prevoz Islamabad–Istambul–Zagreb (Erceg in Juvan).

Člani odprave.

Parchamo, 2010

Udeleženci: Milan Romih (vodja), Vlado Bračko, Marjan Frešer, Simon Unuk, Viktor Matičič, Marko Rašić (HRV), Fred Randall (ZDA) in Kami šerpa (Nepal)

Trajanje: od 13. oktobra do 6. novembra 2010

Cilj (treking) odprave je bil 6187 m visoki Parchamo v področju Rowaling v nepalski Himalaji. Vrh sta dosegla Vlado Bračko in Milan Romih 27. oktobra ob 9. uri zjutraj po nepalskem času. Ostali člani so se zaradi različnih razlogov odpovedali vrhu. Odprava je bila vodniškega značaja.

Shisa Pangma, 2010

Udeleženci: Irena Mrak (vodja), Mojca Švajger, Tomaž Goslar, Bogdan Ambrožič in Shujaat Ali (Pakistan, kuhar)

Trajanje: od 16. septembra do 26. oktobra 2010

Cilj odprave je bil pristop na 8012 m visok glavni vrh Šiša Pangme s severne strani. V primeru ugodnih snežnih in vremenskih razmer ponovitev Španske ali ene od drugih obstoječih smeri nad taborom 3. Odprava je imela še pred prihodom v bazni tabor težave z izgubljeno prtljago, kar je članom vzelo dragocen čas za delovanje na gori. Kasneje sta jim slabo vreme in močan veter onemogočila pristop na vrh. Dosegli so višino 7000 m.

Potek odprave:

16. 9.: Prihod v Katmandu.

17.–23. 9.: Čakanje na izgubljeni kargo, ki je bil namesto v Katmandu poslan v Moldavijo, za člane odprave pa izgubljen 1 teden načrtovanih aktivnosti na gori.

24. 9.: Prevoz Katmandu–Nyalam (Kitajska – Tibet, 3770 m).

25. 9.: Nyalam – aklimatizacija v okolici mesta.

26. 9.: Prevoz Nyalam–baza Šiša Pangma (5000 m).

27. 9.: Aklimatizacija v okolici baze.

28. 9.: Prenos opreme z jaki v ABC pod Šiša Pangmo (5500 m).

29. 9.: Postavitev in urejanje tabora – prave baze + aklimatizacija.

30. 9.: Aklimatizacija.

1. 10.: Aklimatizacija (Goslar, Švajger, Mrak); vrnitev v bazo iz zdravstvenih razlogov (Ambrožič, Ali) – pričakovana vrnitev v ABC po 2 do 3 dneh počitka.

2. 10.: Odhod proti T1.

3. 10.: Postavitev T1 (6430 m).

4. 10.: Vrnitev v bazo.

5.–6. 10.: Počitek; večina drugih odprav je zapustila bazo, vrha ni dosegel nihče, razlog pa je bil v vseh primerih premočan veter ter pri nekaterih nevarnost plazov nad T3.

6. 10.: Od nepalske agencije izvejo, da sta Ambrožič in Ali odšla domov.

7.–9. 10.: Postavitev T2 (7000 m); dvakrat spanje na T2 za aklimatizacijo. Zaradi močnega vetra ne nadaljujejo do T3. Šotor na T1 so uničili krokarji, zato so v nadaljevanju šotor Mountain Hardwear (EV 3 za 3 osebe se je ponovno izkazal kot odličen višinski šotor) postavljali sproti.

10. 10.: Vrnitev v bazo.

11.–12. 10.: Počitek. (11. je bazo zapustila tudi predzadnja, ameriška odprava).

13.–15. 10.: Vrnitev na goro – poskus postavitve T3 in pristopa na vrh. Vremenska napoved je obetala lepo vreme za 5 dni, vendar je bilo lepo le 13. oktobra (edini dan brez vetra nasploh), nato se je poslabšalo (sneženje in vedno bolj močan veter).

16. 10.: Zjutraj se glede na vreme odločijo za sestop v bazo.

17.–18. 10.: Počitek.

19. 10.: Kljub slabi napovedi se odločijo za ponoven poskus, saj jim počasi zmanjkuje časa (odhod proti T1).

20.–21. 10.: Čakanje na izboljšanje vetrovnih razmer; napoved je do 25. 9. obetala hitrosti do 120 km/h, zato so se odločili za sestop; tretji poskus se zaradi najkasnejšega datuma vrnitve v Katmandu, 25. 10., časovno ni več izšel.

24. 10.: Prenos opreme z jaki v bazo (5000 m); prevoz v Zhangmu.

25. 10.: Prevoz v Katmandu.

AFRIKA

Maroko – Taghia 2010

Udeleženca: Martina Čufar in Nicolas Potard

Trajanje: od 20. aprila do 6. maja 2010

Martina in Nicolas sta preplezala nekaj več raztežajnih smeri v okolici Taghie.

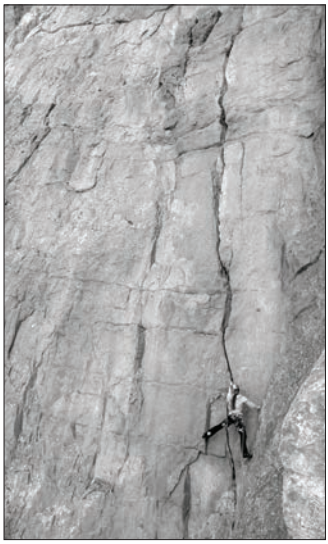

Preplezala sta:

- Tadrarat/Taghia, Axe du mal, 7c, 500 m;

- Tadrarat/Taghia, Rouge Berbere, 7a+/ trad, 560 m;

- Paroi de Cascade/Taghia, Babybel, 8a, 300 m;

- Timghazine/Taghia, L'oeil de Lynx, 7a+, 250 m.

Maroko – Visoki Atlas, 2010

Udeleženci: Grega Muffi, Primož Kunaver, Matej Knavs, Dejan Mišković, Kristian Klajnšček in Domen Kastelic

Trajanje: od 10. do 19. januarja

Fantje so obiskali Visoki Atlas v Maroku, kjer so raziskovali področje za možnost plezanja novih lednih in kombiniranih smeri. Bivali so v koči Refuge du Toubkal (3207 m), ki je sicer izhodišče za treking na najvišji vrh Atlasa, Toubkal (4167 m). Navdih za raziskovanje zimskega plezanja na tem področju so dobili na internetu. Preplezanih smeri na tem področju je le za vzorec, zato je še veliko možnosti za nove smeri.

V okoliških stenah so preplezali smeri različnih težavnosti do 700 m, pristopili na najvišji vrh Toubkal (4167 m) in okoliške vrhove (Zahodni Toubkal (4030 m), Ras (4083 m), Biguinoussene (4002 m)) ter smučali iz okoliških prelazov. Preplezali so dve prvenstveni smeri:

- Punta Imlil (3560 m): Snežna sablja (II M4/5 AI4, 300 m + 600 m); Kristian Klajnšček in Domen Kastelic (pri prvem poizkusu je bil prisoten tudi Primož Kunaver, vendar so se zaradi močnega vetra in sneženja obrnili)

- Clochertones (3500 m): Miškov Kamin (II M6 AI5+, 150 m); Dejan Miškovič, Kristian Klajnšček in Domen Kastelic.

Izbor najuspešnejših alpinistov 2010

Ob koncu leta Komisija za alpinizem (KA) pri PZS pripravlja izbor najuspešnejših alpinistk in alpinistov v preteklem letu. Namen izbora je predvsem oceniti in ovrednotiti najkvalitetnejše alpinistične vzpone ter dosežke alpinistov predstaviti širši javnosti.

Kot v preteklem letu je izbor najuspešnejših alpinistk in alpinistov opravila skupina alpinistov, ki smo jo določili na KA. Izbrali smo skupino izkušenih alpinistov različnih generacij, ki poznajo razmere v svetovnem in slovenskem alpinizmu. Skupino smo poleg Toneta Škarje (KOTG) in Mihe Habjana (KA) sestavljali še Tina Di Batista, Tadej Debevec, Milan Romih, Urban Golob in Peter Mežnar.

Pri zbiranju in izbiranju najkvalitetnejših alpinističnih vzponov se je bilo težko odločiti, na koncu pa so izbrani najuspešnejši alpinisti dobili prepričljivo večino glasov. Pri fantih so bili vzponi dokaj izenačeni, prevladali pa sta vnovična (kot dolgoletna) premočrtna kvaliteta vzponov ter kreativnost in uspešnost na odpravah. Tudi pri najbolj perspektivnih so bili vzponi dokaj izenačeni, pretehtala pa je visoka raven kvalitetnih vzponov. Pri dekletih so razen z eno izjemo, kjer kvaliteta vzponov odstopa od povprečja, najboljši vzponi dokaj primerljivi.

Kot lani smo tudi letos izbrali nekaj posameznikov, ki so po našem mnenju z vrhunskimi vzponi pomembneje zaznamovali preteklo leto. Tem alpinistom smo podelili nagrade za posebne dosežke v alpinizmu.

Primerjava alpinističnih vzponov in njihova ocena je vedno težka naloga. Če lahko citiram alpinista in svojega predhodnika na KA Andreja Štremflja: »Ocenjevanje alpinističnih vzponov in medsebojno primerjanje je silno nehvaležen posel. To nalogo opraviti objektivno in kar se da nepristransko pa je prava umetnost.«

Naš izbor ni absolutna resnica in upam, da se tega vsi zavedamo. Izbor je samo najboljši približek, za katerega smo se potrudili po najboljših močeh.

Za konec vsem nagrajencem in nominirancem želim, da bi v letu 2011 presegli lanske dosežke in se vedno varno vrnili domov.

Načelnik KA, Miha Habjan

Najuspešnejši alpinist - Andrej Grmovšek (AO Kozjak)

Andrejev vsakoletni seznam vrhunskih vzponov je dolgoletna stalnica. Prosti vzponi v alpskih stenah ali najbolj odmaknjenih stenah v različnih gorstvih so vedno opravljeni na način, ki danes edini pomeni vrhunskost. Andreja odlikujeta odlična fizična in psihična pripravljenost ter izjemna domiselnost pri izbiri ciljev na odpravah, kjer redno uresničuje cilje na najvišji ravni. Leto je začel z dvema dobrima prostima ponovitvama v Štajerski Rinki, nadaljeval s serijo prostih ponovitev v alpskih stenah, odlično bero vzponov pa končal na odpravi Cirque of Unclimbables.

Via Sandro Pertini, Velika Cina, IX, 250 m, 1. PP;

Power of Silence, Middle Huey Spire, V, 5.12c (13a), 400 m;

Riders on the Storm, East Huey Spire, V, 5.12d, 400 m;

Unforgiven, Mt. Yamnusk, 5.11c, 280 m, NP;

Via Cattedrale, Marmolada, X-, 650 m;

Brid klina, Anića Kuk, 7c, 350 m, NP;

Obraz, Planja, VIII/VII+, 350 m, 2. PP;

Ledenka, Štajerska Rinka, M8, AI6, 550 m, 2. P (prvi v sezoni).

Nominirana sta bila tudi Luka Krajnc in Luka Lindič.

Najuspešnejši alpinistka – Martina Čufar (AO Mojstrana)

Martina formalno še ni alpinistka, vsekakor pa lahko z veseljem zatrdimo, da so vzponi, ki jih opravlja v zadnjih letih, še kako alpinistični. Zgodba Martine Čufar v športnem plezanju je poznana. Njen visok športnoplezalni nivo je v zadnjih letih prenesla v alpske stene ter v stene nad dolino Yosemitov. Njeni skalni vzponi, način in predvsem visok nivo postajajo nov standard v slovenskem ženskem alpinističnem skalnem plezanju. To je dejstvo, ki se ga moramo zavedati in ki ga ne smemo prezreti. Pristopi v alpinizmu so različni in edinstveni, prav tak je tudi pristop Martine Čufar. Specifičen zaradi športnoplezalne poti, pošten in vsega spoštovanja vreden.

Les dents de l'amer, Balme/Cluses, 7c+, 800 m;

Axe du mal, Tadrarat/Taghia, 7c, 500 m;

Babybel, Paroi de Cascade/Taghia, 8a, 300 m;

Super Dupont, Face Sude de L'aiguille du Midi, 7b, 160 m;

Ligne blanche, La Chandelle, 7a+, 200 m;

L'echo des alpeges, Gran Capucin, 7a+, 400 m;

Duel, Balme/Cluses, 8a, 170 m;

Le Corazon, El Capitan, 8a (C2), 1000 m.

Ostale nominiranke: Anastasija Davidova, Neda Podergajs in Maja Lobnik.

Najperspektivnejši alpinist – Matic Obid (AO Nova Gorica)

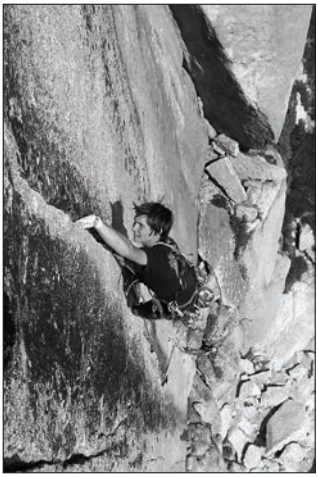

Matic Obid pleza dobrih pet let in v tem obdobju je nanizal preko tristo alpinističnih vzponov v domačih in tujih gorah. Alpinist je postal leta 2009. Plezal je že v ZDA, perujskih Andih ter v Pakistanu. Matica odlikujejo zagnanost in pravilen pristop, kar se že odraža v njegovih vrhunskih vzponih. Odlikuje ga visok športnoplezalni nivo, ki ga prenaša v velike alpske stene. V letu 2010 je opravil več težkih vzponov v ledu in v kombiniranih smereh nad Chamonixom, nadaljeval v kopnih stenah domačih gora in v Dolomitih, v plezališčih pa je plezal smeri težavnosti do 8b. Vsekakor se na Matica računa tudi v prihodnjih letih.

Late to Say I'm Sorry, Grande Rocheuse, V, 6, M7, 1000 m;

Vol de Nuit, Mt. Blanc du Tacul, IV, M8-, 450 m;

Irreale, Marmolada, 7a+, 1000 m;

Bergantova + Čopov steber, Triglav, VIII+/IX-, VI, 1000 m;

Mali princ, Golarjeva peč, VIII+/IX-, 240 m;

Scotonata Galactika, Cima Scotoni, 7b+, 450 m, NP;

Brid klina, Anića Kuk, 7c, 350 m;

Rumeni strah, Anića Kuk, 7c, 350 m;

Membrana Direkt, Loška Stena, WI 7-, 120 m, PRV.

Ostali nominiranci: David Debeljak, Tadej Krišelj in Nejc Marčič.

Nagrade za posebne dosežke v alpinizmu

Luka Krajnc (AO Celje – Matica)

Cupido, Anića Kuk, Paklenica, 8a, 350 m;

Agricantus, Anića Kuk, 8a, 200 m;

Vint ani do, Meisules dla Biesces, IX+/-X, 350 m;

Via Sandro Pertini, Velika Cina, 7c, 250m, 1. PP;

Saška Superdirettissima, Velika Cina, 7c , 500 m;

Ega Bruanda, Meisules dla Biesces, IX-, 150 m;

Srček, Anića Kuk, IX-, 250 m, 1. PP;

Irreale, Marmolada, VIII+, 940 m NP;

Čarovnica, Paklenica, VIII, 250 m, 1. PP.

Luka Lindič (AO Celje – Matica)

Camilotto Pelissier, Velika Cina, 8a+, 550 m;

Metropolis, Triglav, VIII+, 350 m;

Smer norčkov, Šite, 8a, 350 m;

Alfa in Omega, Torre Orientale delle Meisules dla Biesces, VIII+/IX-, 190 m;

Fortuna-Avstrijska varianta Ribe, Marmolada, VIII-, 920 m;

Mali princ, Golarjeva peč, VIII+/IX-, 200 m;

Perzijska mačka, Bisotoon, 7a, 6c obv., 1000 m, PRV.

Matjaž Jeran (AO Ljubljana – Matica)

Direktna, Špik, AI5, 800 m;

Prve ne pozabiš nikoli, Bovški Gamsovec, WI 5+, M7, 450 m, PRV;

Razmera je, Bovški Gamsovec, WI 5, 500 m, PRV;

Večja kot sosedov bik, Mlinarica, WI 6, 100 m, PRV;

West face, El Capitan, 5.11c, 700 m;

Harding route, Keeler needle, 5.10c, 650 m;

Alaskan Highway, The Chief, 5.11c, 250 m;

Sweet Sylvia, Snowpatch spire, 5.12a, 500 m.

Anastasija Davidova (AO Ljubljana – Matica)

Romantica, Mandrea, 6c+, 300 m;

Strobel, Rochetta Alta, VII-, 650 m;

Diedre Armani, Croz dell' Altissimo, VII-, 800 m;

Jesenska pripoved, Veliki Pršivec, VI-/VII-, 250 m, 1.PP;

Geo, Meisules dala Biesces, VII, 200 m;

Via dei carnici, Monte Coglians, VIII-, 400 m;

Sedmi kontinent, Anića Kuk, 7b+, 220 m;

Gaz, Anića Kuk, 7b, 350 m.

Neda Podergajs (AO Ljubljana – Matica)

Jenjeva, Anića Kuk, 7a+, 350 m;

Nema Dinka do Dinka, Anića Kuk 7b, 290 m;

Ultimate fight, Anića Kuk, 7a+, 350 m;

Via Francesca, Col dei Bos, VII/VIII, 250 m, NP;

Hasse-Brandler, Cima Grande, VIII+, 500 m, NP;

O sole mio, Grand Capucin, VII+, 280 m, NP;

Une gueule de diable, 1re Pointe de Nantillons, VIII-, 110 m;

Pyramid, Aiguille de Roc, VIII, 350 m;

Freestyler, Skuta, VIII, 350 m.

David Debeljak (AO Rašica)

Direktna z izstopom po Skalaški, Špik, V/5, M, 900 m;

Vol de Nuit, Mt. Blanc du Tacul, IV/M8-, 450 m;

Late to say I am sorry, Grand Rocheuse, V, 5+, M7, 1000 m;

Mali Princ, Golarjeva peč, IX-/VIII+, VII+, 240 m (NP/flash);

Joška je njen svet, Skuta, 7b, 280 m;

Via Fortuna z izstopom po Ribi, Marmolada, VIII-, 920 m (NP/flash);

Alfa in Omega, Meisules dia Biesces, VIII+/IX-, 200 m (NP/flash);

Bergantova s Čopovim stebrom, Triglav, VIII+/-IX, VI, 900 m;

Metropolis, Triglav, VIII/VII+, 350 m.

Tadej Krišelj – Ante (AO Kamnik)

Čingulmaki, Rušica, 250 m, VIII+/IX-, NP;

Rio, Anića Kuk, 300 m, VIII+;

Feferon, Anića Kuk, 140 m, VIII+, 1. PP;

Footless Madness, Cornwall, 20 m, E6, NP;

Black magic, Cornwall, 80 m, E5, NP;

Direktna čez ploščo, Skuta, VIII-, 350 m;

Zimska zajeda Jubilejne, Dolgi hrbet, 500 m, V/5 M6, prvi v sezoni;

Zadnji slap + Sveča za Fula, Prednja glava, 350 m, WI 5+;

Ledenka, Štajerska Rinka, M8, AI6, 550 m.

Nejc Marčič (AO Radovljica)

Kozmična Kataklizma, Prisojnik, IV+, M6, 90°, 900 m, 2. P;

Turnier Spur, Les Droites, WI4, M5, V, 1000 m;

Mladi raziskovalec, Nad Šitom glava, VII, 280 m, PRV;

Tržiška, Veliki Draški vrh, VIII-/VII+, 300 m, 3. PP;

La Esfinge, Originalna smer, 7a, 800 m;

Rasak (6019m), Grebenska smer, AD, 800 m;

MiMaHla, Rušica, VIII-,VII- AO, 200 m, PRV;

Sonce v očeh, Debela peč, VII-/A2-A3, 600 m, 1. P;

Kemprle-Murovec, Dolgi Hrbet, IV+/5, M5, 1000 m (prvi v sezoni).

V SPOMIN

Klemen Miklič – Benko

(1974–2010)

Klemen Miklič. Kdo je to? Ja, Benko. Ah, pa zakaj ne rečeš tako, je bil navadno odziv sogovornika, ko si mu kaj razlagal o plezariji, tabornikih, službi ... Benko, pa saj to je mlečni napitek. Da, da, drži. Mali štiriletni navihanec iz znane reklame je Klemen, ki je z nasmehom na obrazu prenašal ponovitve snemanja in ogromne količine mleka. Tudi ko se je zaradi tega polulal, se je smejal naprej.

Nekateri so te klicali tudi »Speedy«. Kuharice v Mobitelovi menzi so ti dale tak vzdevek, ker si bil vedno hiter in leteč. Drugi so se te najlažje zapomnili kot »Aquafresh«. »Ker si vedno nasmejan,« pravi moja tašča. Sodelavci smo te prekrstili v »Mile«. A v svojem bistvu si do konca ostal Benko iz reklame, navihan in nasmejan pobič.

Prvič sva se srečala, ko sem se vračal iz jeseniške bolnišnice. »Poberi tisto dekletce za cesto, ki štopa,« sem rekel mami za volanom. Pa ni bilo dekle, ampak ti. Prvo, česar se spominjam, so bila usta do ušes. Potem si prišel na društvo. Že takoj smo zaslutili tvojo zagnanost. In smo te bolj trdo vpregli, začetne korake z menoj, potem pa z Johnnyjem, Bečkom, Johanom, Silvom v hujše strmali ...

Po preplezani Gobi si nas na kolenih prosil, naj te zaboga ne vlečemo več nikamor, naj gremo raje na pivo. Kljub svojim naglim odločitvam si znal biti preudaren in oceniti svoje sposobnosti. Tako nisi hotel v Čopa, ker si še premlečen. Preplezala sva ga leto kasneje s Helbo, hitro in tekoče. Na vrhu Civette nisi nič pomišljal, da ne bi stekel naokoli masiva pogledat, kam je padel najin nahrbtnik z vsemi dokumenti in denarjem. Pa se je bliskalo, grmelo in lilo kot iz škafa. Nahrbtnika pod steno ni bilo. Naslednji dan sva vriskala, se objemala in smejala, saj sva ga našla dvesto metrov višje. Potem pa v kočo, kjer nisva nič skoparila, sva se vsaj enkrat pošteno najedla po štirih dneh bivakiranja v lopi pod balvanom. In ko sva prišla na mejo z mokrima potnima listoma, naju je bil en sam nasmeh. Pela sva si: »Midva mava pasuše!« Takšnih zgodb je malo morje ...

Z leti si zrasel v odlično alipinistično osebnost, postal si inštruktor. Pedagoška žilica in želja po predajanju znanja se je odražala v alpinističnih šolah, predvsem pa mentorstvu, ki si ga najbolj zagovarjal. Verjetno tudi zato nisi izpeljal vseh nešteto ciljev, o katerih si vseskozi vneto razlagal.

Na vrv se zadnjih nekaj let nisva več navezala. Sva se pa navezala pri gorski reševalni, kamor sva skupaj vstopila. Pa sva bila spet tečajnika in nato reševalca na akcijah in vajah. Za svoje požrtvovalno delo si pred kratkim dobil priznanje Civilne zaščite.

Klemen, vedno se nisva strinjala, tudi sporekla sva se. Vendar ko sva bila v steni ali na reševanju, sva nepotrebno pričkanje pustila vnemar, za doma, za ob pivu ...

In sedaj si odšel, sestopil si z vlaka ... Najbrž je že prav tako, ne vem. Klemen, hvala, ker si bil z nami.

AO Domžale

SLOVENIAN MOUNTAINEERING AND CLIMBING 2009 – 2010

Slovenian Mountaineering and Climbing 2009 – 2010 covers the best Slovenian achievements in mountaineering and climbing in 2009 – 2010. If you need any further information, do not hesitate to contact us at any of the address given below.

Anja Peternelj (volume editor 2009), Cesta bratov Stražišarjev 38, SI – 4270 Jesenice, Slovenia; phone: +386 41 375 446; e-mail: anja_peternelj@yahoo.com

Miha Habjan (volume editor 2010), Melikova 7, SI – 1108 Ljubljana, Slovenia; phone: +386 40 698 650; e-mail: mihahabjan@gmail.com

Planinska zveza Slovenije / Alpine association of Slovenia: Dvoržakova 9, SI – 1000 Ljubljana, Slovenia; phone: + 386 1 43 45 680, e-mail: info@pzs.si

President of alpine climbing committee: Miha Habjan, Melikova 7, SI – 1108 Ljubljana, Slovenia; phone: +386 40 698 650, e-mail: miha.habjan@pzs.si

President of expedition committee: Tone Škarja, Kolodvorska 24, SI – 1234 Mengeš, Slovenia; phone: + 396 41 777 181, e-mail: tone.skarja@siol.net